Machine Translated by Google

Nuclear War

A Scenario

Annie Jacobsen

Pulitzer Prize finalist and author of *First Platoon* and *Area 51*

Machine Translated by Google

DE ASEMENEA, DE ANNIE JACOBSEN

Zona 51

Operațiunea Paperclip

Creierul Pentagonului

Fenomene

Surprinde, Ucide, Dispari

Primul pluton

Machine Translated by Google

Nuclear War

A SCENARIO

Annie Jacobsen

DUTTON

Machine Translated by Google

„Povestea rasei umane este războiul. Cu excepția unor scurte și precare intervale, nu a existat niciodată pace în lume; și înainte de începerea istoriei, luptele ucigașe erau universale și nesfârșite.”

—Winston Churchill

Machine Translated by Google

CUPRINS

Nota autorului

Interviuri

Prolog: Iadul pe Pământ

PARTEA I

Acumularea (sau cum am ajuns aici)

PARTEA A II-A

Primele 24 de minute

PARTEA A III-A

Următoarele 24 de minute

PARTEA A IV-A

Următoarele (și ultimele) 24 de minute

PARTEA A V-A

Următoarele 24 de luni și nu numai (sau, încotro ne îndreptăm după o Schimb Nuclear)

Machine Translated by Google

AU THOR' SNOTE

S. De la începutul anilor 1950, guvernul Statelor Unite a cheltuit trilioane de dolari pentru pregătirea unui război nuclear, rafinând în același timp protocoalele menite să mențină funcționarea guvernului SUA după ce sute de milioane de americani devin victime ale unui holocaust nuclear de amploare apocaliptică.

Acest scenariu - despre momentele de după sosirea unei rachete nucleare cum ar putea arăta lansarea — se bazează pe fapte provenite din interviuri exclusive cu consilieri prezidențiali, membri ai cabinetului, ingineri specializați în arme nucleare, oameni de știință, soldați, aviatori, operatori speciali, experți din cadrul Serviciului Secret, experți în managementul situațiilor de urgență, analiști de informații, funcționari publici și alții care au lucrat la aceste scenarii macabre de-a lungul deceniilor. Deoarece planurile pentru un Război Nuclear General se numără printre cele mai clasificate secrete deținute de guvernul SUA, această carte și scenariul pe care îl postulează îl poartă pe cititor până la muchia de cuțit a ceea ce poate fi cunoscut din punct de vedere legal. Documente declasificate - ascunse timp de decenii - completează detaliile cu o claritate terifiantă.

Deoarece Pentagonul este o țintă principală pentru un atac al inamicilor înarmați nuclear ai Americii, în scenariul care urmează, Washington, DC este lovit primul - cu o bombă termonucleară de 1 megatonă. „Un atac fulgerător împotriva Washingtonului este ceea ce te face toată lumea din Washington să se teamă cel mai mult”, spune fostul secretar adjunct al apărării pentru programe de apărare nucleară, chimică și biologică, Andrew Weber. „Fulgerător din senin” este modul în care Comandamentul Nuclear al SUA și Controlul se referă la un „atac [nuclear] de amploare, neavertismentat”.

Acest atac asupra orașului Washington inițiază începutul unui război nuclear general asemănător Armaghedonului, care va urma aproape cu siguranță. „Nu există așa ceva ca un război nuclear mic” este o expresie des repetată la Washington.

Machine Translated by Google

Un atac nuclear asupra Pentagonului este doar începutul unui scenariu a cărui finalitate va fi sfârșitul civilizației așa cum o știm. Aceasta este realitatea lumii în care trăim cu toții. Scenariul de război nuclear propus în această carte s-ar putea întâmpla mâine. Sau mai târziu astăzi.

„Sfârșitul lumii s-ar putea întâmpla în următoarele câteva ore”, avertizează generalul Robert Kehler, fostul comandant al Comandamentului Strategic al Statelor Unite.

Machine Translated by Google

INTERVIURI

(Pozițiile de Comandă și Control Nuclear ale SUA au fost deținute anterior)

Dr. Richard L. Garwin: proiectant de arme nucleare, bomba termonucleară Ivy Mike

Dr. William J. Perry: secretarul apărării al Statelor Unite

Leon E. Panetta: secretarul apărării al Statelor Unite, directorul Agenției Centrale de Informații, șeful de cabinet al Casei Albe

Generalul C. Robert Kehler: comandant, Comandamentul Strategic al Statelor Unite

Viceamiralul Michael J. Connor: comandant al forțelor submarine [nucleare] ale Statelor Unite

General de brigadă Gregory J. Touhill: primul director federal pentru securitatea informațiilor (CISO); director al Sistemelor de Comandă, Control, Comunicații și Cibernetică (C4), SUA
Comandamentul Transporturilor

William Craig Fugate: administrator, Agenția Federală pentru Managementul Urgențelor (FEMA)

Onorabilul Andrew C. Weber: secretar adjunct al apărării pentru programe de apărare nucleară, chimică și biologică

Jon B. Wolfsthal: asistent special al președintelui pentru afaceri de securitate națională, Consiliul Național de Securitate

Dr. Peter Vincent Pry: ofițer de informații CIA, arme de distrugere în masă, Rusia; director executiv, Grupul operativ pentru impulsuri electromagnetice al Securității Naționale și Interne

Judecătorul Robert C. Bonner: comisar, Vamă și Protecție a Frontierelor, Departamentul pentru Securitate Internă

Lewis C. Merletti: director, Serviciul Secret al Statelor Unite

Colonel Julian Chesnutt, PhD: Serviciul Clandestin de Apărare, Agenția de Informații a Apărării; atașat al apărării SUA; atașat aerian SUA; comandant de escadrilă F-16

Dr. Charles F. McMillan: director, Laboratorul Național Los Alamos

Dr. Glen McDuff: inginer în arme nucleare, Laboratorul Național Los Alamos; istoric de laborator

Machine Translated by Google

Dr. Theodore Postol: asistent al șefului operațiunilor navale; profesor emerit, MIT

Dr. J. Douglas Beason: om de știință șef, Comandamentul Spațial al Forțelor Aeriene ale Statelor Unite

Dr. Frank N. von Hippel: fizician și profesor emerit, Universitatea Princeton (cofondator, Programul de Știință și Securitate Globală)

Dr. Brian Toon: profesor; teoria iernii nucleare (coautor împreună cu Carl Sagan)

Dr. Alan Robock: profesor distins, climatolog, iarnă nucleară

Hans M. Kristensen: director, Proiectul de Informații Nucleare, Federația Oamenilor de Știință Americani

Michael Madden: director, North Korea Leadership Watch, Centrul Stimson

Don D. Mann: manager de echipă, SEAL Team Six, Programul Nuclear, Biologic și Chimic

Jeffrey R. Yago: inginer; consilier al Grupului de lucru pentru impulsuri electromagnetice al Securității Naționale și Interne

HI Sutton: analist și scriitor, Institutul Naval al SUA

Reid Kirby: istoric militar al apărării chimice, biologice, radiologice și nucleare

David Cenciotti: jurnalist de aviație; Lt. 2 (în retragere), Aeronautica Militare (Forțele Aeriene Italiene, ITAF)

Michael Morsch: arheolog neolitic, Universitatea din Heidelberg; co-locator Göbekli Tepe

Dr. Albert D. Wheelon: directorul CIA, Direcția de Știință și Tehnologie

Dr. Charles H. Townes: inventatorul laserului; Premiul Nobel pentru fizică, 1964

Dr. Marvin L. Goldberger: fost fizician al Proiectului Manhattan, fondator și președinte al organizației Jason Scientists, consilier științific al președintelui Johnson

Paul S. Kozemchak: asistent special al directorului DARPA (și cel mai longeviv membru al acesteia)

Dr. Jay W. Forrester: pionier al calculatoarelor, fondator al dinamicii sistemelor

Generalul Paul F. Gorman: fost comandant șef al Comandamentului Sudic al SUA (SUA SOUTHCOM); asistent special al șefilor de stat major interarme

Alfred O'Donnell: membru al Proiectului Manhattan, inginer de arme nucleare EG&G, Energie Atomică Comision

Ralph James Freedman: inginer de arme nucleare EG&G, Comisia pentru Energie Atomică

Edward Lovick Jr.: fizician, fost tehnician stealth la Lockheed Skunk Works

Dr. Walter Munk: oceanograf, fost om de știință Jason

Machine Translated by Google

Colonelul Hervey S. Stockman: pilot, primul om care a zburat peste Uniunea Sovietică într-un U-2, pilot de eșantionare atomică

Richard „Rip” Jacobs: inginer, escadrila VO-67 a Marinei, în Vietnam

Dr. Pavel Podvig: cercetător, Institutul Națiunilor Unite pentru Cercetarea Dezarmării; cercetător, Institutul de Fizică și Tehnologie din Moscova

Dr. Lynn Eden: cercetător emerit, Universitatea Stanford, politica externă și militară a SUA, politica nucleară, incendiu în masă

Dr. Thomas Withington: cercetător în război electronic, radar și comunicații militare, Institutul Regal al Serviciilor Unite, Anglia

Joseph S. Bermudez Jr.: analist, afaceri de apărare și informații nord-coreene și dezvoltare de rachete balistice, Centrul pentru Studii Strategice și Internaționale

Dr. Patrick Biltgen: inginer aerospațial, fosta Direcție de Integrare a Sistemelor de Inteligență BAE

Dr. Alex Wellerstein: profesor, autor, istoric al științei și tehnologiei nucleare

Fred Kaplan: jurnalist, autor, istoric despre arme nucleare

Machine Translated by Google

PROLOG

Iadul pe Pământ

Washington, DC,
posibil cândva în viitorul apropiat

O Detonarea unei arme termonucleare de 1 megatonă începe cu o străfulgerare de lumină și căldură atât de mari încât este imposibil de înțeles pentru mintea umană. O sută optzeci de milioane de grade Fahrenheit este de patru sau cinci ori mai mare decât temperatura care se regăsește în centrul Pământului
soare.

În prima fracțiune de milisecundă după ce această bombă termonucleară lovește

În Pentagon, în afara orașului Washington, D.C., există lumină. Lumină X moale cu o lungime de undă foarte scurtă. Lumina supraîncălzește aerul din jur la milioane de grade, creând o minge de foc masivă care se extinde cu milioane de mile pe oră. În câteva secunde, această minge de foc crește până la un diametru de puțin peste o milă (5.700 de picioare în diametru), lumina și căldura sa fiind atât de intense încât suprafețele de beton explodează, obiectele metalice se topesc sau se evaporă, pietrele se sparg, oamenii se transformă instantaneu în carbon arzător.

Structura cu cinci etaje și cinci laturi a Pentagonului și tot ce se află în interiorul său de 6,5 milioane de metri pătrați de spațiu de birouri explodează în praf supraîncălzit de la fulgerul inițial de lumină și căldură, toți pereții spărgându-se odată cu sosirea aproape simultană a undei de șoc, toți cei 27.000 de angajați pierind instantaneu.

Nu a mai rămas nimic din mingea de foc.

Nimic.

Punctul zero este adus la zero.

Machine Translated by Google

Călătorind cu viteza luminii, căldura radiată de mingea de foc aprinde tot ce este inflamabil în raza sa vizuală, la câțiva kilometri distanță, în toate direcțiile. Perdele, hârtii, cărți, garduri de lemn, haine ale oamenilor, frunze uscate explodează în flăcări și devin surcele pentru o furtună de foc puternică care începe să consume o zonă de 160 sau mai mulți kilometri pătrați care, înainte de această străfulgerare, era inima bătătoare a guvernării americane și casa a aproximativ 6 milioane de oameni.

La câteva sute de metri nord-vest de Pentagon, toate cele 639 de acri ale Cimitirului Național Arlington – inclusiv cele 400.000 de seturi de oase și pietre funerare care onorează morții din război, cei 3.800 de afro-americani eliberați îngropați în secțiunea 27, vizitatorii în viață care își aduc omagiile în această după-amiază de început de primăvară, îngrijitorii de terenuri care tund peluza, arboricultorii care îngrijesc copacii, ghizii turistici care fac tururi, membrii în mănuși albe ai Vechii Gărzi care supraveghează Mormântul Necunoscutelor – sunt transformate instantaneu în figurine umane carbonizate și în flăcări. Într-o pulbere neagră de materie organică, care este funingine. Cei incinerați sunt cruțați de oroarea fără precedent care începe să fie aplicată celor 1 până la 2 milioane de persoane grav rănite, încă nemortate în acest prim atac nuclear fulminant.

Peste râul Potomac, la o milă spre nord-est, zidurile și coloanele de marmură ale memorialelor Lincoln și Jefferson se supraîncălzesc, se crapă, se sparg și se dezintegrează. Podurile și autostrăzile din oțel și piatră care leagă aceste monumente istorice de împrejurimile înconjurătoare se clatină și se prăbușesc. La sud, peste autostrada interstatală 395, luminosul și spațiosul Centru de Modă cu pereți de sticlă din Pentagon City, cu abundența sa de magazine pline de mărci de îmbrăcăminte de lux și articole de uz casnic, și restaurantele și birourile din jur, împreună cu hotelul Ritz-Carlton, Pentagon City adiacent - toate sunt distruse. Grinzi de tavan, grinzi de lemn, scări rulante, candelabre, covoare, mobilier, manechine, câini, veverițe, oameni iau foc și ard. Este sfârșitul lunii martie, ora 15:36, ora locală.

Au trecut trei secunde de la explozia inițială. La trei kilometri și jumătate spre vest, la Nationals Park, se desfășoară un meci de baseball. Hainele majorității celor 35.000 de spectatori care urmăreau meciul iau foc. Cei care...

Machine Translated by Google

Nu mor rapid ardând și suferă arsuri intense de gradul trei. Corpurile lor sunt dezbrăcate de stratul exterior de piele, expunând dermul sângeros de dedesubt.

Arsurile de gradul trei necesită îngrijiri specializate imediate și adesea amputarea membrelor pentru a preveni moartea. Aici, în Nationals Park, s-ar putea să existe câteva mii de oameni care inițial supraviețuiesc cumva. Erau înăuntru, cumpărând mâncare sau folosind toaletele din interior - oameni care acum au nevoie disperată de un pat la un centru de tratament al arsurilor. Dar există doar zece paturi specializate pentru arsuri în întreaga zonă metropolitană Washington, la Centrul de Arsuri al Spitalului MedStar Washington din centrul orașului Washington. Și pentru că această unitate se află la aproximativ opt kilometri nord-est de Pentagon, nu mai funcționează, dacă există măcar. La Centrul de Arsuri Johns Hopkins, la patruzeci și cinci de kilometri nord-est, în Baltimore, există mai puțin de douăzeci de paturi specializate pentru arsuri, dar toate sunt pe cale să fie ocupate. În total, există doar aproximativ 2.000 de paturi în unități specializate pentru arsuri în toate cele cincizeci de state, la un moment dat.

În câteva secunde, radiațiile termice ale acestui atac nuclear de 1 megatonă asupra Pentagonului au ars profund pielea a aproximativ 1 milion de oameni, dintre care 90% vor muri. Oamenii de știință și cadrele universitare din domeniul apărării au petrecut decenii întregi făcând aceste calcule. Majoritatea nu vor ajunge la mai mult de câțiva pași de locul în care se află atunci când bomba explodează. Ei devin ceea ce experții în apărare civilă numeau în anii 1950, când au apărut pentru prima dată aceste calcule macabre, „Morți când sunt găsiți”.

Machine Translated by Google

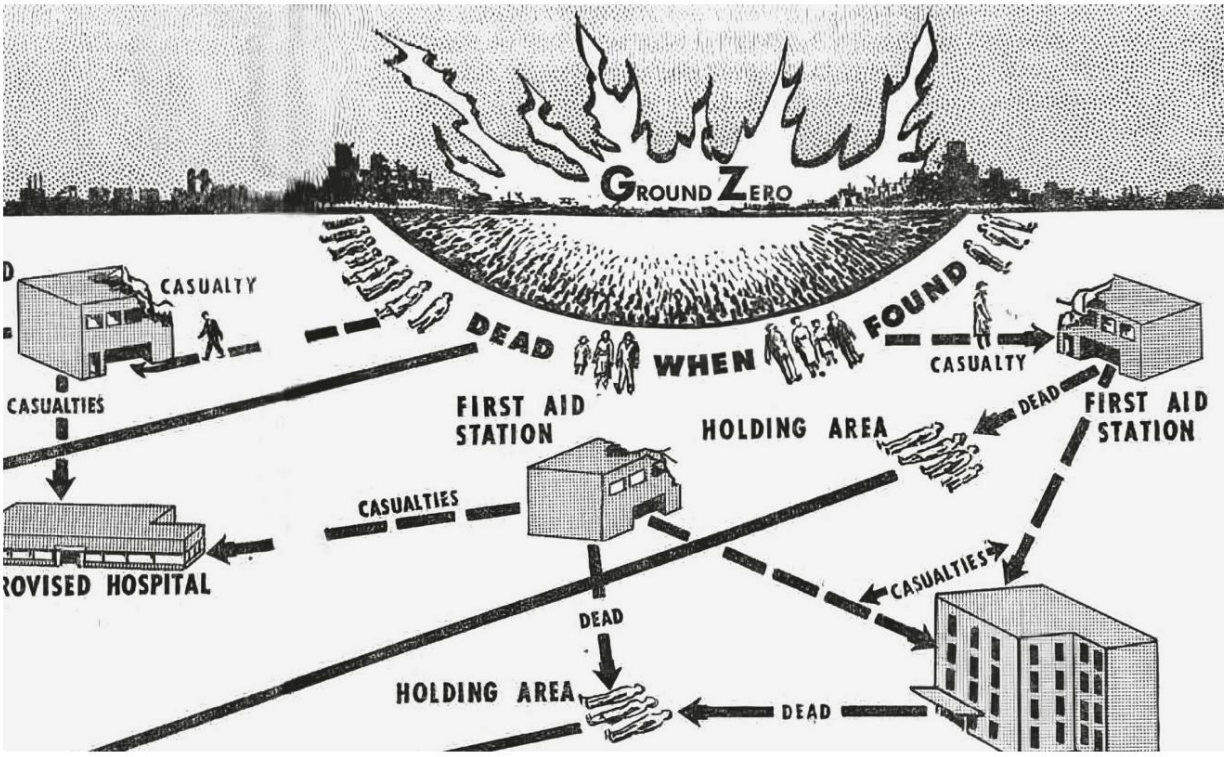

„Mort când este găsit.” (Administrația Federală de Apărare Civilă a SUA)

La Baza Comună Anacostia-Bolling, o instalație militară de 1.000 de acri de-a lungul râului Potomac, la sud-est, există alte 17.000 de victime, inclusiv aproape toți cei care lucrează la sediul Agenției de Informații a Apărării, la sediul Agenției de Comunicații a Casei Albe, la Stația Gărzii de Coastă a SUA din Washington, la hangarul pentru elicoptere Marine One și la zeci de alte instalații federale bine păzite, care deservesc securitatea națiunii. La Universitatea Națională de Apărare, majoritatea celor 4.000 de studenți care participă sunt morți sau pe moarte. Fără o ironie tragică, această universitate (finanțată de Pentagon și fondată cu ocazia celei de-a două sute de aniversări a Americii) este locul unde ofițerii militari merg să învețe cum să folosească tacticile militare americane pentru a obține dominația securității naționale a SUA în întreaga lume. Această universitate nu este singura instituție de învățământ superior cu tematică militară distrusă în primul atac nuclear. Școala Eisenhower pentru Securitate Națională și Strategie de Resurse, Colegiul Național de Război, Colegiul Interamerican de Apărare, Centrul African pentru Studii Strategice, toate încetează imediat să existe. Întreaga zonă de pe malul apei, de la Parcul Buzzard Point până la St.

Machine Translated by Google

Biserica Episcopală Augustine, de la Navy Yard până la Podul Memorial Frederick Douglass, este complet distrusă.

Oamenii au creat arma nucleară în secolul XX pentru a salva lumea de rău, iar acum, în secolul XXI, arma nucleară este pe cale să distrugă lumea. Să o ardă pe toată.

Știința din spatele bombei este profundă. Încorporată în
Flash-urile termonucleare de lumină sunt două impulsuri de radiație termică.
Primul impuls durează o fracțiune de secundă, după care vine al doilea impuls, care durează câteva secunde și face ca pielea umană să se aprindă și să ardă. Impulsurile de lumină sunt silențioase; lumina nu are sunet. Ceea ce urmează este un vuiet asurzitor, o explozie. Căldura intensă generată de această explozie nucleară creează o undă de înaltă presiune care se deplasează din punctul său central ca un tsunami, un zid gigantic de aer comprimat care călătorește mai repede decât viteza sunetului. Îi doboară pe oameni, îi aruncă pe alții în aer, sparge plămânii și timpanele, absoarbe corpurile și le scuipă. „În general, clădirile mari sunt distruse de schimbarea presiunii aerului, în timp ce oamenii și obiectele precum copacii și stâlpii de utilități sunt distruse de vânt”, notează un arhivist care compilează aceste statistici îngrozitoare pentru Arhiva Atomică.

Pe măsură ce mingea de foc nucleară crește, acest front de șoc produce distrugeri catastrofale, împingându-se ca un buldozer și deplasându-se pe o distanță de cinci kilometri mai în față. Aerul din spatele undei de șoc accelerează, creând vânturi de câteva sute de kilometri pe oră, viteze extraordinare greu de imaginat. În 2012, uraganul Sandy, care a provocat pagube de 70 de miliarde de dolari și a ucis aproximativ 147 de persoane, a avut vânturi maxime susținute de aproximativ 130 de kilometri pe oră. Cea mai mare viteză a vântului înregistrată vreodată pe Pământ a fost de 407 kilometri pe oră, la o stație meteo izolată din Australia. Această undă explozivă nucleară din Washington, DC, distruge toate structurile din calea sa imediată, schimbând instantaneu formele fizice ale structurilor proiectate, inclusiv clădiri de birouri, complexe de apartamente, monumente, muzee, parcări - acestea se dezintegrează și devin praf.
Ceea ce nu este zdrobit de explozie este sfâșiat de vântul puternic. Clădirile se prăbușesc, podurile cad, macaralele se răstoarnă.
Obiecte mici precum computere și blocuri de ciment și mari ca 18-

Machine Translated by Google

camionetele cu roți și autobuzele turistice cu etaj devin aerane precum mingile de tenis.

Mingea de foc nucleară care a consumat totul pe raza inițială de 1,1 mile se ridică acum ca un balon cu aer cald. De pe pământ plutește, cu o viteză de 76 până la 106 de metri pe secundă. Trec treizeci și cinci de secunde. Începe formarea norului emblematic în formă de ciupercă, iar calota și tulpina sa masive, alcătuite din oameni incinerați și resturi ale civilizației, se transformă dintr-o nuanță roșie, maro, apoi portocalie. Apoi vine efectul mortal de aspirație inversă, în care obiectele - mașini, oameni, stâlpi de iluminat, indicatoare stradale, parcometre, grinzi de oțel - sunt aspirate înapoi în centrul infernului arzător și consumate de flăcări.

Trec șaizeci de secunde.

Căciula și tulpina, acum alb-cenușii, se ridică la opt, apoi zece kilometri de punctul zero. Căciula crește și ea, întinzându-se pe zece, douăzeci, treizeci de kilometri în diametru, umflându-se și suflând tot mai departe. În cele din urmă, ajunge dincolo de troposferă, mai sus decât ajung zborurile comerciale și în regiunea în care se produc majoritatea fenomenelor meteorologice ale Pământului. Particulele radioactive se revarsă peste tot dedesubt, pe măsură ce ploaia radioactivă se întoarce asupra Pământului și a locuitorilor săi. O bombă nucleară produce „o băutură vrăjitoare de produse radioactive care sunt, de asemenea, antrenate în nor”, a avertizat astrofizicianul Carl Sagan cu zeci de ani în urmă.

Peste un milion de oameni sunt morți sau pe moarte și au trecut mai puțin de două minute de la detonare. Acum începe infernul. Este diferit de bolidul inițial; este un mega-incendiu de nemărginit. Conductele de gaz explodează una după alta, comportându-se ca niște torțe gigantice sau aruncătoare de flăcări, aruncând fluxuri continue de foc. Rezervoarele care conțin materiale inflamabile se deschid brusc.
Fabricile chimice explodează. Flăcările pilot de pe încălzitoarele de apă și cuptoare acționează ca niște torțe, aprinzând tot ce nu arde deja. Clădirile prăbușite devin ca niște cuptoare gigantice. Oamenii, de pretutindeni, ard de vii.

Spațiile deschise din podele și acoperișuri se comportă ca niște coșuri de fum. Dioxidul de carbon din furtunile de foc se scufundă și se așază în tunelurile metroului, sufocând călătorii în scaunele lor. Oamenii care caută adăpost în subsoluri și alte spații subterane vomită, intră în convulsii, intră în comă și mor.

Machine Translated by Google

Oricine se află la suprafață și se uită direct la explozie — în unele cazuri, la o distanță de până la treisprezece mile — orbiește.

La șapte mile și jumătate de punctul zero, într-un inel cu diametrul de 24 de kilometri în jurul Pentagonului (zona de 5 psi), mașinile și autobuzele se ciocnesc unele de altele. Străzile asfaltate se transformă în lichid din cauza căldurii intense, prinzând supraviețuitorii ca și cum ar fi prinși în lavă topită sau nisipuri mișcătoare. Vânturile cu forța unui uragan alimentează sute de incendii, transformându-le în mii, în milioane de incendii. La zece mile distanță, cenușa fierbinte și resturile în flăcări purtate de vânt aprind noi incendii, iar unul după altul continuă să se contopească. Întregul Washington, DC, devine o singură furtună de foc complexă. Un mega-infern. În curând va deveni un mezociclon de foc. Trec opt, poate nouă minute.

La zece și douăsprezece mile de punctul zero (în zona de 1 psi), supraviețuitorii se mișcă în șoc ca niște morți. Nesiguri de ce tocmai s-a întâmplat, disperați să scape. Zeci de mii de oameni de aici au plămâni rupți.

Ciorii, vrăbiile și porumbeii care zboară deasupra iau foc și cad din cer ca și cum ar fi ploi cu păsări. Nu există electricitate. Nu există serviciu telefonic. Nu există 911.

Impulsul electromagnetic localizat al bombei distruge toate semnalele radio, internet și TV. Mașinile cu sisteme de aprindere electrică într-un cerc de câțiva kilometri în afara zonei exploziei nu pot reporni. Stațiile de alimentare cu apă nu pot pompa apă. Saturată cu niveluri letale de radiații, întreaga zonă este o zonă interzisă primilor respondenți. Nu vor realiza prea multe zile că puținii supraviețuitori nu au primit ajutor.

Cei care reușesc cumva să scape de moartea provocată de explozia inițială, unda de șoc și furtuna de foc își dau seama brusc de un adevăr insidios despre războiul nuclear. Că sunt complet pe cont propriu. Fostul director al FEMA, Craig Fugate, ne spune că singura lor speranță de supraviețuire este să descopere o modalitate de „auto-supraviețuire”. Că aici începe o „luptă pentru mâncare, apă, Pedialyte...”

Cum și de ce știu oamenii de știință din domeniul apărării din SUA lucruri atât de hidoase, și cu o precizie exactă? Cum este posibil ca guvernul SUA să cunoască atât de multe fapte legate de efectele nucleare, în timp ce publicul larg rămâne orb? Răspunsul este la fel de grotesc ca întrebările în sine, deoarece, în toți acești ani, de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, guvernul SUA a fost...

Machine Translated by Google

pregătindu-se și repetând planuri pentru un Război Nuclear General. Un al Treilea Război Mondial nuclear care este garantat să lase cel puțin 2 miliarde de morți.

Pentru a afla mai exact acest răspuns, ne întoarcem în timp, mai mult de șaizeci de ani. În decembrie 1960. La Comandamentul Aerian Strategic al SUA și la o întâlnire secretă care a avut loc acolo.

Machine Translated by Google

Partea I

CONSTRUCȚIA

(SAU , CUM NE DISTINGUM DE ALȚII)

Machine Translated by Google

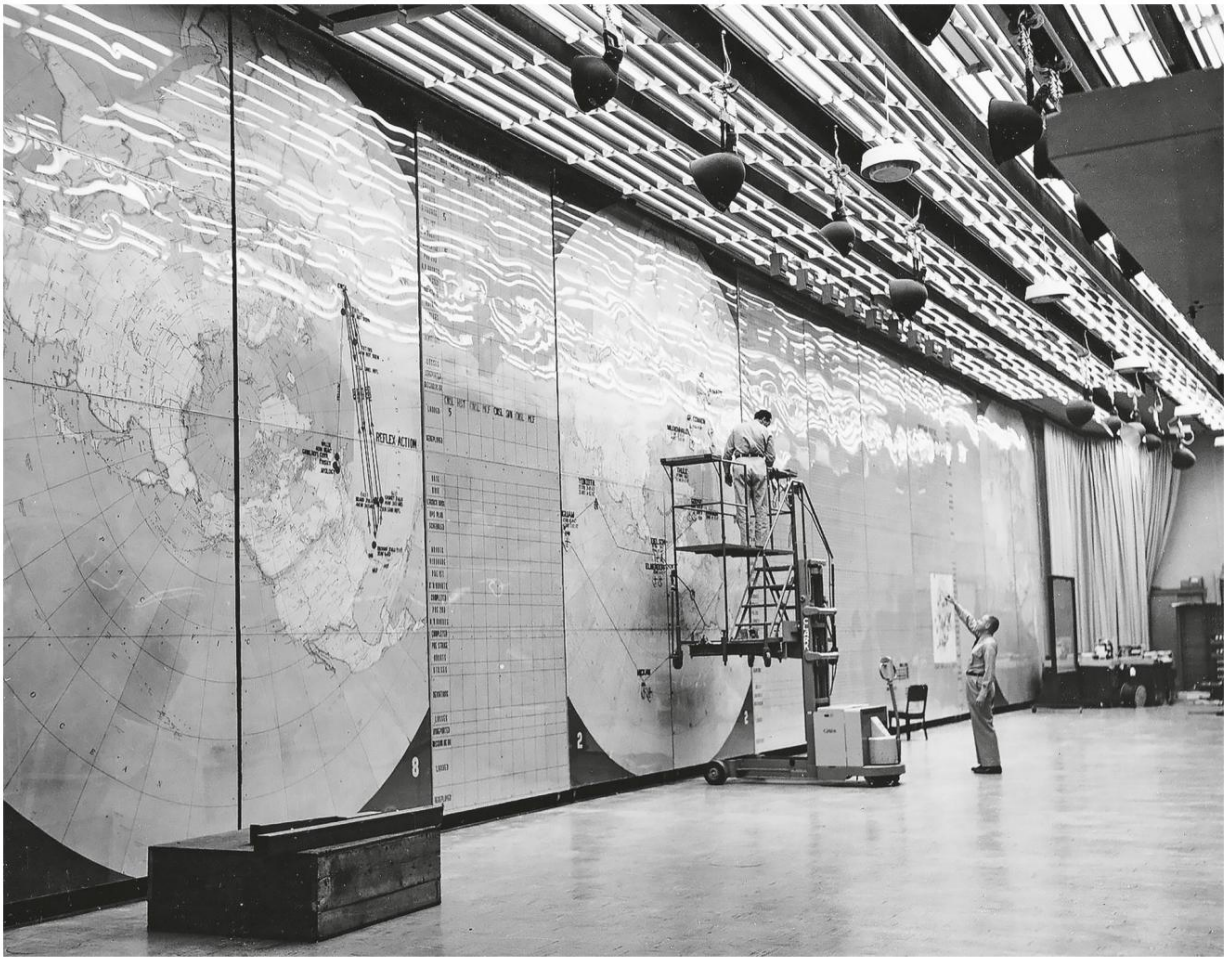

Sediul SAC, postul de comandă subteran. „Marele panou”. Vedere la începutul anului 1957. (Agenția de Cercetare Istorică a Forțelor Aeriene ale SUA)

Machine Translated by Google

CAPITOLUL UNU

Planul strict secret pentru Război nuclear general

Decembrie 1960, Cartierul General al Comandamentului Aerian Strategic, Baza Forțelor Aeriene Offutt, Nebraska

O Într-o zi, nu cu mult timp în urmă, un grup de oficiali militari americani a ajuns împreună pentru a împărtăși un plan secret care ar duce la moartea a 600 de milioane de oameni, o cincime din populația lumii de atunci, de 3 miliarde de oameni.

Printre cei prezenți în acea zi s-au numărat:

Secretarul Apărării al SUA, Thomas S. Gates Jr.

Secretarul adjunct al Apărării al SUA, James H. Douglas Jr.

Directorul adjunct al departamentului de Cercetare și Inginerie în Apărare al SUA, John H. Rubel

Șefii de Stat Major Interarme

Comandantul Comandamentului Aerian Strategic al SUA, generalul Thomas S. Putere

Generalul-șef al armatei George H. Decker, amiralul-

șef al marinei Arleigh A. Burke, comandantul
forțelor aeriene, generalul Thomas D. White

Comandantul general al Corpului Pușcașilor Marini, David M. Shoup.

O multitudine de alți oficiali militari americani de rang înalt

Machine Translated by Google

Camera era situată în subteran. Pereți lungi de peste 45 de metri,
cu mai multe etaje, cu un balcon suspendat din sticlă la etajul al doilea. Erau rânduri de birouri, telefoane și hărți. Panouri cu hărți. Un perete întreg de hărți. Sediul Comandamentului Aerian Strategic din Omaha, Nebraska, era locul unde generalii și amiralii conduceau războiul nuclear atunci când acesta avea loc. Adevărat atunci, adevărat și acum, în 2024 - cu centrul de comandă subteran actualizat pentru războiul nuclear al secolului XXI.

Tot ce veți afla despre această întâlnire provine de la un martor direct – cineva care se afla efectiv în încăpere în ziua respectivă – un director de afaceri devenit oficial al apărării, pe nume John H. Rubel. În 2008, spre sfârșitul anilor optzeci, cu câțiva ani înainte de a muri, Rubel a dezvăluit aceste informații într-un scurt memoriu. În timp ce Rubel se pregătea pentru propria moarte, și-a adunat curajul să exprime un adevăr mult timp reprimat. Acela că simțea remușcări pentru că participase la un astfel de plan „din inimă întunericului". Pentru că nu spusese nimic atâtea decenii după fapt. La ce a luat parte, a scris Rubel, era un plan de „exterminare în masă". Cuvintele sale.

În ziua aceea, în interiorul marelui buncăr subteran din Nebraska, Rubel stătea alături de colegii săi planificatori de război nuclear, în rânduri ordonate de scaune pliante, de modă veche, cu șipci de lemn. Generalii cu patru stele stăteau în primul rând, iar generalii cu o stea în spate. Rubel, director adjunct al Departamentului de Cercetare și Inginerie pentru Apărare al SUA la acea vreme, stătea în al doilea rând.

rând.

La un semnal din partea comandantului Comandamentului Aerian Strategic, generalul Thomas S. Power, un asistent mai scurt a pășit pe scenă. Apoi a apărut un asistent care purta un șevalet, iar un al doilea asistent cu un baston de indicare. Primul bărbat era acolo pentru a afișa flipcharturi, al doilea pentru a arăta lucruri. Generalul Power (numele său real) a explicat publicului său că ceea ce se vedea era cum s-ar desfășura un atac nuclear la scară largă împotriva Uniunii Sovietice. Doi aviatori au înaintat și s-au așezat câte unul la fiecare capăt al peretelui de hărți lung de 45 de metri, fiecare bărbat purtând o scară înaltă. Harta arăta Uniunea Sovietică și China (numită pe atunci blocul sino-sovietic) și țările înconjurătoare.

Machine Translated by Google

Rubel își amintea: „Fiecare bărbat și-a urcat scara înaltă în același ritm alert, ajungând în vârf în același moment ca și omologul său. Fiecare bărbat a întins mâna spre o panglică roșie care, am observat acum, înconjura o rolă mare de plastic transparent. Cu o singură mișcare, fiecare a desfăcut fundița care prindea panglica la capătul său al rolei, moment în care foaia de plastic s-a desfăcut cu un vâjâit!, a fluturat puțin și apoi a atârnat inert în fața hărții.” Harta arăta sute de mici urme negre, „majoritatea deasupra Moscovei”, fiecare reprezentând o explozie nucleară.

Primele declarații ale generalului Power au început să descrie planul de atac nuclear al SUA împotriva Uniunii Sovietice. Primul val de atacuri urma să vină de la avioane de vânătoare americane care urmau să decoleze de pe portavioanele staționate în apropierea orașului Okinawa, Japonia. Aveau să urmeze „val după val” de atacuri.
Bombardamente succesive efectuate de bombardiere strategice cu rază lungă de acțiune Boeing B-52, fiecare purtând în compartimentul său pentru bombe multiple arme termonucleare – fiecare capabilă să distrugă de mii de ori mai mult decât bombele atomice lansate asupra Hiroshimei și Nagasaki, Japonia. De fiecare dată când relatorul descria un nou val de atacuri, scria Rubel, cei doi bărbați de pe scările lor „dezlegau o altă pereche de panglici roșii, o rolă de plastic cobora șuierând, iar Moscova era și mai mult ștersă sub micile urme de pe acele straturi de folii de plastic”.

Ceea ce l-a șocat cel mai mult pe Rubel, a scris el, a fost că, numai în ceea ce privește Moscova, „planul prevedea un total de patruzeci de megatone — megatone — asupra Moscovei, de aproximativ patru mii de ori mai mult decât bomba de deasupra Hiroshimei și poate de douăzeci până la treizeci de ori mai mult decât toate bombele nenucleare lansate de Aliați în ambele teatre de operațiuni pe parcursul a peste patru ani ai celui de-al Doilea Război Mondial”.

Și totuși, pe tot parcursul acestei întâlniri din 1960, Rubel a stat pe scaun și nu a spus nimic.

Niciun lucru. Nu timp de patruzeci și opt de ani. Dar mărturisirea este remarcabilă.
—prima instanță cunoscută în care un participant la această întâlnire a îndrăznit să dezvăluie astfel de detalii personale despre ce s-a întâmplat. Detalii care transmit adevărul simplu oricui din afara acelei încăperi: că acest plan de război nuclear a fost genocid.

Machine Translated by Google

Piloții au coborât scările, le-au împăturit și le-au ascuns sub brațele și au dispărut din raza vizuală.

De patru mii de ori mai multă putere explozivă decât bomba aruncată asupra Hiroshimei.

Ce înseamnă asta, de fapt - și este ceva ce creierul cuiva poate înțelege pe deplin?

Mai imediat, poate cineva opri planul de exterminare în masă înainte ca acesta să se întâmple?

Machine Translated by Google

CAPITOLUL WO

Fata din moloz

6 august 1945, Hiroshima, Japonia

T. Bomba atomică lansată asupra Hiroshimei în august 1945 a ucis peste 80.000 de oameni într-un singur atac. Numărul total este încă dezbătut. În zilele și săptămânile de după bombardament, nu s-a putut efectua o numărare exactă a victimelor. Distrugerea în masă a clădirilor guvernamentale din Hiroshima, a spitalelor, a poliției și a pompierilor a creat o stare de haos și confuzie totală în imediata urma atentatului.

Machine Translated by Google

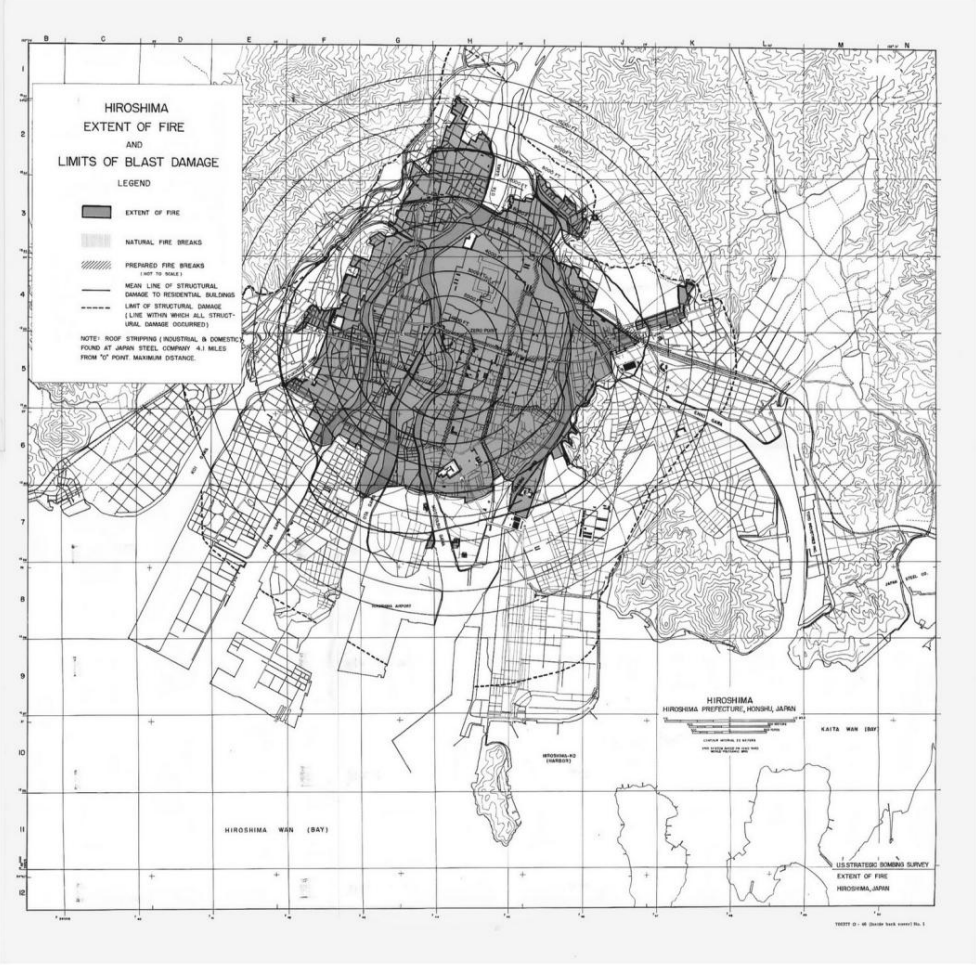

Harta US Strategic Bombardment Survey a pagubelor provocate de incendii și explozii la Hiroshima, realizată de US National Archives. (Arhivele Naționale ale SUA)

Setsuko Thurlow, în vârstă de treisprezece ani, se afla la 1,1 mile de punctul zero când această armă atomică, cu numele de cod Little Boy, a detonat deasupra Hiroshimei la o altitudine de 1.900 de picioare - o explozie aeriană, așa cum este cunoscută. Aceasta a fost prima armă nucleară folosită în luptă. Înălțimea exploziei sale a fost bazată pe o cifră care fusese calculată cu precizie de omul de știință american în domeniul apărării John von Neumann, a cărui sarcină era să găsească o modalitate de a ucide cât mai mulți oameni posibil la sol cu această singură bombă atomică.

Explozia unei bombe nucleare direct pe sol „irosește” multă energie, deplasând volume masive de pământ, așa cum își dăduseră seama și conveniseră planificatorii militari. Setsuko Thurlow a fost lăsată inconștientă de această explozie.

Machine Translated by Google

Când și-a recăpătat cunoștința, Setsuko nu se mai putea vedea sau mișca.
„Apoi am început să aud șoapte ale fetelor din jurul meu”, își amintea ea ani mai târziu, și că le putea auzi spunând: „Doamne, ajută-mă, mamă, ajută-mă. Sunt aici.”

Adăpostită de o clădire prăbușită, Setsuko se descurcase oarecum miraculos a supraviețuit exploziei inițiale care vine odată cu detonarea unei bombe atomice.
Totul era foarte întunecat în jurul ei, își amintea. Prima ei senzație a fost că se transformase în fum. După un timp – secunde, sau poate minute – s-a înregistrat în creierul ei că vocea unui bărbat o instruia să facă ceva.

„Nu renunța”, a spus bărbatul. „Încerc să te eliberez.”
„Acest bărbat, un străin, o scutura pe Setsuko de umărul stâng și o împingea să se târască din spate. „Ieși afară și tu.” ... cât de repede putea”, se gândi ea.

În momentul bombardamentului atomic de la Hiroshima, Setsuko Thurlow era elevă în clasa a opta și frecventa o școală de fete. Era una dintre cele peste treizeci de adolescente care fuseseră recrutate și antrenate să facă înregistrări secrete la sediul armatei japoneze din Hiroshima, unde se afla și ea când a explodat bomba.

„Vă puteți imagina”, a reflectat Setsuko mai târziu, „o fată de 13 ani făcând „o muncă atât de importantă? Asta arată cât de disperată era Japonia.”
În aceste momente de după explozia bombei atomice, Setsuko și-a dat seama că acest bărbat încerca să o elibereze din dărâmături și că era important să acționeze, altfel probabil va muri. A împins și a împins. A început să dea cu piciorul.
Cumva, a reușit să se târască afară din moloz și să treacă printr-o ușă.
„Până am ieșit din clădire, aceasta era deja în flăcări”, își amintea ea.
„Asta însemna că aproximativ 30 de alte fete care erau cu mine în același loc mureau arzând de vii.”
Bomba atomică fusese lansată dintr-un avion al Forțelor Aeriene ale Armatei SUA avion, care la acea vreme era singura modalitate de a lansa o astfel de bombă la țintă. Arma avea trei metri lungime și 4.700 kg, cam cât un elefant de mărime medie. Un al doilea avion a zburat direct în spatele

Machine Translated by Google

avion bombardier, acesta transportând trei fizicieni din Los Alamos, împreună cu zeci de instrumente științifice cu care să colecteze date.

Randamentul real al bombei (forța necesară pentru a produce o explozie echivalentă) a fost dezbătut ani de zile între oamenii de știință din domeniul apărării și oficialii militari. În cele din urmă, în 1985, guvernul SUA a stabilit că această cifră este echivalentă cu 15 kilotone de TNT. Un studiu strategic privind bombardamentul, realizat după război, a estimat că 2.100 de tone de bombe convenționale ar fi trebuit să fie aruncate asupra Hiroshimei simultan pentru a obține un efect similar.

Setsuko Thurlow a reușit să iasă afară. Era dimineața devreme, dar...
Arăta ca noaptea. Aerul era dens, cu un fum negru. Setsuko a văzut un obiect negru apropiindu-se de ea, urmat de alte obiecte negre pe care, la început, le-a confundat cu fantome.

„Lipseau părți din corpuri”, și-a dat seama ea. „Pielea și carnea
„atârnau de oase. Unii își purtau propriii ochi.”

La o distanță mică de drum, Dr. Michihiko Hachiya, directorul Spitalului de Comunicații din Hiroshima, zăcea pe podeaua sufrageriei sale, recuperându-se după o tură de noapte de la serviciu, când o strălfulgerare puternică de lumină - una care indica detonarea bombei atomice - l-a speriat. Apoi a venit o a doua strălfulgerare de lumină. Era inconștient, sau nu? Prin vârtejul de praf, Dr. Hachiya a început să discearnă ce se întâmplă. Părți ale corpului său, coapsele și gâtul, erau mutilate și sângerau. Era gol. Hainele îi fuseseră smulse din aer. „În gâtul meu era înfipt un fragment considerabil de sticlă pe care l-am desprins fără să mă înșel”, și-a amintit mai târziu Dr. Hachiya, și s-a întrebat: „Unde era soția mea?”. S-a uitat din nou la propriul corp.

„A început să țâșnească sânge. Mi-a fost tăiată artera carotidă? Aveam să sângerez până la moarte?”

După un timp, Dr. Hachiya și-a găsit soția, Yaeko-san. Micuța lor
Casa se prăbușea în jurul celor doi și au ieșit în fugă afară, „alergând, împiedicându-se, căzând”, își amintea el. „Ridicându-mă în picioare, am descoperit că mă împiedicasem de capul unui bărbat”.

Experiența de supraviețuire a lui Setsuko Thurlow și a Dr. Hachiya, precum și nenumărate altele asemenea lor, au fost timp de decenii suprimate de

Machine Translated by Google

Armata SUA și forțele sale de ocupație din Japonia. Efectele pe care armele atomice folosite în luptă le aveau asupra oamenilor și clădirilor au fost păstrate clasificate și protejate de drepturi de proprietate intelectuală, deoarece oficialii apărării americane doreau aceste informații pentru ei înșiși. Pentru un alt război nuclear. Pentagonul voia să se asigure că știa mai multe despre efectele exploziilor nucleare decât ar fi putut ști orice viitor inamic.

În sclipiri de energie și lumină, două bombe atomice - una aruncată asupra Hiroshimei pe 6 august 1945 și a doua aruncată asupra Nagasaki trei zile mai târziu - au pus capăt unui război mondial în care muriseră deja între 50 și 75 de milioane de oameni. Acum, începând cu 1945, un mic grup de oameni de știință nucleari și oficiali din domeniul apărării din SUA au început să facă planuri noi și mai ample, pentru a utiliza zeci de arme atomice în următorul război mondial. Un război care se aștepta să ucidă cel puțin 600 de milioane de oameni, o cincime din întreaga populație a lumii.

Ceea ce ne aduce înapoi la bărbații așezați în buncărul subteran, în Decembrie 1960, ascultând planuri pentru un Război Nuclear General.

Machine Translated by Google

CAPITOLUL TREI

Acumularea

1945–1990:
Laboratoarele Naționale Los Alamos, Lawrence Livermore și Sandia

T. Planul său de război nuclear a fost prezentat în secret la Strategic Air Sediul central al Comandamentului din 1960 era în construcție de aproximativ un an. Fusese comandat pentru președintele SUA de către secretarul apărării. Trecuseră cincisprezece ani de când cele două arme atomice fuseseră lansate asupra Japoniei, fiecare ucigând zeci de mii de oameni într-o clipă, iar alte zeci de mii de oameni muriseră arși de vii în furtunile de incendiu care au urmat.

În august 1945, SUA aveau o a treia bombă gata de expediere, cu suficient material nuclear în arsenalul său pentru a produce o a patra bombă până la sfârșitul lunii, acesta fiind planul de acțiune dacă Japonia nu s-ar fi predat.
„Bombele atomice originale erau ca niște proiecte științifice școlare”, spune Dr.
Glen McDuff, inginer cu experiență vastă în domeniul armelor nucleare la Los Alamos și fost istoric-curator al muzeului clasificat al laboratorului. „Nouăsprezece din cele douăzeci de echipamente științifice pe care le aveau”, explică McDuff, „le-au proiectat și construit singuri cu doar aproximativ optzeci de tuburi vidate obișnuite.”

Odată cu sfârșitul războiului mondial, soarta centralei nucleare din Los Alamos...
„Laboratorul era o incertitudine pentru oricine. „După război, cu o singură bombă atomică în stoc, laboratorul din Los Alamos și infrastructura orașului s-au dărâmat”, își amintește McDuff. „Era o luptă zilnică doar pentru a menține luminile aprinse. Jumătate din personalul din Los Alamos a plecat. Lucrurile păreau sumbre. Până când, adică, s-a implicat marina.”

Machine Translated by Google

Marina SUA era de departe cea mai puternică forță maritimă de luptă din lume și era profund îngrijorată de iminenta sa învechire în această nouă eră a războiului atomic. Așa că a planificat o serie de trei teste cu bombă atomică, în acțiune reală, pentru ca toată lumea să le vadă.

Test atomic: Baker a erups suprafața lagunei, aruncând în aer 2 milioane de metri cubi de apă de mare și sedimente radioactive în 1946. (Biblioteca Congresului SUA)

Operațiunea Crossroads a fost o acțiune grandioasă, festivă. Un test militar masiv, bazat pe relații publice, conceput pentru a demonstra cum optzeci și opt de nave militare ar putea supraviețui - chiar prospera - într-o viitoare bătălie nucleară purtată pe mare. Peste 42.000 de oameni s-au adunat pe atolul Bikini din Insulele Marshall. Lideri mondiali, jurnaliști, demnitari, șefi de stat - au călătorit în acest colț îndepărtat al Pacificului pentru a fi martori la exploziile atomice cu foc real.

Machine Translated by Google

Aceasta a fost prima utilizare a unei arme atomice de către America de la război încoace. O demonstrație a ceea ce îl aștepta.

„Pentru un Los Alamos aflat în declin în 1946”, spune McDuff, „marina a fost salvatorul lor.”

Operațiunea Crossroads a insuflat o nouă viață programului bombei atomice.
Până la mijlocul anului 1946, arsenalul nuclear american a crescut la nouă bombe atomice.
După test, Statul Major Interarme a solicitat o evaluare a „bombei atomice ca armă militară” pentru a stabili următoarea sa acțiune. Raportul — secretizat până în 1975 — a dat foc complexului militar-industrial înfloritor. Detaliile erau alarmante.

Bombele atomice reprezentau „o amenințare la adresa omenirii și a civilizației”, a avertizat grupul de amirali, generali și oameni de știință care au redactat raportul, „arme de distrugere în masă” capabile să „depopuleze vaste zone ale suprafeței Pământului”. Dar puteau fi și foarte utile, a declarat grupul șefilor de stat major interarme. „Dacă sunt folosite în număr mare”, au scris ei, „bombele atomice nu numai că pot anula efortul militar al oricărei națiuni, dar îi pot demola structurile sociale și economice și pot împiedica restabilirea lor pentru perioade lungi de timp”.

Recomandarea consiliului a fost să se stocheze mai multe bombe.
Raportul a precizat clar că Rusia va avea în curând propriul arsenal atomic.
și asta a făcut America vulnerabilă la un atac surpriză – cunoscut mai târziu sub numele de atacul fulgerător. „Odată cu apariția bombei atomice”, a avertizat consiliul, „surpriza a dobândit o valoare supremă, astfel încât un agresor, lovind brusc și neașteptat cu un număr de bombe atomice [putea] asigura înfrângerea finală a unui adversar inițial mai puternic” – adică Statele Unite.

Ceea ce crease America prefigura propria sa potențială dispariție.
„Statele Unite nu au altă alternativă decât să continue producția”
„și stocarea de arme”, au fost sfătuiți șefii de stat major. Aceștia au luat la cunoștință și au aprobat.

Până în 1947, arsenalul SUA a ajuns la 13 bombe atomice.
Până în 1948, erau 50.
Până în 1949, 170.

Machine Translated by Google

Din înregistrările declasificate, știm acum că planificatorii militari au convenit între ei că 200 de bombe nucleare asigurau suficientă putere de foc pentru a distruge întregul imperiu sovietic. Dar, în vara aceluiași an, monopolul SUA asupra armelor nucleare a ajuns la sfârșitul său inevitabil. Pe 29 august 1949, rușii au detonat prima lor bombă atomică, o copie aproape exactă a celei pe care SUA o aruncaseră asupra Nagasaki cu patru ani mai devreme. Planurile bombei fuseseră furate din laboratorul din Los Alamos de către un spion comunist de origine germană, educat în Marea Britanie. Un om de știință din cadrul Proiectului Manhattan, pe nume Klaus Fuchs.

Cursa pentru construirea și mai multor bombe atomice s-a accelerat acum dramatic. Până în 1950, SUA și-au adăugat 129 de arme atomice la stocul lor, totalul ajungând de la 170 la 299. La acea vreme, Uniunea Sovietică avea cinci.

În anul următor, în 1951, numărul a crescut din nou - de data aceasta la un uimitoarea numără 438 de arme atomice în arsenalul SUA. Peste două ori mai multe decât cele despre care se spusese Șefilor de Stat Major Interarme că ar putea „depopula vaste zone ale suprafeței Pământului, lăsând în urmă doar vestigii ale operelor materiale ale omului”.

În anul următor, a existat o aproape dublare a aproape dublării, încă o dată.

Până în 1952, existau 841 de arme atomice în stocul SUA.

Opt sute patruzeci și unu.

Odată cu sfârșitul monopolului american asupra armelor nucleare, cursa pentru... Supremația nucleară căpătase o nouă urgență. La jumătatea lumii, sovieticii au început să construiască arme atomice într-un ritm frenetic.

În doar trei ani, URSS și-a mărit arsenalul de la o bombă la cincizeci.

Însă bomba atomică – puterea sa extraordinară, capacitatea sa de a ucide în masă – aveau să pălească în curând în comparație cu ceea ce urma. Proiectanții americani și ruși de arme aveau fiecare planuri radical noi pe planșele lor. Ceea ce a urmat a fost inventarea „celei mai distructive, inumane și fără discriminare arme create vreodată”, după cum au spus un grup de laureați ai premiului Nobel. O armă nucleară care modifică clima, provoacă foamete, distruge civilizația, schimbă genomul, este mai nouă, mai mare și chiar mai monstruoasă – una pe care oamenii de știință implicați au numit-o „Super”.

Machine Translated by Google

Într-adevăr, „Super... funcționează mai bine în dimensiuni mari decât în dimensiuni mici”, ne spune designerul său, Richard Garwin. Confirmând pentru cititorii acestei cărți că „[da] eu sunt arhitectul Super... al acestei prime bombe termonucleare”.

Edward Teller l-a conceput, Richard Garwin l-a desenat – într-o perioadă în care nimeni altcineva nu știa cum.

Anul 1952 a marcat inventarea bombei termonucleare, numită și bombă cu hidrogen. O mega-armă în două etape: o bombă nucleară în interiorul unei bombe nucleare. O armă termonucleară folosește o bombă atomică în interiorul ei ca mecanism de declanșare. Ca fitil exploziv intern. Puterea explozivă monstruoasă a Super-ului vine ca rezultat al unei reacții în lanț necontrolate și auto-susținute, în care izotopii hidrogenului fuzionează la temperaturi extrem de ridicate într-un proces numit fuziune nucleară.

O bombă atomică va ucide zeci de mii de oameni, așa cum au făcut și cele... aruncată asupra Hiroshimei și Nagasaki. O bombă termonucleară, dacă este detonată asupra unui oraș precum New York sau Seul, va ucide milioane de oameni într-o clipă.

Prototipul armei proiectate de Richard Garwin în 1952 avea o putere explozivă de 10,4 megatone. Aproape echivalentul a 1.000 de bombe de la Hiroshima care explodează simultan. A fost o armă atroce. Mentorul lui Garwin, Enrico Fermi, membru al Proiectului Manhattan, a experimentat o criză de conștiință la gândul construirii unei arme atât de îngrozitoare.

Fermi și colegul său II Rabi au rupt temporar rândurile cu colegii lor constructori de arme și i-au scris președintelui Truman, declarând că Super este „un lucru malefic”.

Cuvintele lor, în scris: „Faptul că nu există limite la distrugerea acestei arme face ca însăși existența sa și cunoașterea construcției sale să fie un pericol pentru umanitate în ansamblu. Este în mod inevitabil un lucru rău, dacă este privit din orice punct de vedere.”

Dar președintele a ignorat apelul de a opri construirea Supermarketului, iar Richard Lui Garwin i s-a dat undă verde pentru a întocmi planurile. „Dacă bomba cu hidrogen a fost în mod inerent malefică, tot malefică este”, spune Garwin.

Super-ul a fost construit. Numele său de cod era Mike. Seria era Ivy. „Deci...” a fost testul Ivy Mike.”

Machine Translated by Google

Pe 1 noiembrie 1952, a fost testată pe insula Elugelab din Insulele Marshall. Prototipul bombei Ivy Mike cântărea în jur de 80 de tone (160.000 de livre), fiind în sine un instrument de distrugere atât de enorm din punct de vedere fizic încât a trebuit să fie construit în interiorul unei clădiri din aluminiu ondulat, lungă de optzeci și opt de picioare și lățime de patruzeci și șase de picioare.

Ivy Mike a explodat cu o putere fără precedent. Craterul lăsat în urmă a fost descris într-un raport clasificat ca fiind „suficient de mare pentru a găzdui 14 clădiri de mărimea Pentagonului”. Și, deși există multe de spus despre puterea distructivă inumană a armelor termonucleare în general, două fotografii cu aeronave - înainte și după testul cu bomba Ivy Mike - spun povestea.

În imaginea de sus de mai jos, insula Elugelab apare așa cum a fost încă de la înființarea sa. origine geologică.

În imaginea de jos, întreaga insulă a dispărut. În locul ei se află un crater cu un diametru de trei kilometri și o adâncime de 55 de metri. Pârjolirea pământului cu arme de exterminare în masă tocmai fusese depășită cu un ordin de mărime.

Invenția Super-ului a adus odată cu ea existența unei arme care poate face să dispară pe uscat.

Machine Translated by Google

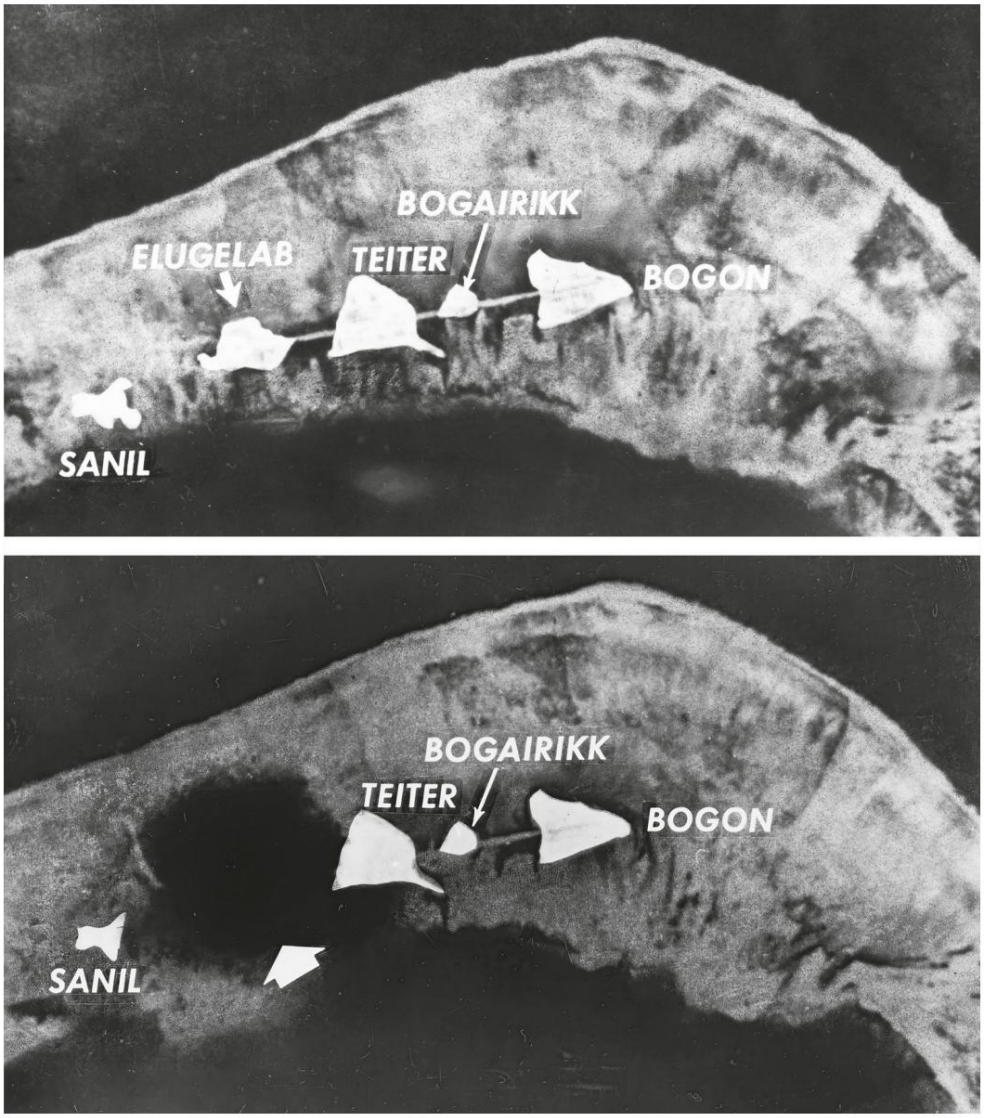

Insula Elugelab înainte și după testul bombei termonucleare Ivy Mike din 1952. (Arhivele Naționale ale SUA)

Ceea ce s-a întâmplat după ce planificatorii de război americani au văzut ce puteau distruge instantaneu 10,4 megatone este pur și simplu uimitor. Ceea ce a urmat a fost o goană nebună, nebună de a stoca arme termonucleare, mai întâi cu sutele, apoi cu miile.

În 1952 au fost 841 de bombe nucleare. În anul următor au fost 1.169.

„Procesul a devenit industrializat”, explică istoricul Glen McDuff din Los Alamos. „Acestea nu mai erau proiecte științifice.”

Până în 1954, existau 1.703 arme nucleare în stoc. SUA complexul militar-industrial producea acum (în medie) 1,5 arme nucleare

Machine Translated by Google

arme pe zi.

1955: 2.422. Aproape două bombe pe zi și cu zece sisteme noi
a fost introdusă, inclusiv trei noi tipuri de bombe termonucleare.

1956: 3.692 de bombe. Numărul a continuat să crească până la punctul de amețeală. Cu nivelurile de producție în creștere rapidă, aceste arme de distrugere în masă ieșeau acum de pe liniile de asamblare într-un ritm mediu de 3,5 bombe nucleare pe zi.

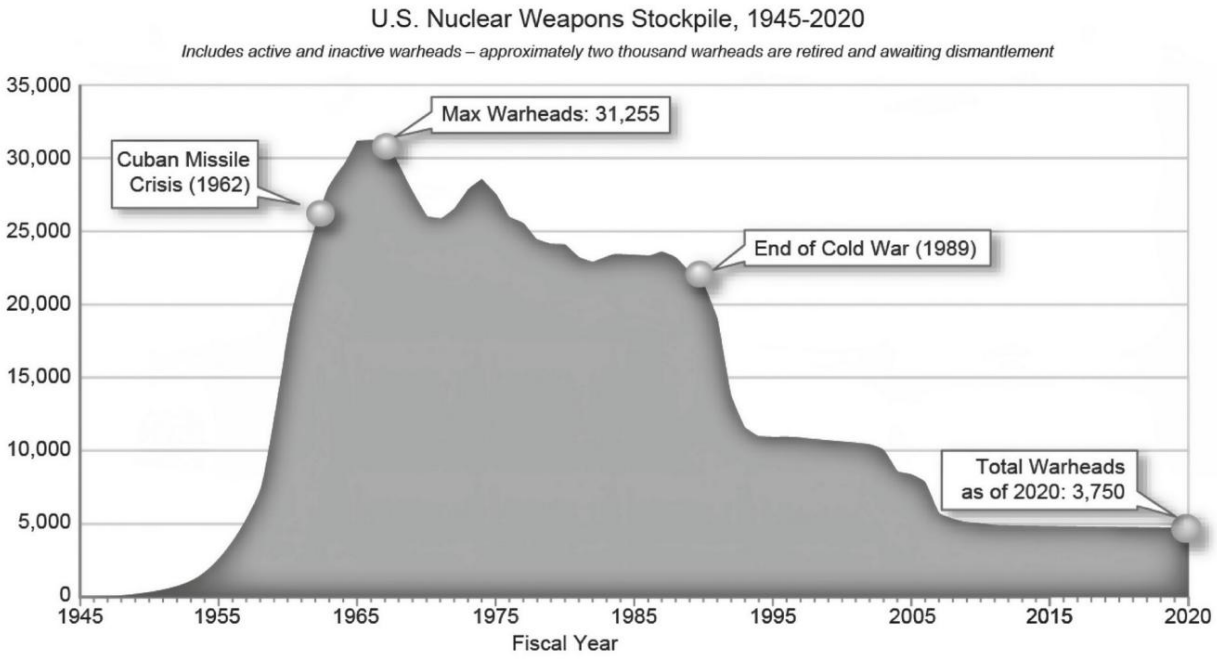

Acumularea frenetică a stocului nuclear clasificat. (Departamentul Apărării al SUA; SUA)
Departamentul Energiei)

Până în 1957, existau 5.543 de bombe în stocul SUA. Adică 1.851 de arme nucleare noi într-un singur an. Mai mult de cinci pe zi. Iar numărul a continuat să crească. 1958: 7.345.

Și în creștere.

1959: 12.298.

Până în 1960, când planificatorii de război americani s-au întâlnit în buncărul subteran din
În Nebraska, arsenalul SUA conținea 18.638 de bombe nucleare.

Până în 1967, a atins un record istoric de 31.255 de bombe nucleare.

Machine Translated by Google

Treizeci și una de mii două sute cincizeci și cinci de bombe nucleare.

De ce să se acumuleze 1.000, 18.000 sau 31.255 de bombe nucleare când una singură dintre ele, de mărimea bombei Ivy Mike, aruncată asupra orașului New York sau Moscova, ar putea ucide aproximativ 10 milioane de oameni? De ce să se continue producerea în masă a miilor de astfel de arme când utilizarea unei singure bombe termonucleare va declanșa aproape sigur un război nuclear mai amplu, de neoprit, care va pune capăt civilizației?

Un nou termen era la început. O figură de stil cunoscută sub numele de „descurajare”. a împiedica ceva să se întâmple. Dar ce înseamnă asta, de fapt?

Machine Translated by Google

LECȚIA DE ISTORIE O. 1

Descurajare

Iată regulile războiului nuclear care ghidează politica nucleară a SUA. Concepte create de către planificatorii de război începând cu anii 1950 pentru a împiedica, se presupune, un război nuclear se întâmplă, permițând în același timp planificatorilor de război să își dea seama cum să poarte și să câștige un război nuclear atunci când acesta va veni. Regula numărul 1 este descurajarea, vândută publicului ca ideea că menținerea unui stoc nuclear masiv este imperativă în scopul descurajării atacului nuclear.

Descurajarea ghidează politica nucleară. Funcționează astfel: fiecare națiune înarmată nuclear își construiește un arsenal de arme nucleare pe care le ține îndreptate spre inamicul său înarmat nuclear, gata de lansare în câteva minute. Fiecare națiune înarmată nuclear jură să nu folosească niciodată arme nucleare decât dacă este forțată să le folosească. Unii oameni văd descurajarea ca pe o salvare pașnică. Alții o văd ca pe un limbaj dublu, întrebându-se: Cum ar putea deținerea de arme nucleare să protejeze oamenii de un război nuclear?

Timp de decenii, descurajarea a permis Departamentului Apărării să construiască zeci de mii de arme nucleare, sistemele lor de lansare și un sistem complex de contra-arme pentru a se apăra împotriva unui atac nuclear. Trilioane de dolari au fost cheltuiți pe arme nucleare. Nu există nicio modalitate de a cunoaște totalul cu siguranță, deoarece cifrele reale sunt clasificate. Regula nr. 1 se pretinde a fi simplă: descurajarea protejează lumea de a avea vreodată un război nuclear. Dar ce se întâmplă dacă descurajarea eșuează?

Machine Translated by Google

CAPITOLUL PATRU

SIOP-ul

Planul Operațional Integrat Unic pentru General Război nuclear

La mai puțin de două săptămâni după încheierea celui de-al Doilea Război Mondial, armata americană a solicitat 466 de bombe nucleare pentru stoc, prima estimare sistematică cunoscută a numărului de bombe nucleare considerate necesare pentru distrugerea țintelor sovietice și manciuriene. (Arhivele Naționale ale SUA)

Machine Translated by Google

Pe măsură ce arsenalul nuclear al SUA se înmulțea scăpat de sub control, la fel se întâmpla și cu fiecare dintre planurile forțelor militare americane individuale pentru un război nuclear. Oricât de nebunesc pare acum, înainte de decembrie 1960, fiecare șef al Armatei, Marinei și Forțelor Aeriene ale SUA avea controlul asupra propriului stoc de arme nucleare, asupra sistemelor lor de lansare și a listelor de ținte. În încercarea de a limita potențialul de haos cauzat de aceste planuri multiple, concurente, pentru un război nuclear, secretarul apărării a ordonat ca toate acestea să fie integrate într-un singur plan, acesta fiind motivul pentru care Planul Operațional Integrat Unic - SIOP - și-a primit numele.

În 1960, Comandamentul Aerian Strategic (numit mai târziu Comandamentul Strategic al SUA) avea 280.000 de angajați. Pentru a lucra la acest nou plan, 1.300 dintre ei au fost reuniți într-un Stat Major Comun de Planificare Strategică a Țintelor. Bărbați și femei a căror unică sarcină era să integreze toate pachetele individuale de ținte într-un singur pachet de ținte. Acest plan amalgamat este ceea ce John Rubel și colegii săi au aflat în acea zi de decembrie în buncărul de sub Baza Forțelor Aeriene Offutt. Planul secret care, dacă ar fi fost activat, ar fi dus la moartea a cel puțin 600 de milioane de oameni de cealaltă parte a lumii.

Acest plan pentru Război Nuclear General arăta cum întreaga forță militară americană urma să fie lansată la Moscova într-un prim atac preventiv. Cum oamenii de știință din domeniul apărării calculaseră cu atenție că 275 de milioane de oameni urmau să fie uciși în prima oră și că cel puțin 325 de milioane de oameni urmau să moară din cauza căderilor radioactive în următoarele șase luni. Aproximativ jumătate din aceste decese urmau să aibă loc în țările vecine Uniunii Sovietice - țări care nu erau în război cu America, dar care urmau să fie prinse în vânturi laterale. Printre acestea se numărau nu mai puțin de 300 de milioane de chinezi.

În 1960, populația lumii era de 3 miliarde. Aceasta însemna că Pentagonul plătise 1.300 de oameni pentru a elabora un plan de război care ar ucide o cincime din populația Pământului într-un prim atac nuclear preventiv. Este important de menționat că acest număr nu a luat în considerare cele aproximativ 100 de milioane de americani care ar fi aproape sigur uciși de un contraatac rusesc în aceeași măsură. Nici nu a luat în considerare alte aproximativ 100 de milioane de oameni din America de Nord și de Sud care ar muri din cauza căderilor radioactive.

Machine Translated by Google

în aproximativ următoarele șase luni. Sau numărul nenumărat de oameni care ar muri de foame din cauza efectelor climatice ale unei lumi incendiate.

După încheierea briefingului, a fost demonstrat un al doilea plan de atac secret, unul pe care Rubel l-a descris în memoriile sale din 2008 ca fiind un „atac asupra Chinei susținut de un alt vorbitor”. Și acesta a implicat tehnici teatrale similare cu scări, indicatoare și cearșafuri de plastic. „În cele din urmă, [acest vorbitor] a ajuns la o diagramă care arăta decesele doar cauzate de căderile radioactive.”

Prezentatorul a arătat spre un grafic. „Acesta arăta că decesele cauzate de căderile radioactive timpul a trecut [ar fi]. · · au fost de 300 de milioane, jumătate din populația Chinei.” a scris Rubel.

După un timp, ședința a fost încheiată.

În dimineața următoare, John Rubel a participat la o altă întâlnire, de data aceasta mai mică. La ea au participat el însuși, secretarul apărării, fiecare dintre șefii de stat major interarme, secretarii armatei, marinei și forțelor aeriene, precum și comandantul pușcașilor marini. Rubel își amintea că președintele Statului Major Interarme, Lyman Lemnitzer, „le-a spus tuturor că au făcut o treabă foarte bună, o treabă foarte dificilă, și că ar trebui lăudați pentru munca depusă”.

Rubel și-a amintit de faptul că șeful armatei, George Decker, exprimase remarci de felicitare similare. Și și-a amintit cum șeful marinei, Arleigh Burke, „și-a scos pipa obișnuită din maxilar și a repetat același mesaj - treabă grea, bine făcută, trebuie lăudată”. Că ultimul om care a vorbit, generalul Thomas White din forțele aeriene, „a recitat un șir comparabil de platitudini promovate în acea dimineață cu vocea sa răgușită, mereu plină de un anumit aer de autoritate”.

Nimeni nu a vorbit pentru a obiecta la uciderea fără discriminare a 600 de milioane de oameni. „persoane implicate într-un atac nuclear preventiv, condus de guvernul SUA, a scris Rubel. Niciunul dintre Șefii Statului Major Unit. Nici secretarul apărării. Nici John Rubel. Apoi, în sfârșit, un om a făcut-o. Generalul David M. Shoup, comandantul Corpului Pușcașilor Marini ai SUA, un pușcaș marin decorat cu Medalia de Onoare pentru acțiunile sale din cel de-al Doilea Război Mondial.”

„Shoup era un bărbat scund, cu ochelari fără rame, care ar fi putut trece drept un profesor dintr-o comunitate rurală din centrul Americii”, își amintea Rubel. Își amintea cum Shoup vorbea cu o voce calmă și răbdătoare atunci când oferea o singură întrebare.

Machine Translated by Google

o opinie contrară asupra planului de război nuclear. Shoup a spus: „Tot ce pot spune este că orice plan care ucide trei sute de milioane de chinezi, când s-ar putea să nici nu fie războiul lor, nu este un plan bun. Acesta nu este stilul american.” În încăpere s-a lăsat tăcerea, a scris Rubel. „Nimeni nu a mișcat un mușchi.”

Nimeni nu a susținut opinia dezaprobatoare a lui Shoup.

Nimeni altcineva nu a spus nimic.

Potrivit lui Rubel, toată lumea pur și simplu se uita în altă parte.

Decenii mai târziu, Rubel a mărturisit că acest plan american de război nuclear la care a participat i-a amintit de planurile naziste de genocid. În memoriile sale, el a făcut referire la un moment dintr-un război mondial anterior, când un grup de oficiali ai celui de-al Treilea Reich s-a întâlnit la o vilă pe malul lacului, într-un oraș german numit Wannsee. Acolo, pe parcursul unei întâlniri de nouăzeci de minute, acest grup de bărbați aparent raționali a decis între ei cum să continue genocidul într-un război pe care îl câștigau în prezent - al Doilea Război Mondial - pentru a-și asigura victoria totală. Milioane de oameni trebuiau să moară, au fost de acord acești oficiali ai Reich-ului.

Milioane dintre ei.

În cele din urmă, când John Rubel avea aproape optzeci de ani, a articulat elemente cheie asemănările pe care le-a observat între întâlnirea de la Wannsee și întâlnirea de sub baza aeriană Offutt din Nebraska. „M-am gândit la Conferința de la Wannsee din ianuarie 1942”, a scris Rubel, „când un grup de birocrați germani au convenit rapid asupra unui program de exterminare a fiecărui evreu pe care l-ar fi putut găsi oriunde în Europa, folosind metode de exterminare în masă mai eficiente din punct de vedere tehnologic decât dubele umplute cu gaze de eșapament, împușcăturile în masă sau incinerarea în hambare și sinagogi folosite până atunci.” Aproape de sfârșitul vieții sale, Rubel a decis să spună lumii ceea ce nu putea spune în 1960. „Mă simțeam ca și cum aș fi fost martor la o coborâre comparabilă în inima adâncă a întunericului, o lume subterană crepusculară guvernată de o gândire de grup disciplinată, meticuloasă și energic lipsită de rațiune, menită să elimine jumătate din oamenii care trăiau pe aproape o treime din suprafața Pământului.”

Soluția Finală prevedea exterminarea tuturor milioanelor de evrei din Europa și a altor milioane de oameni pe care naziștii îi considerau subumani.

Planul pentru Război Nuclear General al lui John Rubel și colegii săi

Machine Translated by Google

semnat — Planul Operațional Integrat Unic — prevedea exterminarea în masă a aproximativ 600 de milioane de ruși, chinezi, polonezi, cehi, austrieci, iugoslavi, maghiari, români, albanezi, bulgari, letoni, estonieni, lituanieni, finlandezi, suedezi, indieni, afgani, japonezi și alții despre care oamenii de știință americani din domeniul apărării au calculat că vor fi prinși în vânturi laterale.

Soluția Finală a fost adoptată. SIOP nu a fost niciodată – nu până acum.

Însă un plan similar, încă secret, există și astăzi. De-a lungul anilor, numele său s-a schimbat. Ceea ce a început ca Planul Operațional Integrat Unic este acum Planul Operațional sau OPLAN. Pentru Proiectul de Informații Nucleare, în colaborare cu Federația Oamenilor de Știință Americani, directorul de proiect Hans Kristensen și cercetătorul principal Matt Korda au identificat actualul...

Planul Operațional ca OPLAN 8010-12. Și că acesta constă dintr-o „familie de planuri” îndreptate împotriva a patru adversari identificați: Rusia, China, Coreea de Nord și Iranul.

Numărul de arme nucleare din arsenalul SUA este astăzi mai mic decât era în 1960, dar există încă 1.770 de arme nucleare desfășurate, majoritatea fiind în stare de gata de lansare, cu alte mii deținute în rezervă, pentru un inventar total de peste 5.000 de focoase. Rusia are 1.674 de arme nucleare desfășurate, majoritatea fiind în stare de gata de lansare, cu alte mii în rezervă, pentru un inventar total de aproximativ aceeași dimensiune cu cel al SUA.

Tocmai pe efectele acestui tip de plan de exterminare în masă se bazează Nuclear War: A Scenario .

„Un război nuclear nu poate fi câștigat și nu trebuie purtat niciodată”, a declarat președintele Ronald Reagan și secretarul general sovietic Mihail Gorbaciov au avertizat lumea într-o declarație comună din 1985. Decenii mai târziu, în 2022, președintele Joe Biden i-a avertizat pe americani că „perspectiva unui Armaghedon [nuclear]” a atins un nou nivel terifiant.

Așadar, iată-ne acum. Ne clatinăm la margine – poate chiar mai aproape ca niciodată.

Machine Translated by Google

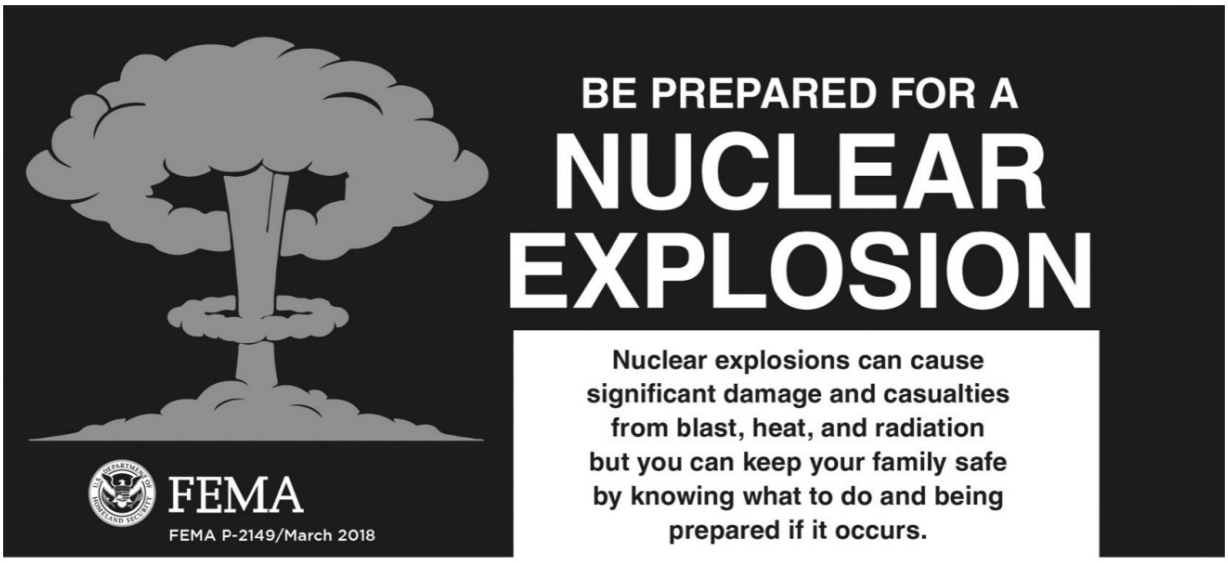

BE PREPARED FOR A NUCLEAR EXPLOSION

Nuclear explosions can cause significant damage and casualties from blast, heat, and radiation but you can keep your family safe by knowing what to do and being prepared if it occurs.

FEMA

FEMA P-2149/March 2018

A nuclear weapon is a device that uses a nuclear reaction to create an explosion.

Nuclear devices range from a small portable device carried by an individual to a weapon carried by a missile.

A nuclear explosion may occur with a few minutes warning or without warning.

Bright FLASH can cause temporary blindness for less than a minute.

BLAST WAVE can cause death, injury, and damage to structures several miles out from the blast.

RADIATION can damage cells of the body. Large exposures can cause radiation sickness.

FIRE AND HEAT can cause death, burn injuries, and damage to structures several miles out.

ELECTROMAGNETIC PULSE (EMP) can damage electronics several miles out from the detonation and cause temporary disruptions further out.

FALLOUT is radioactive, visible dirt and debris raining down that can cause sickness to those who are outside.

Fallout is most dangerous in the first few hours after the detonation when it is giving off the highest levels of radiation. It takes time for fallout to arrive back to ground level, often more than 15 minutes for areas outside of the immediate blast damage zones. This is enough time for you to be able to prevent significant radiation exposure by following these simple steps:

GET INSIDE

Get inside the nearest building to avoid radiation. Brick or concrete are best.

Remove contaminated clothing and wipe off or wash unprotected skin if you were outside after the fallout arrived.

Go to the basement or middle of the building. Stay away from the outer walls and roof.

STAY INSIDE

Stay inside for 24 hours unless local authorities provide other instructions.

Family should stay where they are inside. Reunite later to avoid exposure to dangerous radiation.

Keep your pets inside.

STAY TUNED

Tune into any media available for official information such as when it is safe to exit and where you should go.

Battery operated and hand crank radios will function after a nuclear detonation.

Cell phone, text messaging, television, and internet services may be disrupted or unavailable.

Machine Translated by Google

„Fiți pregătiți pentru o explozie nucleară.” (Agenția Federală pentru Managementul Urgențelor din SUA)

Machine Translated by Google

Partea a II-a

PRIMELE 2 4 MINUTE

Machine Translated by Google

PATRU ZECIMII DE A DOUA DUPĂ NCH

Phenian, Coreea de Nord

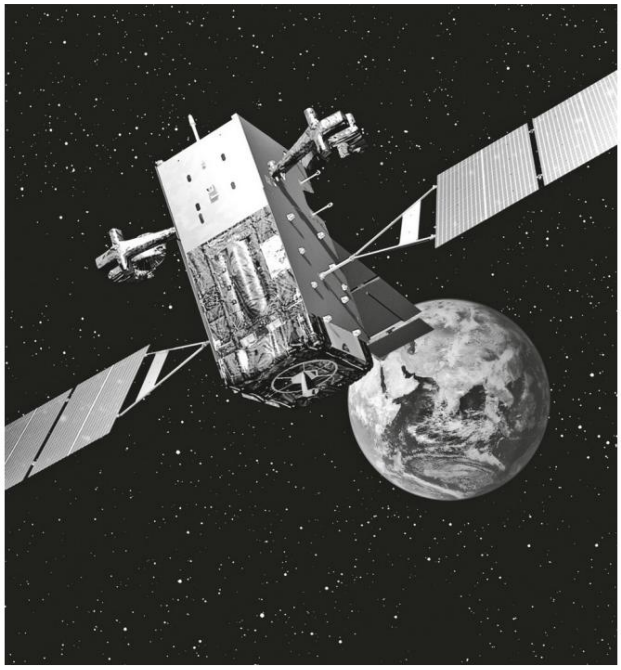

Satelitul SBIRS. (Departamentul Apărării al SUA, Lockheed Martin)

N Războiul nuclear începe cu o problemă pe un ecran radar.

Este ora 4:03 dimineața în Coreea de Nord, întuneric înainte de zori. Într-un câmp aparent sterp, la treizeci de kilometri de capitala Phenian, un nor masiv de foc erupe la doar câțiva metri de pământ. Gazele fierbinți de gaze de eșapament ale unei rachete balistice intercontinentale puternice a Coreei de Nord, un ICBM, ies la suprafață în timp ce aceasta este lansată de pe un vehicul cu 22 de roți parcat aici, în pământ. Hwasong-17, pe care analiștii îl numesc „Monstrul”, își începe ascensiunea.

Plutind la 35.000 de kilometri deasupra planetei Pământ, ca și cum ar pluti în spațiu, un senzor de mărimea unei mașini din sistemul de sateliți SBIRS („sibbers”) al Departamentului Apărării al SUA detectează focul provenit de la gazele de eșapament fierbinți ale rachetei prin stratul de nori. Acest lucru se întâmplă în câteva zecimi de secundă după aprindere.

SBIRS este un grup de sateliți din Sistemul Spațial în Infraroșu al SUA.
sateliți și, din cauza modului în care se mișcă, pare să zăbovească aici, în spațiu - aproximativ o zecime din drumul spre Lună. Înconjurând lumea cu precizie

Machine Translated by Google

Cu aceeași viteză cu care se rotește Pământul, un satelit pe orbită geosincronă se comportă ca și cum ar fi suspendat.

Alarme SBIRS: LANSAREA RACHETEI BALISTICE, ALERTĂ!

1 PÂNĂ LA 3 SECUNDE DUPĂ AU NCH

Centrul de date aerospațiale—Colorado

Radomurile Bazei Forțelor Spațiale Buckley. (Forțele Spațiale SUA, sergent tehnic JT Armstrong)

Rdate din fluxuri spațiale în Centrul de Date Aerospațiale, o Stația terestră a misiunii Biroului Național de Recunoaștere (NRO) de la Baza Forțelor Spațiale Buckley din Aurora, Colorado. Existența acestei instalații, precum și a stațiilor terestre surori de la Fort Belvoir în Virginia și de la White Sands în New Mexico, a fost clasificată până în 2008. Descoperirile serviciilor de informații ale NRO se numără printre cele mai păzite cu gelozie din aparatul de securitate națională al Statelor Unite. Motto-ul său este Supra et Ultra - Deasupra și Dincolo.

Totul din această unitate este clasificat.

Machine Translated by Google

Fiecare element de date gestionat în acest birou este protejat de un labirint de protocoale extrem de clasificate, multe dintre ele criptate. Informațiile de aici sunt adesea etichetate cu „ECI”, adică Informații Controlate Excepțional.

Ofițerii NRO sunt foarte bine pregătiți; nu există loc de greșeli.
Facilitățile de date aerospațiale sunt responsabile pentru comanda și controlul sateliților de recunoaștere ai Departamentului Apărării. Acestea analizează, raportează și diseminează informații despre amenințările nucleare iminente.

Alarmele urlă.

LANSARE DE RACHETE BALISTICE, ALERTĂ! are atenția tuturor.

În această instalație se află sute de membri ai personalului Agenției Naționale de Securitate, care încep să trimită mesaje de urgență criptate către trei centre de comandă nucleară situate în interiorul a trei buncăre de comandă separate, fiecare fortificat în subteran, în trei locuri diferite:

- Centrul de avertizare împotriva rachetelor, Complexul Cheyenne Mountain, Colorado
- Centrul Național de Comandă Militară, Pentagon, Washington, DC
- Centrul de Operațiuni Globale, Baza Forțelor Aeriene Offutt, Nebraska

Stația terestră a misiunii NRO de aici, din Colorado, este principala instalație internă de legătură descendentă a națiunii pentru toți sateliții militari americani. „Mai sunt și altele”, spune fostul șef de știință Doug Beason de la Comandamentul Spațial al Forțelor Aeriene ale SUA. Aceasta include o organizație cunoscută sub numele de DEFSMAC („def-smack”), Centrul Special de Rachete și Aeronautică al Apărării, o instalație clasificată situată în interiorul sediului NSA de la Fort George G. Meade din Maryland. Tot ce se va întâmpla într-un război nuclear atunci când va avea loc depinde de ceea ce analiștii de la aceste stații terestre interpretează ca fiind întâmplător în acel moment.

În acest scenariu, asta înseamnă acum.

Machine Translated by Google

4 SECUNDE

Spa iu

Satelitul de geosincronizare SBIRS deasupra Coreei de Nord are aproximativ dimensiunea unui autobuz de metrou cu două aripi solare lungi de șase metri, extinse larg de ambele părți. Senzorii SBIRS au capacități independente de gestionare a sarcinilor, ceea ce înseamnă că sunt capabili să scaneze porțiuni largi de teritoriu și să se fixeze simultan pe o anumită zonă de interes. Senzori atât de puternici încât pot vedea un singur chibrit aprins de la 320 km distanță.

Sistemul spațial cu infraroșu este versiunea americană a lui Paul Revere din secolul XXI. Dar nu britanicii vin, nici pe jos, nici călare. Este o rachetă balistică intercontinentală înarmată cu arme nucleare. Racheta balistică intercontinentală (ICBM) atotputernică, de neoprit și care amenință civilizația.

Senzorii de la bordul sistemelor de satelit americane deasupra Coreei de Nord procesează semnalele la bord, transmițând volume colosale de date de avertizare timpurie de la senzori către planeta Pământ.

Gândiți-vă: primul satelit din lume a fost lansat de ruși în 1957, o navă spațială de mărimea unei mingi de plajă numită Sputnik, dotată cu antene radio și baterii de argint-zinc. Acum, decenii mai târziu, există peste 9.000 de sateliți puternici, capabili de microprocesoare, care înconjoară Pământul, conectând oamenii prin telecomunicații, ajutând la navigație, prognozând vremea, distrând cu televizorul.

SBIRS nu face nimic din toate acestea; doar stă de gardă. Așteaptă și supraveghează cu vigilență, douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână, 365 de zile pe an, acea scânteie explozivă inițială a unei amenințări nucleare.

O scânteie care indică o acțiune care nu poate fi anulată.

5 SECUNDE

Centrul de date aerospațiale—Colorado

Machine Translated by Google

În interiorul Facilității de Date Aerospațiale din Colorado, unele dintre cele mai rapide

Sistemele informatice din lume sortează datele brute ale senzorilor SBIRS într-un ritm meteoric. Acestea sunt ocupate să măsoare dimensiunile panașului arzător al ICBM-ului de lansare. Gazele fierbinți de eșapament ale unei rachete balistice cu rază scurtă de acțiune diferă dramatic în ceea ce privește luminozitatea și dimensiunea panașului de cele ale rachetei balistice intercontinentale - fiecare fiind măsurabilă cu precizie din spațiu.

Lansările de rachete balistice nu sunt neobișnuite. De asemenea, acestea cresc cu viteze fără precedent. În 2021, Forțele Spațiale ale SUA au urmărit 1.968 de lansări de rachete în întreaga lume, un număr care „a crescut de peste trei ori și jumătate în 2022”, spune colonelul Brian Denaro din cadrul Comandamentului Sistemelor Spațiale. Începând cu septembrie 2023, Rusia continuă să notifice SUA cu privire la lansările sale de teste cu rachete balistice.

Nimeni nu vrea să înceapă un război nuclear din greșeală.

Ca regulă generală, testele de rachete la fel de importante ca lansarea unui ICBM sunt anunțate, de obicei, vecinilor - prin canale diplomatice, canale secundare, alt tip de canal, dar aproape întotdeauna printr-un canal.

Excepția este Coreea de Nord.

Între ianuarie 2022 și mai 2023, Coreea de Nord a lansat cu jet de sabie peste 100 de rachete, inclusiv arme nucleare care pot lovi teritoriul continental al Statelor Unite.

Niciunul dintre ei nu a fost anunțat.

„Vor să mențină elementul surpriză”, ne spune analistul de informații Joseph Bermudez Jr. „Pentru a consolida propaganda conform căreia sunt o națiune puternică și puternică.”

De aceea, sateliții Departamentului Apărării rămân „parcați” deasupra Coreei de Nord. Pentru a examina gazele de eșapament ale rachetelor balistice intercontinentale, începând cu prima fracțiune de secundă după lansare.

În Colorado, măsurătorile pana de rachetă confirmă ceea ce observă analiștii: o lansare de ICBM din Coreea de Nord cu o traiectorie alarmantă. Racheta nu se îndreaptă spre spațiu, așa cum s-ar întâmpla în cazul unei lansări de satelit, sau spre Marea Japoniei, o traiectorie obișnuită într-un test demonstrativ de putere.

Machine Translated by Google

Toate componentele critice ale colosalului sistem de avertizare timpurie al Americii corelează acum traiectoria rachetei și integrează fluxuri de date.
Se lucrează la caracterizarea mai precisă a naturii exacte a acestui eveniment.

Este un test provocator sau un atac nuclear? Un atac cibernetic sau o farsă?

Imediat, o vastă rețea mondială de servicii de informații, supraveghere și recunoaștere americane a început să producă tot felul de informații din arsenalul său. SIGINT (inteligență prin semnale), IMINT (inteligență prin imagini), TECHINT (inteligență tehnică), GEOINT (inteligență geospațială), MASINT (inteligență prin măsurare și semnătură), CYBINT (inteligență cibernetică), COMINT (inteligență prin comunicații), HUMINT (inteligență umană) și OSINT (inteligență open source) - toate acestea intrând în sistem pentru a crea o imagine exactă a informațiilor detectate.

eveniment.

Fiecare fracțiune de secundă contează. Fiecare octet de informație contează.

6 SECUNDE

Centrul Național de Comandă Militară, Pentagon

Machine Translated by Google

Pentagonul. (Forțele Aeriene SUA, sergentul Brittany A. Chase)

Centrul Național de Comandă Militară de sub Pentagon servește drept principala instalație de comandă și control într-un război nuclear.

Poate fi – sau poate nu – și ținta.

În acest scenariu, este ora 15:03, ora locală din Washington, DC, 30 martie, începutul primăverii. Au trecut șase secunde de la lansarea rachetei balistice intercontinentale. Algoritmii computerizați din Centrul Național de Comandă Militară au început deja să prezică traiectoria intercontinentală a rachetei, pe baza datelor disponibile, dar o zonă țintă localizată nu poate fi încă determinată cu precizie.

Racheta se îndreaptă spre America? Spre Hawaii?

Sau ținta este Statele Unite continentale?

În orice zi, la orice oră, sute de oameni lucrează în acest buncăr nuclear puternic fortificat de sub Pentagon. Fiecare dintre ei îndeplinește sarcini legate de trei misiuni principale atribuite Centrului Național de Comandă Militară în încercarea sa de a asigura securitatea națională a SUA:

Machine Translated by Google

- Monitorizarea activității și evenimentelor militare din întreaga lume
- Observarea activității armelor nucleare la nivel mondial
- Capacitatea de a răspunde la crize specifice, după cum este necesar - inclusiv executarea OPLAN (fostul SIOP)

Acum, la doar câteva secunde după confirmarea lansării unui ICBM din Coreea de Nord, toate privirile rămân concentrate asupra unui ecran electronic de dimensiunile unui teatru montat pe peretele centrului de comandă. Pe un punct care se mișcă amenințător pe ecran: un avatar pentru o rachetă balistică Hwasong-17 înarmată nuclear.

În timp ce ofițerii Direcției Operațiuni J-3 se înghesuie în Centrul Național de Comandă Militară, directorul adjunct al serviciilor de informații J-2 se străduiește să pună la telefon un oficial nord-coreean. Printre ofițerii Statului Major Întrunit din încăpere care transmit comenzi se numără:

- Directorul adjunct pentru operațiuni de informații, supraveghere și recunoaștere (ISR) al J-32 (general/ofițer de rang înalt cu două stele)
- Directorul adjunct pentru operațiuni nucleare și de apărare internă al J-36 (general/ofițer de steag cu o stea)
- Directorul adjunct pentru operațiuni globale al J-39 (general/ofițer de rang înalt cu o stea)

De la 11 septembrie, toată lumea și personalul lor nu au mai fost într-o stare de alertă atât de accentuată.

„Este greu să surprinzi și să explici ceața și fricțiunea războiului”, a spus colonelul John Brunderman povestește despre experiențele sale din buncărul de sub Pentagon în atentatele din 11 septembrie. Un post de comandă care „funcționează ca vârful piramidei pentru toate posturile de comandă americane din întreaga lume”. O instalație clasificată care asigură „conectivitate pentru executarea Planului Operațional Integrat Unic, monitorizarea situației la nivel mondial și gestionarea crizelor”. Și totuși, în ceața războiului, incertitudinea persistă. „Când cauți lucruri anormale”, avertizează colonelul Brunderman, „multe lucruri par anormale”.

Machine Translated by Google

1 5 SECUNDE

Baza Forțelor Spațiale Buckley, Colorado

Baza Forțelor Spațiale Buckley. (Forțele Spațiale ale SUA)

Eu În Colorado, piloții de luptă aleargă spre avioanele de vânătoare care așteaptă pe pistă, gata să se ridice în aer. Au trecut cincisprezece secunde de la lansare și...

Racheta balistică intercontinentală (ICBM) a parcurs suficient de departe încât senzorii satelitari îi pot determina traiectoria mai precis.

Perspectiva este catastrofală.

Un scenariu cel mai rău posibil, dincolo de orice înțelegere.

Hwasong-17 se îndreaptă spre Statele Unite continentale.

Baza Forțelor Spațiale Buckley găzduiește Space Delta 4, sistemul de avertizare antirachetă unitate care operează sateliți de apărare în spațiu, precum și radare de avertizare timpurie terestre în întreaga lume.

Space Delta 4 este responsabilă de raportarea informațiilor de avertizare strategică, prin legături de comunicații criptate, către trei comenzi:

Machine Translated by Google

- NORAD—Comandamentul Nord-American de Apărare Aerospațială
- NORTHCOM—Comandamentul Nordic al SUA
- STRATCOM—Comandamentul Strategic al SUA

Fiecare dintre aceste trei comandamente are un centru de avertizare timpurie situat la optzeci de mile mai jos de baza forțelor spațiale, în interiorul Complexului Muntelui Cheyenne - legendarul buncăr nuclear al Americii, construit în interiorul unui munte de granit în timpul Războiului Rece.

Toți cei care dețin Space Delta 4 sunt extrem de concentrați asupra a ceea ce pare a fi o rachetă balistică intercontinentală în curs de atac, în drum spre Statele Unite ale Americii. Temutul ICBM este de neoprit și are capacitate nucleară.

Odată lansat, un ICBM nu poate fi rechemat.

În cadrul NORAD, NORTHCOM și STRATCOM, toată lumea așteaptă ca un sistem radar terestru, deasupra orizontului, să confirme că o rachetă nucleară atacă într-adevăr Statele Unite.

Această coroborare secundară este imperativă.

Având în vedere traiectoria rachetei, prima stație radar care va observa racheta atacatoare la apariția acesteia la orizont va fi Stația Forțelor Spațiale Clear din Alaska. Ochii lor, echipați cu aparate de ultimă generație, rămân concentrați asupra amenințărilor care vin din Pacific.

Vor mai dura aproximativ opt minute până când radarele din Alaska vor detecta racheta care se apropie. Pentru analiștii de aici, acest lucru va fi considerat o perioadă de timp extenuantă, în timp ce ceasul ticăie pentru o amenințare cu rachete nucleare care se apropie.

20 SECUNDE

Stația Forței Spațiale Clear, Alaska

Machine Translated by Google

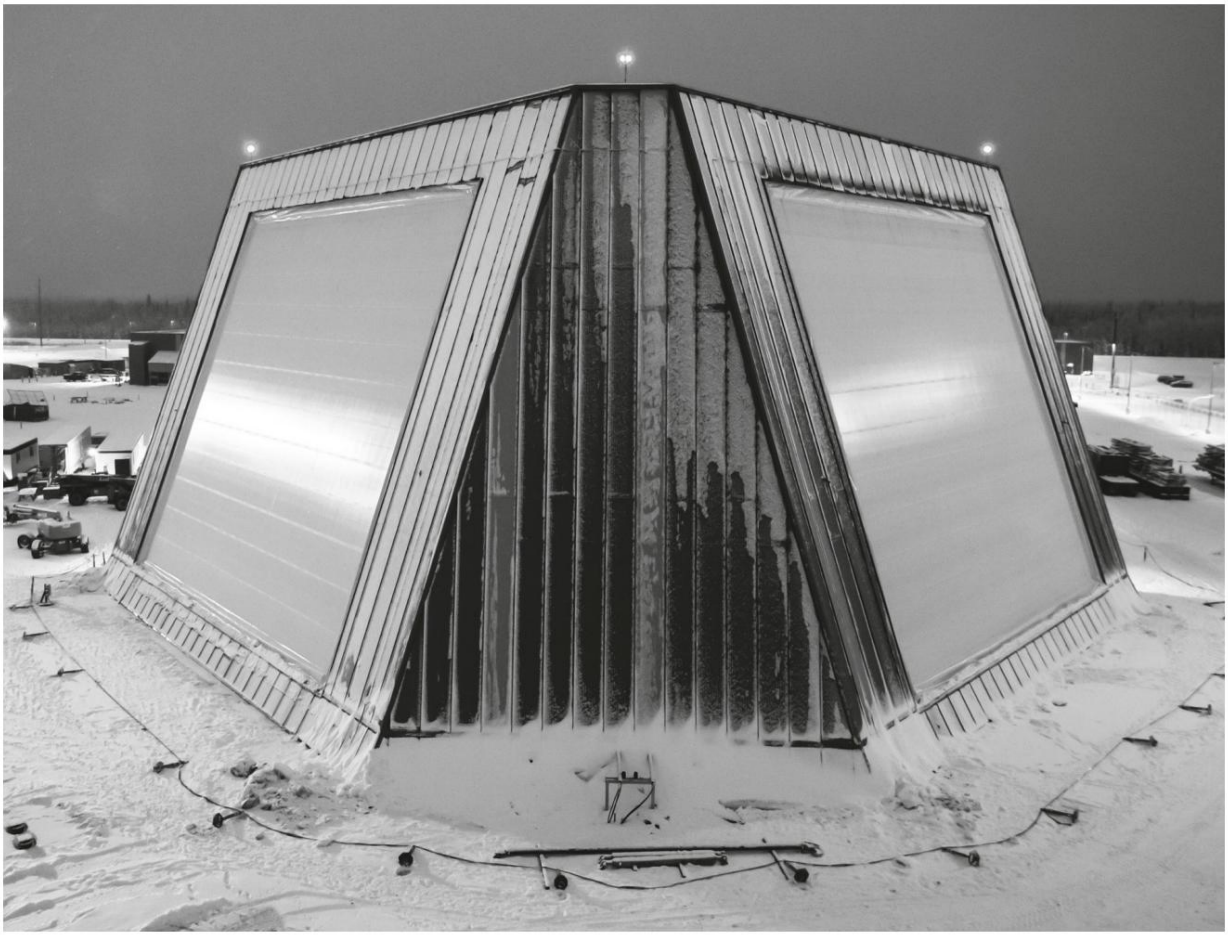

Stația Forțelor Spațiale Clear, Alaska, radar de discriminare cu rază lungă de acțiune. (Agenția de Apărare Antirachetă a SUA)

C. Stația Forțelor Spațiale Lear din Alaska este o instalație militară îndepărtată poziționat strategic la periferia orașului Fairbanks. La sfârșitul lunii martie Temperatura medie se învârte în jurul a 10 grade Celsius. Cea mai mare parte a zăpezii s-a topit deja.

În centrul bazei se află un radar de căutare, urmărire și discriminare, înalt de cinci etaje, numit Radar de Discriminare pe Lungă Rază. Această santinelă terestră masivă este cea mai nouă componentă a unui sistem radar de avertizare timpurie, vechi de zeci de ani. Sarcina sa este de a monitoriza rachetele care atacă SUA din teatrul de operațiuni din Pacific și de a transmite avertismente către NORAD, NORTHCOM și STRATCOM.

Din interiorul structurii, două antene masive, cu diametrul de șaizeci de metri, scanează cerul 24/7/365, în căutarea oricărui indiciu al unui atac cu rachete.

Machine Translated by Google

Sistemul radar oferă „o pereche suplimentară de ochi ageri care vor zugrăvi imaginea oricărei amenințări care se apropie de noi”, explică generalul-locotenent AC Roper din cadrul NORAD.

La douăzeci de secunde după lansare, aviatorii și gardienii arctici repartizați Escadrilelor de Avertizare Spațială de aici, în afara orașului Fairbanks, au primit vești de la Space Delta 4 despre un atac al unui ICBM. Dar nu văd nimic. Încă nu. Nicio tehnologie avansată nu poate ajuta radarele terestre să vadă dincolo de orizont. Nu este fizic posibil.

Așadar, oamenii care se ocupă de sisteme trebuie să aștepte.

Sistemul radar masiv va rămâne orb la un ICBM atacant până când racheta respectivă va ajunge în faza sa intermediară - când sarcina nucleară din conul său frontal va fi periculos de mai aproape de a lovi Statele Unite.

Fluxuri de date de la radarele terestre ajung la posturile de comandă situate la mii de kilometri de-a lungul continentului nord-american. În sistemul clasificat

Centrul subteran de avertizare împotriva rachetelor din Muntele Cheyenne, Colorado.

Deocamdată, radarul de discriminare cu rază lungă de acțiune rămâne înșelător de calm.

3 0 SECUNDE

Complexul montan Cheyenne, Colorado

Aici, în centrul statului Colorado, la 600 de metri sub un munte cu trei vârfuri de rocă magmatică, alarmele scârțâie, luminile clipesc, fiecare computer generează un mesaj clasificat pentru a indica temuta ALERTĂ DE LANSARE NUCLEARĂ.

Au trecut treizeci de secunde de la lansare.

Machine Translated by Google

Centrul de Operațiuni Comune din Complexul Munților Cheyenne în 2023. (Comandamentul Nord-American de Apărare Aerospațială, Thomas Paul)

Sateliții SBIRS au acum suficiente date despre traseul rachetei balistice intercontinentale (ICBM) pentru a determina că aceasta se îndreaptă spre o țintă undeva pe coasta de est a Statelor Unite.

Toți cei din Complexul Montan Cheyenne sunt alertați cu privire la amenințare. Toată lumea este uluită de ceea ce se întâmplă.

Datele senzoriale de la stațiile radar spațiale și terestre din întreaga lume inundă personalul Centrului de Avertizare Rachete, propulsându-l la sarcini.
Toată lumea lucrează la caracterizarea amenințării care se apropie. Toată lumea vede același lucru.

Un singur ICBM care se apropie.

Toată lumea se gândește la același lucru.

O singură rachetă nucleară nu are niciun sens.

Dacă Coreea de Nord atacă într-adevăr SUA cu un ICBM, va fi...
considerată o primă lovitură nucleară preventivă. Dacă președintele ordonă acest lucru, răspunsul armatei americane va fi utilizarea copleșitoare și necondiționată a forței nucleare.

Coreea de Nord va fi distrusă.

Machine Translated by Google

„Acest tip de atac fulgerător este [caracterizat] ca un atac surpriză, un atac pe neașteptate”, ne spune fostul secretar al apărării, William Perry. O tactică militară la fel de veche ca războiul în sine. Dar în această eră a armelor nucleare, este o sinucidere națională pentru orice țară să fie atât de nechibzuită încât să atace preventiv Statele Unite. Toată descurajarea se bazează pe ideea că un atac fulgerător împotriva unei superputeri înarmate nuclear asigură practic distrugerea totală și completă a națiunii atacatoare.

Atacurile surpriză schimbă istoria.

Dar un atac surpriză este conceput pentru a decapita. Pentru a tăia capul șarpelui. Pentru asta, trimiți vastul filon de arme; nu trimiți un singur ICBM. Nu împotriva unei țări precum Statele Unite, care are 1.770 de arme nucleare desfășurate, majoritatea fiind gata de lansare.

„O singură rachetă de atac nu ar avea sens”, a declarat fostul secretar al Apărării Perry adaugă. Și că acest tip de ciudățenie „ar necesita informații suplimentare [înainte] ca președintele să fie anunțat”.

Cu luminile din Complexul Muntelui Cheyenne clipind în roșu, cu sirenele de avertizare care țipă, fiecare persoană din acest complex acționează conform instruirii. Picioare, degete, ochi, intuiție - toate facultățile umane se mișcă într-un balet, împreună cu partenerii lor mașinărie, sortând datele senzoriale în informații utile. Centrul de Avertizare Rachete de aici, din Muntele Cheyenne, este un punct de colectare a datelor privind lansarea de rachete la nivel mondial. Oamenii de aici decid dacă să clasifice sau nu informațiile primite drept un risc pentru America de Nord și pentru Statele Unite.

„Suntem trunchiul cerebral care unește totul”, spune Cheyenne Directorul adjunct al Complexului Cheyenne Mountain, Steven Rose, „corelează datele, le înțelege și le transmit creierului - fie că este vorba de comandantul de la NORAD, NORTHCOM sau STRATCOM”. Complexul Cheyenne Mountain este trunchiul cerebral care interpretează datele pentru ca generalii și amiralii comandanți să decidă când și dacă să-l aducă pe președinte pe linia de plutire. Actul de pregătire a unei evaluări a atacului nuclear pentru comandantul șef face din Complexul Cheyenne Mountain „cea mai critică parte a sistemului nervos și cea mai vulnerabilă”, avertizează Rose.

Machine Translated by Google

Fizic, instalația poate rezista la impactul direct al unei bombe de 1 megatonă. bombă termonucleară. Dar vulnerabilitatea aici este una teoretică. Aici, acum, nu există loc de eroare de judecată.

Niciun fel de eroare nu există.

Soarta țării, a planetei și a locuitorilor ei este în joc.

6 0 SECUNDE

Sediul Comandamentului Strategic al SUA (STRATCOM), Nebraska

S. Au trecut șaizeci de secunde. Sub baza Forțelor Aeriene Offutt din Nebraska se află Cartierul General al Comandamentului Strategic al SUA – STRATCOM, așa cum este cunoscut – un complex de 916.000 de metri pătrați cu buncăre, centre de comandă, facilități medicale, săli de mese, centre de somn, centrale electrice, tuneluri și Mai mult.

Acest centru de comandă nucleară, în valoare de 1,3 miliarde de dolari, îngropat la mai multe etaje sub pământ, a fost proiectat și pentru a rezista la o lovitură directă a unei bombe termonucleare de 1 megatonă. Dintre cei peste 3.500 de oameni care lucrează aici, toți sunt acum concentrați asupra amenințării nucleare iminente.

Iubi! Iubi! Iubi!

Toate sistemele de alertă clasificate sună.

„Există aproximativ zece modalități diferite de a te asigura că comandantul știe că este timpul să acționeze”, spune fostul comandant al STRATCOM, generalul John E. Hyten.

LANSARE RACHETĂ BALISTICĂ, ALERTĂ!

Sistemele electronice de alertă sună, țipă, gem, clipesc și vibrează, toate la un moment dat odată. Este imposibil să lucrezi la sediul STRATCOM și să nu știi că se presupune că un ICBM atacator se îndreaptă spre Statele Unite.

Persoana care contează cel mai mult în acest moment este comandantul SUA. Comandamentul Strategic — comandantul STRATCOM, așa cum este cunoscut — cel mai înalt comandant militar al națiunii responsabil pentru operațiunile nucleare. Peste 150.000 de soldați, marinari, aviatori, pușcași marini, gardieni și civili urmează ordinele comandantului STRATCOM. În cadrul Comandamentului Nuclear

Machine Translated by Google

În cadrul Sistemului de Comandă și Control, comandantul STRATCOM îl consiliază pe președinte și apoi urmează ordinele directe ale acestuia.

Nu există nicio ființă umană între acești doi indivizi. Nu secretarul apărării, nu președintele Statului Major Interarme, nu vicepreședintele.

Îndatorirea de comandant al STRATCOM vine la pachet cu o responsabilitate unică în lume.

Generalul în retragere George Lee Butler, care a comandat forțele nucleare americane între 1991 și 1994, și-a rezumat responsabilitatea astfel: „În cazul în care sistemele noastre de avertizare detectează un atac asupra Statelor Unite... rolul meu era să-l informez pe președinte că suntem atacați; să-l caracterizez în funcție de tipul și numărul de arme și de țintele acestora; să-l informez despre opțiunile sale, așa cum sunt prezentate în planul de război nuclear; să obțin un ordin de execuție; și să-l transmit prompt forțelor operaționale pentru a asigura lansarea, supraviețuirea și livrarea la timp a armelor lor."

La șaizeci de secunde de la începutul acestei crize nucleare, comandantul STRATCOM din acest scenariu iese din biroul său și se grăbește să intre într-un lift privat, care este doar al său. Coborârea în zona nucleară a centrului de comandă... buncărul, numit Centrul de Operațiuni Globale, durează doar câteva secunde.

„Forțele noastre strategice sunt întotdeauna gata să răspundă și toată lumea ar trebui să știe asta", a declarat comandantul STRATCOM, generalul Hyten, pentru CNN în 2018. „Sunt pregătiți în acest moment – sub pământ, sub mare, în aer – suntem pregătiți să răspundem oricărei amenințări, iar adversarii lumii, inclusiv Kim Jong Un, trebuie să știe asta."

Ușile liftului se deschid.

„Dacă cineva lansează o armă nucleară împotriva noastră, noi lansăm una la rândul nostru", spune generalul Hyten. „Ei lansează alta, noi lansăm alta. Ei lansează două, noi lansăm două."

Este o „scară de escaladare", spune Hyten.

Comandantul STRATCOM, în acest scenariu, se grăbește să intre în Puntea de luptă subterană, o cameră cu pereți de beton de 90 de metri pătrați.

Ochii lui se concentrează pe un ecran electronic masiv care acoperă aproape întregul perete. Un ecran de afișare de dimensiunea unui ecran de cinema.

Machine Translated by Google

Trei ceasuri electronice afișează trei secvențe temporale diferite, măsurate în secunde, în timp ce racheta nucleară atacatoare se îndreaptă spre Statele Unite. Aceste secvențe temporale sunt denumite:

- IMPACT ROȘU: timpul rămas până când o rachetă inamică ajunge la țintă
  IMPACT ALBASTRU:
- timpul rămas până când contraatacul nuclear american lovește
  inamicul EVADARE ÎN SIGURANȚĂ:
- timpul rămas comandantului pentru a ieși din buncăr și a evada

Aici, în buncăr, personalul de la Puntea de Luptă îl instruiește pe comandant într-o ordine bine exersată, care nu pierde timpul. Cu ceasurile Roșii de Impact și Evadare în Sigură numărând invers, pornirea ceasului Albastru de Impact este prioritatea principală: contraatacul.

În spatele camerei, un paravan fonoabsorbant coboară din tavan.

Se blochează în loc.

Bărbații și femeile din Battle Deck mențin unele dintre cele mai înalte standarde autorizații de securitate în Sistemul de comandă și control nuclear al SUA.
Ei repetă protocoalele de lansare zi de zi. Dar informațiile care urmează să fie discutate sunt mult prea sensibile pentru ca oricine altcineva, în afară de un mic grup de ofițeri STRATCOM, să le audă.

Grupul central reunit începe acum să discute planurile de lansare.

1 MINUT , 3 0 SECUNDE

Sediul NORAD, Baza Forțelor Spațiale Peterson, Colorado

O puțin peste nouă mile nord-est de Muntele Cheyenne (așa cum se spune (în linie dreaptă a corbului), la sediul NORAD din Colorado, adjuncți, ofițeri și asistenți militari aleargă pe coridoarele Bazei Forțelor Spațiale Peterson și intră în centrul de comandă NORAD-NORTHCOM. Centrul de comandă Peterson

Machine Translated by Google

Centrul arată similar cu cel din interiorul Muntelui Cheyenne, doar că este mai mare. Conceput pentru a găzdui un personal în continuă creștere, desemnat să gestioneze noile amenințări.

Aceasta este o instalație centrală de colectare și coordonare a datelor de la senzorii de avertizare timpurie, care sunt primite în prezent de la partenerii de misiune din SUA și din întreaga lume și sunt diseminate către aceștia. Comanda și Controlul Nuclear se bazează pe conceptul de redundanță, mai multe organizații îndeplinind sarcini similare în cazul în care o componentă se defectează.

Din interiorul acestei instalații clasificate, aflate la umbra Munților Stâncoși din Colorado, comandantul NORAD se pregătește să transmită evaluarea sa privind atacul nuclear secretarului apărării și președintelui Statului Major Interarme, amplasate în Pentagon, la Washington, DC.

Folosind un sistem de comunicații criptat, rezistent la electroni satelit electromagnetici (EMP) și la bruiaje, cunoscut sub numele de Sistem Avansat de Frecvență Extrem de Înaltă, centrul de comandă NORAD se conectează la instalația sa parteneră.

Dar Secretarul Apărării și președintele acesteia nu sunt încă în buncărul de sub Pentagon. Încă nu.

2 MINUTE

Centrul Național de Comandă Militară, Pentagon

Machine Translated by Google

Angajații Pentagonului observă cum centrul său arată ca o țintă. (Biblioteca Congresului, Theodor Horydczak)

T• Au trecut două minute. Doi bărbați se mișcă rapid prin Pentagonul, alergând, nu jogging, peste inelul E strălucitor, podele placate cu linoleum. Unul, secretarul apărării, poartă un costum, cămașă albă și cravată. Celălalt, președintele Statului Major Interarme, este în uniformă militară, strălucind cu stele, bare și panglici.

Fiecare bărbat coboară rapid mai multe trepte, trece prin uși antifoc, coboară mai multe trepte, trece prin mai multe uși și intră într-un tunel de înaltă securitate care duce la Centrul Național de Comandă Militară. Aici, comandanții STRATCOM și NORAD ai națiunii așteaptă comunicațiile prin satelit și semnalele video.

ecrane pentru cei mai importanți doi consilieri ai președintelui. Dacă STRATCOM și NORAD sunt creierul și trunchiul cerebral al războiului nuclear, Centrul Național de Comandă Militară de sub Pentagon este inima nucleară a celui de-al Treilea Război Mondial.

Inițial numită Camera de Război, acest post de comandă a fost conceput pentru Pentagon, în 1948, ca un loc pentru conducerea următorului război mondial. A fost

Machine Translated by Google

în uz — 24/7/365 — în fiecare zi a fiecărui an, de atunci încoace.

Au trecut două minute de la detectarea lansării. SecDef și Președintele sosește la doar câteva secunde distanță. Comandantul NORAD vorbește prin intermediul comunicațiilor video securizate prin satelit din Colorado.

Evaluarea sa este scurtă și la obiect.

Datele de urmărire au confirmat un scenariu cel mai pesimist.

O rachetă balistică intercontinentală în atac se îndreaptă spre Est Coasta Statelor Unite.

Machine Translated by Google

LECȚIA DE ISTORIE O. 2

ICBM-ul

26 de minute și 40 de secunde până la Armaghedon

Traiectoria rachetei balistice în trei faze de zbor: Boost, Midcourse și Terminal. (SUA)
Agenția de Apărare Antirachetă)

O O rachetă balistică intercontinentală este o rachetă cu rază lungă de acțiune care transportă arme nucleare arme către ținte de pe continente. Rachetele balistice intercontinentale (ICBM) există pentru a ucide milioane de oameni în cealaltă parte a lumii. În 1960, când ICBM-ul abia fusese inventat, omul de știință șef al Pentagonului, un bărbat pe nume Herb York, voia să știe exact câte minute ar dura pentru ca una dintre aceste rachete de exterminare în masă să ajungă de la o rampă de lansare din Rusia Sovietică într-un oraș din Statele Unite. York a angajat un grup de oameni de știință din domeniul apărării, numiți oamenii de știință Jason, pentru a reduce acest număr la forma sa cea mai exactă.

Rezultatul, a aflat Herb York, a fost de 26 de minute și 40 de secunde de la lansare până la anihilare.

Doar 1.600 de secunde. Atât.

O copie a acestei evaluări secrete se află ascunsă printre documentele personale ale lui Herb York, la Biblioteca Geisel din San Diego. Poate că York a lăsat-o acolo din neglijență sau poate că a vrut ca lumea să știe cu siguranță ceea ce planificatorii de război și fabricanții de arme știau de decenii, dar nu au dezvăluit niciodată în termeni atât de reci și duri. Că nu există nicio modalitate de a câștiga un război nuclear.

Pur și simplu se întâmplă prea repede.

Viteza cu care se va desfășura războiul nuclear și apoi se va escalada, garantează aproape sigur că acesta se va termina cu un holocaust nuclear.

„ICBM-ul înarmat cu arme nucleare ne amenință cu anihilarea”, a scris York. „Cel
„Perspectiva este, ce-i drept, sumbră.”

Oamenii de știință de la Jason au calculat că timpul de călătorie de 26 de minute și 40 de secunde al unui ICBM are loc în trei faze de zbor:

- Faza de accelerare, care durează 5 minute; Faza
- de la mijlocul cursului, care durează 20 de minute; Faza
- terminală, care durează 1,6 minute (100 de secunde).

Faza de amplificare, cu o durată de cinci minute, include timpul necesar rachetei pentru a aprinde motoarele rachetei pe rampa de lansare, pornește în spațiu și termină cu propulsie

Machine Translated by Google

zbor. După zborul cu motor, focoasa este eliberată, de obicei la o altitudine cuprinsă între 500 și 700 de mile.

Faza de la mijlocul cursului durează douăzeci de minute și include timpul necesar focosului eliberat pentru a se deplasa prin spațiu pe o traiectorie asemănătoare unui arc în jurul Pământului.

Faza terminală, sau etapa finală, este incredibil de scurtă. Doar 1,6 minute. Unul o sută de secunde. Faza terminală începe când focoasa reintră în atmosfera Pământului și se termină când arma nucleară detonează asupra țintei sale.

În acest scenariu, Hwasong-17, care atacă, este un motor rutier cu două etape, alimentat cu combustibil lichid. rachetă balistică intercontinentală mobilă. Începând cu 2024, nu s-au verificat prea multe despre capacitățile focoasei sale, dacă transportă una sau mai multe focoase nucleare, dacă sarcina sa utilă este termonucleară și ce putere are. Ceea ce se știe este că poate lovi orice țintă din Statele Unite continentale.

Calculul de 26 de minute și 40 de secunde al lansării către țintă realizat de oamenii de știință ai lui Jason pentru Herb York a fost realizat în 1960, când Uniunea Sovietică era singura altă superputere nucleară din lume.

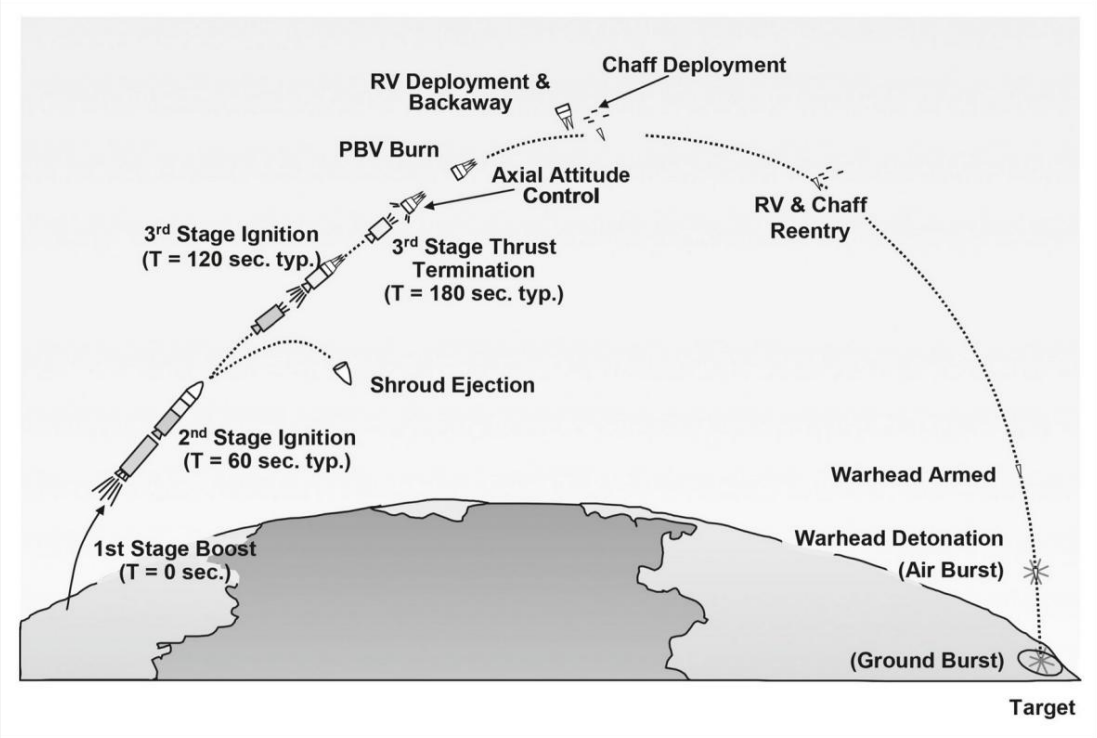

Secvență de zbor de lansare a ICBM către țintă. (Forțele Aeriene SUA)

Astăzi, nouă țări dețin arme nucleare: Statele Unite, Rusia, Franța, China, Regatul Unit, Pakistan, India, Israel și Coreea de Nord. Având în vedere locația geografică a Coreei de Nord, intervalul de timp necesar pentru lansarea către țintă din peninsula coreeană până la coasta de est a Statelor Unite este puțin mai lung. Profesorul emerit Theodore „Ted” Postol de la MIT a făcut calculele pentru noi.

Sunt 33 de minute.

Machine Translated by Google

Ceasul ticăie.

În acest scenariu, au trecut 2 minute.

Odată lansat, un ICBM nu poate fi rechemat.

Documentele clasificate ascunse în arhivele prăfuite ale lui Herb York au avertizat lumea despre Armaghedon, și iată-ne acum.

„Raidul balistic intercontinental ne amenință cu anihilarea”, a scris York.

Adevărat în 1960, adevărat și astăzi.

Machine Translated by Google

2 MINUTE, 30 SECUNDE

Comandamentul Strategic al SUA, Nebraska

Pistă inundată, sediul STRATCOM, Baza Forțelor Aeriene Offutt, Nebraska, în 2019. (SUA)
Comandamentul Strategic)

U. Sediul Comandamentului Strategic Sud din Nebraska se află la mai puțin de zece mile sud de Omaha, la două mile vest de râul Missouri. Numele original era Fort Crook. Vremea regională devastatoare include tornade, cicloane și inundații. Pâlnii de tornade mortale amenință cel mai important sediu nuclear strategic al Americii cu o frecvență tot mai mare. În 2017, zece aeronave au fost avariate când o tornadă a lovit Baza Forțelor Aeriene Offutt.

Inundațiile de aici sunt catastrofale. În timpul sezonului 2019, 700 de piloți din Offutt au umplut 235.000 de saci de nisip, într-un efort descris de Air Force Times drept „un efort curajos, dar în cele din urmă nereușit, de a opri apele”. Aproximativ 720 de milioane de galoane de ape infestate cu ape uzate au inundat

Machine Translated by Google

baza, distrugând 137 de clădiri și 900.000 de metri pătrați de spațiu de lucru, inclusiv 11.000 de metri pătrați de spațiu al Facilității de Informații Compartimentate Sensibile (cunoscut și sub numele de spațiu SCIF) pentru manipularea materialelor clasificate. O jumătate de milă din pistă a fost scufundată.

Pista de la Baza Forțelor Aeriene Offutt este o piesă critică a infrastructurii de contraatac nuclear, niciodată mai mult decât acum în acest scenariu, cu un ICBM înarmat cu energie nucleară îndreptându-se spre SUA. Pista de aici deservește mini-flota posturilor de comandă nucleară aeropurtate americane, cunoscute amenințător sub numele de Avioanele Apocalipsei. Aceste aeronave Boeing modernizate sunt întotdeauna gata de acțiune, întotdeauna pregătite să comande un război nuclear din aer.

„Armata noastră este foarte puternică, foarte letală”, spune căpitanul Ryan La Rance, un ofițer care se ocupă de aviatorii dintr-un avion Doomsday, „dar acest lucru nu se întâmplă fără comunicare”.

În interiorul Planului Apocalipsei este locul unde comandantul STRATCOM poate primi ordine de lansare în timpul unei crize nucleare, apoi executa acele ordine, chiar și după ce instalațiile americane de Comandă și Control Nuclear de pe pământul a fost distrus.

De aceea, comandantul STRATCOM este acum extrem de concentrat pe a pornit ceasul Impactului Albastru, sau Contraatacului. Apoi, a ieșit din buncărul subteran al STRATCOM și s-a urcat într-un Avion Apocalipsei care stă în gol aici pe pistă – motoarele învârtindu-se, așteptându-i sosirea pentru decolare.

Centrul de Operațiuni Globale al STRATCOM de la Baza Forțelor Aeriene Offutt este considerat a fi una dintre primele zece ținte nucleare de pe lista oricărui inamic. Dar comandantul său nu va părăsi buncărul până nu va vorbi mai întâi cu președintele.

Datele de urmărire ale ICBM-ului care se apropie au determinat punctul final al rachetei a fi undeva pe Coasta de Est, probabil fie în New York, fie în Washington, DC

Dar vor mai dura două-trei minute până la ținta desemnată. devine mai precis definită.

Machine Translated by Google

2 MINUTE, 4 5 SECUNDE

Centrul Național de Comandă Militară, Pentagon

Eu În interiorul buncărului de comandă nucleară de sub Pentagon, secretarul apărării și președintele Statului Major Interarme discută rapid, prin comunicații video, ce le-a spus comandantul NORAD. Un rachetă balistic balistic (ICBM) atacator pare să se îndrepte spre Coasta de Est a Statelor Unite.

Secretarul apărării preia conducerea. Împreună cu șefii celorlalte unități de comandă, el formulează ce i-ar putea spune președintelui atunci când i se va cere. Persoanele din acest apel video sunt bărbați și femei ale căror vieți profesionale sunt dedicate Comandamentului și Controlului Nuclear. Care trăiesc și respiră un război nuclear ipotetic.

Odată ce radarul terestru confirmă că un ICBM atacator se îndreaptă spre Coasta de Est, iese în evidență o caracteristică incredibil de periculoasă, următoarea etapă a strategiei de război nucleare a SUA.

Această funcție se concentrează pe o politică veche de zeci de ani numită Lansare la avertizare.

„Odată ce suntem avertizați de un atac nuclear, ne pregătim să-l lansăm”, ne spune fostul secretar al apărării, William Perry. „Aceasta este politica. Nu așteptăm.”

Politica de lansare cu avertizare este motivul – și modul în care – America menține majoritatea arsenalului său nuclear desfășurat în starea de gata de lansare, cunoscută și sub numele de „Alertă declanșatoare”.

Machine Translated by Google

Lansare la avertizare

Lansarea politicii de avertizare înseamnă că America își va lansa armele nucleare odată ce sistemele sale electronice de senzori de avertizare timpurie vor avertiza asupra unui atac nuclear iminent. atac. Cu alte cuvinte, dacă este notificată despre un atac iminent, America nu va aștepta și nu va absorbi fizic o lovitură nucleară înainte de a lansa propriile arme nucleare împotriva oricui a fost suficient de irațional pentru a ataca Statele Unite.

Lansarea cu avertisment „este un aspect cheie al planificării războiului nuclear, publicul rareori” „aude despre”, spune William Burr, analist senior la Arhiva de Securitate Națională a Universității George Washington din Washington, DC

Lansarea pe bază de avertizare — politică în vigoare încă de la apogeul Războiului Rece — este, de asemenea, incredibil de risc ridicat.

„Inexcusabil de periculos”, ne-a avertizat consilierul prezidențial Paul Nitze în urmă cu zeci de ani. Lansarea cu avertizare în timpul unei „perioade de criză intensă” este o rețetă pentru catastrofă, a spus Nitze.

În timpul campaniei prezidențiale a lui George W. Bush din 2000, viitorul președinte a promis că va aborda această politică periculoasă dacă va fi ales. „Menținerea unui număr atât de mare de arme în stare de alertă maximă poate crea riscuri inacceptabile de lansare accidentală sau neautorizată”, a spus Bush. „Statutul de alertă maximă și declanșare a acțiunilor [este] o altă vestigie inutilă a confruntării din timpul Războiului Rece.”

Nu s-a făcut nicio modificare.

Barack Obama a exprimat aceeași preocupare fundamentală în timpul campaniei sale.

„[M]inerea armelor nucleare gata de lansare în orice moment este o relicvă periculoasă a Războiului Rece”, a declarat Obama. „Astfel de politici cresc riscul de accidente catastrofale sau de calcule greșite.”

La fel ca predecesorul său, președintele Obama nu a făcut nicio schimbare.

Când președintele Biden a preluat funcția, fizicianul Frank von Hippel l-a îndemnat să „să elimine politica periculoasă. Președintele Biden... opțiunea de . ar trebui să încheie lansarea pe avertizare și pericolul pe care îl implică, acela al unui Armaghedon nuclear neintenționat”, a scris von Hippel în Buletinul Oamenilor de Știință Atomici.

Dar, la fel ca predecesorii săi, președintele Biden nu a făcut nicio schimbare.

Și astfel, decenii mai târziu, suntem încă aici. Cu Lansarea în regim de avertizare în vigoare.

Machine Translated by Google

3 MINUTE

Centrul Național de Comandă Militară, Pentagon

Eu În interiorul buncărului de sub Pentagon, secretarul apărării și președintele Statului Major Interarme se consultă cu vicepreședintele Statului Major Interarme, o femeie care, în acest scenariu (la fel ca generalul Ellen Pawlikowski), a comandat anterior Comandamentul Spațial NRO din Colorado, precum și Centrul pentru Sisteme Spațiale și de Rachete din California.

Experiența ei o face unică în calificarea de a evalua ce se întâmplă în acest moment, la doar trei minute după lansarea unui ICBM de pe un câmp la nord de Phenian.

Vicepreședintele Statului Major Interarme a studiat suficiente date despre traiectoriile rachetelor balistice intercontinentale lansate nord-coreene – setate să zboare pe traiectorii prestabilite astfel încât să aterizeze în ape deschise – pentru a-și da seama că ceea ce privește nu este una dintre aceste traiectorii prestabilite.

Traiectoria acestei rachete o îndreaptă spre Statele Unite.

Strălucit, feroce și necunoscut pentru a se mulțumi cu vorbele, vicepreședintele arată cu degetul la micul avatar negru al rachetei balistice intercontinentale care se mișca amenințător pe ecran.

Ea inspiră, expiră.

Se adresează direct secretarului apărării.

Ar trebui să-l pui pe președinte la comunicare, spune vicepreședintele.

3 MINUTE, 15 SECUNDE

Casa Albă, Washington, DC

Eu În acest scenariu este ora 15:06 EST, iar președintele se află în sufrageria Casei Albe, citind documentele de informare de la prânz, bând cafea, și mănâncă o gustare după-amiaza. Nu va termina ce face.

Machine Translated by Google

Casa Albă. (Fotografie de Jett Jacobsen)

Consilierul pentru securitate națională intră în grabă în cameră, cu telefonul în mână. El îl informează pe președinte că secretarul apărării sună de la Centrul Național de Comandă Militară de sub Pentagon — la 3,4 km distanță.

Președintele își duce telefonul la ureche.

Secretarul apărării îi spune președintelui: Coreea de Nord a lansat o rachetă de atac asupra SUA

Este o afirmație care la prima vedere pare neverosimilă.

Secretarul apărării îi spune președintelui: Comandanții NORAD și STRATCOM au validat evaluarea. Așteptăm o confirmare secundară de la radarul terestru din Alaska.

Președintele se întoarce către consilierul pentru securitate națională. Îl întreabă dacă este așa... un fel de test.

Consilier pentru securitate națională: Acesta nu este un test.

3 MINUTE, 30 SECUNDE

Centrul Național de Comandă Militară, Pentagon

Sub Pentagon, secretarul apărării urmărește racheta traiectoria sa în timp ce se mișcă pe ecranul imens din fața lui. Au trecut doar trei minute și treizeci de secunde (210 secunde), ceea ce înseamnă că racheta ICBM este încă în faza de amplificare. Avatarul rachetei va apărea în curând

traversează granița de nord a Coreei de Nord și intră în spațiul aerian chinez.

Machine Translated by Google

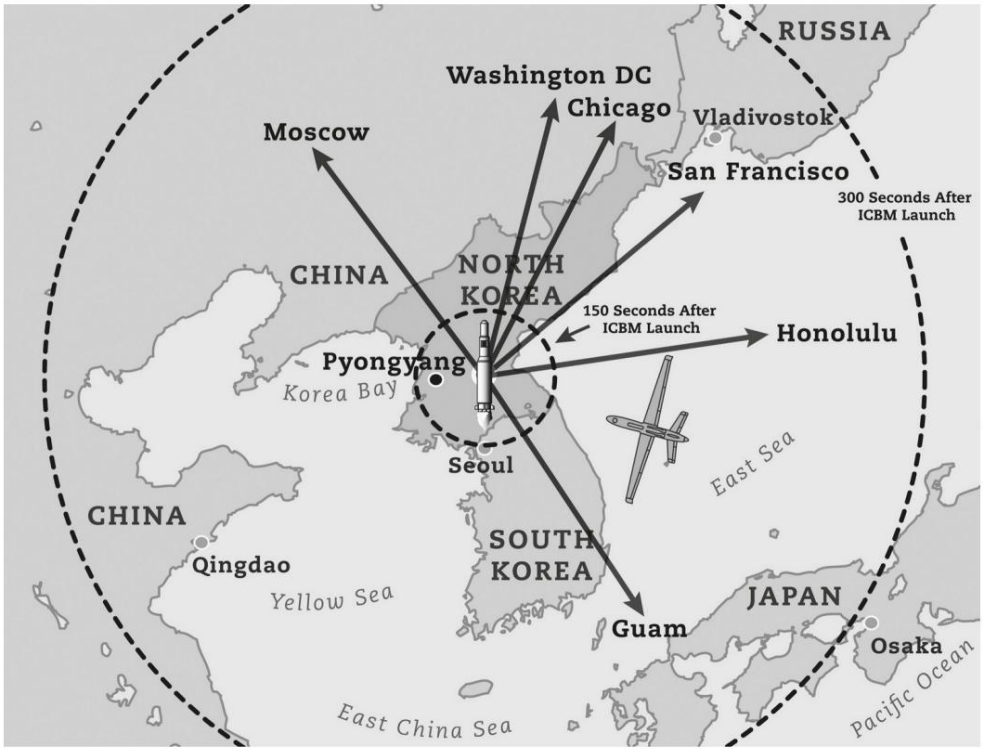

Raza de acțiune a dronei împotriva unui ICBM Hwasong în faza de accelerare, așa cum a fost concepută de Richard Garwin și Theodore Postol. (Imagine redesenată de Michael Rohani)

Sarcina secretarului apărării este de a asigura comanda civilă a armatei, o poziție care este a doua după președinte, care îndeplinește funcția de comandant suprem. Secretarul apărării și președintele sunt singurele două poziții civile din cadrul lanțului de comandă militară.

Lângă secretarul apărării se află președintele Statului Major Interarme, cel mai înalt și superior ofițer militar al națiunii. Sarcina președintelui este de a consilia președintele, secretarul apărării, membrii Consiliului Național de Securitate și alte persoane în chestiuni militare. Vicepreședintele este al doilea după el.

În timp ce președintele Statului Major Interarme îi depășește în grad pe toți ceilalți ofițeri din militar, el sau ea nu comandă – și nu poate – comanda armata. Sarcina sa este de a consilia președintele și secretarul apărării. De a-i ajuta să decidă ce este cel mai bine de făcut. Care sunt acțiunile corecte de întreprins în continuare, inclusiv într-un război nuclear.

Toată lumea de aici, în Centrul Național de Comandă Militară subteran, este intens concentrat asupra sarcinii pe care o are de îndeplinit. Toată lumea este, de asemenea, în stare de șoc;

Machine Translated by Google

toată lumea este antrenată să se comporte ca și cum nu ar fi.

O criză nucleară nu este cel mai rău scenariu posibil, ci cel mai rău scenariu posibil.

Așa-numitul de neconceput și totuși, cu siguranță, nu nerepetat.

Ramificațiile legate de ceea ce urmează să se întâmple sunt aproape imposibil de înțeles. Războiul nuclear este fără precedent. De-a lungul deceniilor, au existat mai multe alarme false semnificative. În acest scenariu, ceea ce se întâmplă este real.

Președintele se confruntă acum cu o fereastră decizională inexorabil de mică.
Ceea ce trebuie să se întâmple în continuare a fost repetat de toți cei prezenți în prezent la comunicațiile prin satelit, „cu excepția, cel mai probabil, a președintelui însuși”, ne spune fostul secretar al apărării, Perry. Președintele în acest scenariu, la fel ca aproape toți președinții americani de la John F. Kennedy încoace, este complet subinformat despre cum să poarte un război nuclear atunci când acesta are loc.

Președintele habar n-are că, de îndată ce va fi informat despre ce se întâmplă, va avea la dispoziție doar șase minute pentru a delibera și a decide ce arme nucleare să lanseze ca răspuns.

Șase minute.

Cum este posibil așa ceva? Șase minute este aproximativ timpul necesar pentru a prepara o cafetieră cu zece cești de cafea. După cum se lamenta fostul președinte Ronald Reagan în memoriile sale, „Șase minute pentru a decide cum să reacționezi la o eroare pe un radar și să decizi dacă să declanșezi Armaghedonul! Cum ar putea cineva să aplice rațiunea într-un astfel de moment?”

Războiul nuclear, vom afla pe cale să facem, îl privează pe om de rațiune.

4 MINUTE

Casa Albă, Washington, DC

T. Președintele este în picioare în sufrageria Casei Albe, cu hainele sale
șervețel pe podea. Există aproximativ 8 miliarde de oameni pe planetă.
În următoarele șase minute, președintele va fi rugat să ia o decizie care poate ucide zeci de milioane de ființe umane în cealaltă parte a lumii — la doar câteva minute (nu ore) după ce a dat autorizația.

Machine Translated by Google

Cu politica de lansare cu avertizare în vigoare și un război nuclear la orizont, atât de multe lucruri atârnă de un balanță.

„Civilizația așa cum o știm este pe cale să se sfârșească”, a declarat fostul secretar al apărării Perry ne povestește despre un astfel de moment. „Nu este o exagerare”, spune el.
spune.

Aici, la Casa Albă, consilierul pentru securitate națională stă la câțiva metri de președinte. Încearcă să contacteze un oficial nord-coreean la telefon, când este lovit de agentul special responsabil cu echipa de protecție prezidențială. Dintre toți oamenii din încăpere pregătiți pentru intervenția în criză, agenții Serviciului Secret din echipa președintelui sunt printre cei mai bine exersați.

Zi de zi, Serviciul Secret al SUA se antrenează pentru asta.

Acum, în buncărul de urgență, agentul special responsabil strigă la președinte. Membrii echipei stau în apropiere, toți agenții vorbindu-le în ureche și având comunicatoarele sincronizate.

Există o agitație intensă. Doi agenți ai Serviciilor Secrete îl apucă pe președinte de subraț, acesta ținând încă telefonul mobil în mână. Generalii și amiralii care urmăresc totul prin satelit stau sau stau în picioare în buncărele lor, așteptând fiecare cuvânt al președintelui.

Cartea cu planuri de urgență, spune consilierul pentru securitate națională.

„Țineți-l cu geanta”, spune agentul special responsabil. „ Îl ducem în camera de ședințe.”

Președintele nu înțelege pe deplin tot ce se întâmplă. Cât de repede
Trebuie să se desfășoare un contraatac nuclear. Încă nu a reușit să-l convingă complet.

„Nimeni – nici măcar președintele – nu are cunoștințe complete despre ce este”
„ce se întâmplă într-o zonă de criză sau într-un conflict”, darămite într-un război nuclear,
spune Jon Wolfsthal, fost consilier pe probleme de securitate națională al președintelui Obama.

„Mulți președinți vin la birou neinformați despre rolul lor într-o...”
„război nuclear”, explică Perry, fostul secretar al apărării. „Unii par să nu vrea să știe.”

Odată, la o conferință de presă din 1982, președintele Reagan a mers până acolo încât a spus publicului, în mod eronat, că „rachetele balistice submarine pot fi rechemate din producție”.

Machine Translated by Google

După căderea Zidului Berlinului și dizolvarea Uniunii Sovietice, William Perry a descoperit în experiența sa ca secretar al apărării că „mulți oameni se agățau de ideea că războiul nuclear nu mai reprezenta o amenințare”. Când, de fapt, spune el acum, „nimic nu putea fi mai departe de adevăr”.

Într-un război nuclear, confuzia privind protocolul și viteza de acțiune va avea consecințe neintenționate, dincolo de înțelegerea oricui. Va trimite Statele Unite ale Americii în inima întunericului pe care oficialul apărării John Rubel l-a...

avertizat în 1960.

În ceea ce el numea „o lume subterană crepusculară guvernată de o gândire de grup disciplinată, meticuloasă și energic lipsită de rațiune, menită să elimine jumătate din oamenii care trăiesc pe aproape o treime din suprafața Pământului”.

Machine Translated by Google

Sisteme de lansare ICBM

De la lansarea acestei rachete balistice în 2012, rachetele balistice intercontinentale (ICBM) ale Coreei de Nord au devenit din ce în ce mai puternice și mai amenințătoare. (Canalul Pentagonului via Agenția Centrală de Știri Coreeană)

Racheta Hwasong-17 în drum spre Washington, DC, în acest scenariu a fost rutieră, adică a fost transportată la locul de lansare de un vehicul cu 22 de roți numit lansator transporter erector. Racheta în sine are o înălțime de optzeci și cinci de picioare. În conul său frontal poartă o autobuz de focoase care poate include sau nu focoase false (sau fictive) concepute pentru a deruta sistemele americane de apărare antirachetă care sunt pe cale să încerce să o doboare.

În 2021, analiștii din domeniul apărării au prezis că 50% din rachetele balistice intercontinentale (ICBM) ale Coreei de Nord vor reuși să-și lovească țintele din interiorul SUA. În 2022, ministrul apărării din Japonia a confirmat public că Hwasong-17 poate parcurge 9.320 de mile, suficient de departe pentru a ajunge în Statele Unite continentale.

Racheta balistică intercontinentală Hwasong-17 este prea grea pentru a fi condusă prin zonele rurale de-a lungul drumurilor ieftine pavate din Coreea de Nord, așa că este condusă pe drumuri de pământ, pe teren accidentat, fără ploaie sau zăpadă recentă. SUA nu au lansatoare de rachete rutiere. Toate cele 400 de rachete ICBM ale sale sunt adăpostite în silozuri subterane din America. Majoritatea cetățenilor americani nu acceptă ca fiind rezonabilă o rachetă rutiera.

Machine Translated by Google

încărcate cu focoase nucleare fiind conduse prin orașul sau localitatea lor, pe lângă casele lor sau în apropierea locului unde merg copiii lor la școală.

Platformele de lansare a rachetelor rutiere (inventate de oamenii de știință naziști specializați în rachete în jurul anului 1944) oferă Coreei de Nord un avantaj strategic. În timp ce locația precisă a tuturor celor 400 de silozuri de rachete balistice intercontinentale (ICBM) din America este disponibilă pe internet (și pe hărți înainte de acesta), rachetele balistice intercontinentale (ICBM) rutiere ale Coreei de Nord sunt în continuă mișcare - astfel încât Departamentul Apărării nu le poate viza cu ușurință pentru distrugere înainte sau în timpul unui război nuclear.

La Baza Forțelor Spațiale Buckley din Colorado, analiștii de la Centrul de Date Aerospațiale al NRO examinează imagini din satelit din minutele și orele anterioare lansării rachetei de pe platforma camionului parcat pe terenul de pământ. Aceștia confirmă identitatea acesteia ca fiind un Hwasong-17. Privind în urmă la imaginile din satelit ale NRO de mai devreme, analiștii pot vedea că era transportată pe un drum de pământ către locația de lansare, la treizeci de kilometri nord de Phenian.

Deși se știu foarte puține lucruri despre capacitățile focoasei Hwasong-17, se știu destul de multe despre motorul său de rachetă, RD-250, inclusiv faptul că este de fabricație rusească. În noiembrie 2017, Coreea de Nord a pilotat pentru prima dată un ICBM alimentat de acest motor, ceea ce a determinat patru experți în rachete - omul de știință american Richard Garwin și profesorul emerit Ted Postol de la MIT, împreună cu inginerii de rachete germani Markus Schiller și Robert Schmucker - să tragă un semnal de alarmă.

„Motorul rusesc a fost probabil furat dintr-un depozit după prăbușirea Uniunii Sovietice”, ne spune Postol, „și ulterior vândut Coreei de Nord”.

Furtul de arme nucleare și al sistemelor de lansare a acestora este adesea modul în care națiunile să accelereze programele lor nucleare aflate la început de drum. Furtul de proprietăți economisește unei națiuni nu doar timp, ci și comori - evitând programele complexe de cercetare și dezvoltare. În anii 1940, după ce Klaus Fuchs a furat planurile pentru bomba atomică lansată asupra Nagasaki, le-a dat supraveghetorului său de la Moscova. Din acel moment, a fost doar o chestiune de timp până când Stalin va avea propria bombă atomică. Până când motorul rachetei rusești RD-250 al Hwasong-17 a fost pus în funcțiune, spune Postol, Coreea de Nord nu a putut obține o rachetă nicăieri în apropierea Coastei de Est a Statelor Unite. Acest furt probabil al Coreei de Nord „a accelerat în doar patru luni o dezvoltare tehnică” care ar fi durat decenii pentru a fi realizată de Regatul Pustnic, spune el.

Într-o lucrare din 2017, Ted Postol și Richard Garwin și-au avertizat colegii cu privire la capacitatea Coreei de Nord. Postol este expert în tehnologia rachetelor, fost consilier al șefului operațiunilor navale și profesor emerit la MIT. Richard Garwin, după ce a desenat planurile pentru prima bombă termonucleară din lume, știe la fel de multe (sau mai multe) despre armele nucleare ca oricine altcineva în viață. De atunci, Garwin a fost în fruntea dezvoltării armelor nucleare și a securității naționale. A lucrat la dezvoltarea primilor sateliți spion din lume și este considerat unul dintre cei zece fondatori ai Biroului Național de Recunoaștere.

În lucrarea lor din 2017, Garwin și Postol susțin că, din cauza locației geografice particulare a Coreei de Nord, apărarea tradițională antirachetă împotriva rachetelor balistice intercontinentale (ICBM) este aproape imposibilă. Există puncte slabe în jurul Polului Nord, scriu ei în lucrarea lor - și propun că cea mai bună modalitate de a se apăra împotriva Hwasong-17 este de a pilota drone MQ-9 Reaper înarmate (varianta cu aripi mari construită în timpul Războiului împotriva Terorismului).

Machine Translated by Google

deasupra Mării Japoniei, aproape de coasta Coreei de Nord, douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână, 365 de zile pe an. „Gata să distrugă o rachetă de atac după 240 până la 290 de secunde de zbor”, clarifică Postol.

Acest interval de timp este imperativ deoarece, doar câteva secunde mai târziu, ICBM-ul va zbor complet cu motor și se întunecă.

Asta înseamnă că nu mai poate fi văzută și urmărită de sateliții spațiali de avertizare timpurie.

„Sateliții pot vedea doar gazele de eșapament fierbinți ale rachetei”, spune Postol. „Nu pot vedea rachetă după ce motorul rachetei se oprește.”

Aceasta este o gaură neagră în apărarea națională împotriva rachetelor balistice intercontinentale, Postol și Garwin. avertiza.

Machine Translated by Google

4 MINUTE, 30 SECUNDE

Sediul central STRATCOM, Nebraska

E. Toată lumea de la STRATCOM are ochii pe ecranele de urmărire. Patru minute și au trecut treizeci de secunde de la lansarea rachetei Hwasong-17.

ICBM-ul se află acum în ultimele secunde ale fazei de amplificare. Odată ce Când racheta intră în faza de mijloc a cursei, devine aproape imposibil de oprit. Acum este ultima oportunitate de a doborî ICBM-ul atacator, dar acest lucru nu se poate întâmpla deoarece Departamentul Apărării al SUA nu are niciun sistem implementat.

„Le-am spus tot felul de oameni din Washington D.C. despre asta și despre toți ceilalți." „a ignorat ideea", ne spune Postol.

„Am propus o inițiativă comună cu Rusia", dezvăluie Garwin. „De asemenea, au interesul să împiedice Coreea de Nord să lanseze o armă nucleară."

„Așa cum facem și noi." Dar sugestiile lui Postol și Garwin au căzut pe urechi surde.

Nu există drone Reaper care patrulează în prezent deasupra Mării Japoniei, pentru a încerca să doboare acest ICBM atacator. Trec

275 de secunde. 285 ... 295 ...

Motorul rachetei se arde.

Faza de amplificare se termină.

Hwasong-17 își eliberează focoasa, care continuă ascensiunea.

Începe faza de la mijlocul cursului.

Constelația de sateliți de avertizare timpurie SBIRS, în valoare de miliarde de dolari, nu mai poate vedea ce a mai rămas din racheta balistică intercontinentală nord-coreeană. Nu mai poate vedea focoasa nucleară în drum spre Statele Unite. Focosa a...

a devenit balistică și acum este aproape invizibilă pentru senzorii satelitului, rulând pe o traiectorie de mare viteză către un apogeu, sau punct înalt, undeva deasupra planetei Pământ.

5 MINUTE

Sediul Agenției de Apărare Antirachetă a SUA, Fort Belvoir, Virginia

Machine Translated by Google

Sediul Agenției de Apărare Antirachetă, Fort Belvoir, Virginia. (Armata SUA)

La doisprezece mile sud de Pentagon, la Fort Belvoir din Virginia, • Personalul de la centrul de comandă al sediului central al Agenției de Apărare Antirachetă este în panică. Există un mit printre americani conform căruia SUA pot doborî cu ușurință un ICBM care se apropie și atacă. Președinți, congresmeni, oficiali din domeniul apărării și nenumărați alții din complexul militar-industrial au spus cu toții același lucru. Acest lucru pur și simplu nu este adevărat.

Agenția de Apărare Antirachetă a SUA este organizația responsabilă de doborârea rachetelor care se îndreaptă spre destinație în timpul zborului. Sistemul său emblematic, sistemul de apărare la mijlocul cursei bazat la sol, a fost construit în urma programului accelerat de rachete balistice intercontinentale (ICBM) al Coreei de Nord, care a început la începutul anilor 2000.

Sistemul american se concentrează pe patruzeci și patru de rachete interceptoare, fiecare înaltă de cincisprezece metri și concepute pentru a lovi un focos nuclear rapid cu un proiectil de 65 kg, numit vehicul ucigaș exoatmosferic. Focosul nord-coreean care se apropie va călători cu viteze de aproximativ 22.000 km/h, în timp ce vehiculul ucigaș al interceptorului va călători cu viteze de aproximativ 32.000 km/h, ceea ce face ca această acțiune, dacă va avea succes, să fie „asemănătoare cu...”.

Machine Translated by Google

„trăgând un glonț cu un glonț”, potrivit purtătorului de cuvânt al Agenției de Apărare Antirachetă.

Din 2010 până în 2013, niciunul dintre primele teste de interceptare nu a avut succes.

Niciunul.

În anul următor, Biroul de Responsabilitate al Guvernului SUA a raportat că sistemul nu era cu adevărat operațional deoarece „dezvoltarea sa era defectuoasă”. Că fiecare rachetă interceptoare era doar „capabilă să intercepteze o amenințare simplă într-un mod limitat”.
După cinci ani și multe miliarde de dolari din taxele americane cheltuite, nouă din douăzeci de teste de interceptare americane de tip „lovește-țintă-ucidere” au eșuat, ceea ce înseamnă că există doar o șansă de aproximativ 55% ca o rachetă Hwasong-17 să fie doborâtă înainte de a-și atinge ținta.

În orice moment, aceste patruzeci și patru de vehicule interceptoare și de distrugere sunt în alertă, izolate în două locații separate din Statele Unite continentale. Patruzeci dintre aceste rachete sunt amplasate în Alaska, la Fort Greely, iar patru sunt amplasate în California, la Baza Forțelor Spațiale Vandenberg, lângă Santa Barbara.

Patruzeci și patru de rachete în total.

Asta e tot.

Secvența de interceptare este un proces în zece pași, dintre care trei, în acest scenariu, s-au întâmplat deja:

1. Inamicul a lansat o rachetă de atac.
2. Sateliții spațiali cu infraroșu au detectat lansarea.
3. Radarele de avertizare timpurie de la sol au urmărit racheta atacatoare pe parcursul fazei Boost până la începerea fazei Midcourse.

Racheta nord-coreeană care atacă își eliberează acum focoasa și momelile pentru a deruta sistemul de senzori al vehiculului de ucidere exoatmosferică care încearcă să o urmărească (prin senzori și un computer de bord) și să o intercepteze.
Distincția dintre un singur focos și alte posibile focoase și momeli din autobuzul focoaselor reprezintă o nouă serie de provocări pentru SUA.
Agenția de Apărare Antirachetă.

Machine Translated by Google

Acestea sunt provocări care trebuie abordate în câteva secunde, nu în minute. Pentru

În urma acestei acțiuni, atenția se mută spre mare, către stația radar maritimă în bandă X clasificată, în valoare de 10 miliarde de dolari, cunoscută sub numele de SBX.

6 MINUTE

La nord de atolul Kure, Oceanul Pacific de Nord

Tdouăzeci de mile nord de atolul Kure înconjurat de corali, plutind în vastul • La peste 2.400 km de Honolulu, în nordul Oceanului Pacific, stația radar SBX este o priveliște de neuitat. Această stație radar autopropulsată, unică în felul ei, de dimensiunea unui stadion, pentru navigație maritimă, cântărește 50.000 de tone, necesită 700.000 de litri de benzină pentru a funcționa, poate rezista la valuri de 9 metri înălțime, este mai mare decât un teren de fotbal, se înalță la douăzeci și șase de etaje din ocean, necesită optzeci și șase de membri ai echipajului pentru a-și îndeplini misiunea și pretinde a fi cel mai sofisticat sistem radar în bandă X, cu rețea fazată și direcționat electromecanic, din lume.

Radar maritim în bandă X (SBX). (Agenția de Apărare Antirachetă a SUA)

Platforma originală a SBX a fost construită de o companie norvegiană care se specializează în nave offshore pentru foraj petrolier. A fost achiziționată de Departamentul Apărării al SUA și modificată. Acum găzduiește cele mai importante din lume

Machine Translated by Google

radarul scump de apărare antirachetă, puntea sa de comandă, spațiile de lucru, camerele de control, spațiile de locuit, zonele de generare a energiei electrice și o platformă pentru elicoptere.

SBX a fost prezentat Congresului de către liderii Agenției de Apărare Antirachetă ca fiind cel mai capabil sistem de acest gen, capabil să detecteze, să urmărească și să discrimineze amenințările cu rachete care se apropie. Un descriptor atrăgător pe care susținătorii SBX îl folosesc pentru a explica cât de puternic este SBX este acela că, dacă ar fi plasat în Golful Chesapeake, radarele sale ar putea vedea un obiect de mărimea unei mingi de baseball în San Francisco de la un post de observație din Washington, DC, aflat la aproximativ 4.600 km distanță. Acest lucru este adevărat, într-un fel. Mingea de baseball trebuie să plutească la 1.440 km deasupra orașului San Francisco, în linie directă cu radarul din DC, pentru a fi văzută.

Scopul SBX este de a furniza rachetelor interceptoare americane date precise despre locul în atmosferă al unui focos nuclear atacator, în faza de zbor de la mijlocul cursului.

Într-o fereastră de timp foarte mică, adică în secunde.

Majoritatea americanilor nu au auzit niciodată de SBX și nu au nicio idee despre el. punctele forte sau defectele sale. Mike Corbett, un colonel în retragere al forțelor aeriene care a supravegheat programul timp de trei ani, prezisese deja în 2017 că acesta va eșua. „Poți cheltui o grămadă de bani și să ajungi la nimic”, a declarat Corbett pentru Los Angeles Times în 2015, „miliarde și miliarde [au fost cheltuite] pe aceste programe [SBX] care nu au dus nicăieri”.

Criticii numesc sistemul radar SBX „radarul de 10 miliarde de dolari al Pentagonului care s-a stricat”.

Până când majoritatea oamenilor află direct despre litania de defecte ale SBX-ului, acesta... va fi mult prea târziu.

7 MINUTE

Comandamentul Spațial și de Apărare Antirachetă al Armatei SUA, Fort Greely, Alaska

T. A discerne o ogivă nucleară de o momeală este sarcina celui care are un rol unic în... sistem radar SBX de acest fel pe mare. Este ceea ce contribuabilii au plătit miliarde de dolari pentru a dezvolta și sute de milioane de dolari în plus, anual, pentru a întreține.

Machine Translated by Google

(Un raport recent al Biroului Bugetar al Congresului indică faptul că, în perioada 2020-2029, costurile apărării antirachetă a Pentagonului ar putea ajunge la 176 de miliarde de dolari.) În acest moment critic, la șapte minute după ce o rachetă de atac a fost lansată din Asia asupra Statelor Unite, apărarea națională a SUA depinde în întregime de vehiculul de ucidere exoatmosferică (din interiorul rachetei interceptoare) care comunică cu sistemul radar SBX pentru a determina ce trebuie să lovească pentru a ucide.

Aici, în sălbăticia din Alaska, la 160 de kilometri sud-est de Fairbanks, o serie de uși de siloz în formă de scoică se deschid brusc. O rachetă interceptoare de 22.200 kg și 17 metri înălțime se lansează în aer de la Comandamentul Spațial și de Apărare Antirachetă al Armatei SUA, Fort Greely, cu un urlet exploziv.

În istoria războiului, scopul în luptă este de a întâlni sabia atacatoare.
cu scut defensiv. Intenția sistemului de rachete interceptoare este de a proteja continentul american de un atac nuclear limitat. „Limitat” este cuvântul cheie aici, deoarece numărul total de rachete interceptoare este de patruzeci și patru.

La începutul anului 2024, Rusia avea 1.674 de arme nucleare desfășurate, majoritatea fiind în stare de lansare. (China are un stoc de peste 500; Pakistanul și India au fiecare în jur de 165; Coreea de Nord are în jur de 50.)

Cu patruzeci și patru de rachete în inventarul său total, programul de interceptare al SUA este în mare parte de formă.

Machine Translated by Google

Rachetă interceptoare americană în faza de accelerare. (Agenția de Apărare Antirachetă a SUA)

În fotografiile de presă publicate de Agenția de Apărare Antirachetă, o creștere a

O rachetă interceptoare în acțiune este prezentată ca având un aspect atrăgător și puternic, cu un panaș de foc și fum care se întinde în spatele unui corp de rachetă ascendent, pe un fundal de cer violet. În realitate, este departe de a fi o salvare.

Pe măsură ce interceptorul se ridică în spațiu, senzorii săi de la bord comunică cu sistemele radar de la sol și de pe mare într-un proces cunoscut sub numele de telemetrie, colectarea, măsurarea și transmiterea de la distanță a datelor. Când racheta interceptoare își încheie propria fază de amplificare, vehiculul său de distrugere exoatmosferică se separă de corpul rachetei și continuă ascensiunea.

Acesta (se presupune) este scutul. Acesta este ceea ce promite să împiedice o rachetă atacatoare să lovească o țintă în SUA.

Nu există niciun alt scut. Acesta este.

„Hit-to-kill înseamnă că trebuie să se ciocnească cu focoasa pentru a o distruge.” „zbor”, clarifică Richard Garwin.

Machine Translated by Google

Expertul în rachete Tom Karako antropomorfizează procesul, explicând „acum este momentul în care „vehiculul ucigaș [ar] deschide ochii, și-ar descheia centura de siguranță și s-ar apuca de treabă”. Însă capacitățile reale ale unui focos de pe un Hwasong-17 sugerează că ar putea exista până la cinci momeli în sistemul său de focos.”

Va reuși sau va eșua interceptorul?

9 MINUTE

Stația Forței Spațiale Clear, Alaska

Raproximativ o sută de mile vest de câmpurile de rachete interceptoare de la Fort Greely, puternicul radar de discriminare cu rază lungă de acțiune de la Clear Stația Forțelor Spațiale vede pentru prima dată racheta atacatoare chiar și după ce aceasta apare la orizont. Departamentul Apărării numește Alaska „cel mai strategic loc din lume” când vine vorba de apărarea împotriva rachetelor balistice și spune că radarul său cu rază lungă de acțiune are „câmpul vizual” necesar pentru a detecta amenințările care se apropie.

Au trecut nouă minute.

În interiorul Centrului de Direcționare a Incendiilor clasificat, un aviator așezat la un birou ridică telefonul roșu din fața ei.

„Este clar”, spune ea. Raportul de amplasament este valid. Numărul de obiecte este unu.

Tocmai a fost făcută temuta confirmare secundară a unui atac ICBM, îndreptat spre Coasta de Est a Statelor Unite.

Instalația de aici din Alaska este una dintre numeroasele instalații radar terestre de avertizare timpurie care supraveghează atacurile nucleare încă de la începutul Războiului Rece. Alte instalații similare sunt situate în:

- California, la Baza Forțelor Aeriene Beale
- Massachusetts, la Stația Forțelor Spațiale Cape Cod
- Dakota de Nord, la Stația Forțelor Spațiale Cavalier
- Groenlanda, la Baza Spațială Pituffik (fosta Bază Aeriană Thule)
- Regatul Unit, la Royal Air Force Fylingdales

Machine Translated by Google

Timp de decenii, aceste sisteme radar terestre de dimensiunea unor mici piramide au s-a bazat pe scanarea cerului pentru a depista un atac cu rachete balistice.

A greși este omenește; dar și mașinile greșesc. Aceleași sisteme au fost responsabile pentru mai multe alarme false aproape catastrofale. Odată, în anii 1950, radarele de avertizare timpurie au interpretat un stol de lebede drept o flotă de avioane de vânătoare MiG rusești în drum spre SUA, prin Polul Nord. În octombrie 1960, computerele de la stația radar de la sol din Thule, Groenlanda, au interpretat greșit răsăritul lunii deasupra Norvegiei ca fiind semnalele radar de la 1.000 de rachete balistice balistice (ICBM) atacatoare. În 1979, o bandă de testare a simulării introdusă din greșeală într-un computer NORAD i-a înșelat pe analiști, făcându-i să creadă că SUA sunt atacate de rachete balistice balistice nucleare rusești și submarine balistice nucleare.

Fostul secretar al apărării, Perry, ne povestește despre nebunia pură pe care o implică creierul unei persoane care încearcă să proceseze oribila presupunere că America este de fapt sub un atac nuclear. Dezastrul cu banda de testare NORAD a avut loc în timpul mandatului lui Perry (la acea vreme era subsecretar al apărării pentru cercetare și inginerie), iar pentru câteva minute s-a pregătit să-l anunțe pe președintele de atunci, Jimmy Carter, că sosise momentul de temut. Că președintele trebuia să lanseze un contraatac nuclear.

În schimb, acea notificare de avertizare timpurie s-a dovedit a fi o notificare a unui atac fantomă.

„Ceea ce apărea pe computer era o simulare a unui atac real”, își amintește Perry. „Părea foarte, foarte real.” Atât de real încât chiar credea că era real.

Dar în 1979, în loc să-l trezească pe președintele Carter în miez de noapte, așa cum era treaba lui Perry, ofițerul șef de supraveghere nucleară aflat în serviciu la NORAD în acea noapte „a investigat [mai mult] și a concluzionat că a fost o eroare”.
Perry explică. Timp de câteva minute înspăimântătoare, William Perry a crezut că războiul nuclear era pe cale să înceapă. „Nu voi uita niciodată acea noapte”, ne spune el, acum la nouăzeci de ani, și că „chiar acum, suntem mai aproape de a avea loc un război nuclear, chiar și accidental, decât am fost în timpul Războiului Rece”. Scenariul prezentat aici „nu este unul care inspiră frică”, confirmă Perry. Mai degrabă, ar trebui înțeles „ca fiind complet posibil să se întâmple”.

Machine Translated by Google

În secolul XXI, sistemele de satelit din SUA au înlocuit sistemele terestre ca semnal de alarmă într-un atac nuclear pe neașteptate. Stațiile radar terestre din întreaga lume există pentru a oferi o confirmare secundară cu privire la ceea ce Sistemul de Comandă și Control Nuclear știe deja, aparent.

Ceea ce tocmai a raportat Centrul de Direcționare a Incendiilor în acest scenariu nu este o bandă de simulare, un stol de lebede sau luna care răsare.

Este real.

9 MINUTE, 10 SECUNDE

Comandamentul Spațial și de Apărare Antirachetă al Armatei SUA, Fort Greely, Alaska

Comandamentul Spațial și de Apărare Antirachetă al Armatei SUA de la Fort Greely și Stația Forțelor Spațiale Clear din Anderson se află la aproximativ 160 de kilometri distanță una de cealaltă, în linie dreaptă. În acest moment intens de apărare antirachetă, toți cei de la ambele baze sunt concentrați asupra exact aceleiași acțiuni: doborârea rachetei balistice intercontinentale (ICBM) atacatoare cu o rachetă interceptoare.

La sute de kilometri deasupra, în spațiu, interceptorul își încheie zborul cu motor.

Boostere-ele sale se ard și cad.

Vehiculul de ucidere exoatmosferică din conul frontal este eliberat și începe să caute focoasa nucleară a rachetei Hwasong-17 folosind senzori, un computer de bord și un motor rachetă conceput pentru a-l direcționa către ținta sa.

Etapa finală din procesul de interceptare a început.

Vehiculul ucigaș se năpustește prin spațiu cu o viteză de aproximativ 24.000 km/h. Își deschide „ochii” în infraroșu și încearcă să localizeze ținta.

Încearcă să găsească un semnal de la suprafața caldă a focosului nuclear pe un fundal spațial altfel întunecat. Odată ce vehiculul ucigaș localizează ceea ce crede că este focosul nuclear, încercarea de a-l distruge este o provocare și mai radicală. Pentru a distruge focosul nuclear în timp ce se năpustește prin spațiu, vehiculul ucigaș trebuie să se bazeze pe propria energie de propulsie și pe o coliziune fizică extrem de precisă.

Nu există explozibili implicați în această interceptare. Aici se aplică afirmația „echivalent cu tragerea unui glonț cu un glonț”. Există

Machine Translated by Google

probleme semnificative. Știm din istoria programului de interceptare că testele sale extrem de elaborate au fost pline de eșecuri. În termeni de apărare antirachetă, aceasta înseamnă o rată de succes dezastruoasă. În 2017, testele au scăzut sub o rată de succes de 40%. Poate jenată de ceea ce a numit „defecte de proiectare”, Agenția de Apărare Antirachetă a anunțat că acordă programului de vehicule ucigașe o „pauză strategică”. Că agenția se va concentra în schimb pe un nou sistem pe care îl numește „generația următoare”. Dar, începând cu 2024, toate cele patruzeci și patru de interceptoare rămân în starea de gata de lansare, în ciuda defectelor inacceptabile.

Ceasul ticăie.

Se încearcă interceptarea de către vehiculul ucigaș exoatmosferic.

Sistemul eșuează.

Imediat după aceea, un al doilea vehicul ucigaș lansat de o a doua rachetă interceptoare caută ținta și eșuează. Interceptoarele terestre nu sunt utilizate în ceea ce se numește profil de tip „trage, privește, trage”; nu există suficient timp.

Secvența este urmată imediat de o a treia, apoi de o a patra încercare.

Niciuna dintre cele patru rachete interceptoare nu a reușit să oprească atacul rachetei balistice intercontinentale nord-coreene. După cum spunea un critic, fostul secretar adjunct al apărării și evaluator șef de arme al SUA, Philip Coyle, „Dacă ratezi la un centimetru, ratezi la o milă”.

Zarurile sunt aruncate.

A venit momentul. Președintele trebuie să acționeze.

10 MINUTE

Casa Albă, Washington, DC

Președintele se îndrepta de la o sală de mese a Casei Albe către o centrul de comandă de sub Aripa de Vest, când a fost redirecționat către Centrul Prezidențial de Operațiuni de Urgență, o instalație mai solidă de sub Aripa de Est. Acest buncăr, cunoscut sub numele de PEOC („pee-oc”), a fost proiectat în timpul celui de-al Doilea Război Mondial ca loc de ascundere a președintelui Roosevelt în cazul în care ar fi trebuit să...

Machine Translated by Google

Forțele inamice pătrund în sistemele de apărare aeriană ale SUA și bombardează Washingtonul, DC, cu avioane de atac.

PEOC este o locație devenită faimoasă în săptămânile de după 11 septembrie, deoarece este locul unde agenții Serviciilor Secrete l-au dus pe vicepreședintele Dick Cheney în focul momentului, după ce aparatul de securitate națională și-a dat seama că America era sub un atac terorist. Din interiorul acestui centru de operațiuni fortificat, vicepreședintele a putut să ignore structura oficială de comandă națională și să preia controlul asupra activelor militare americane, inclusiv a avioane de vânătoare.

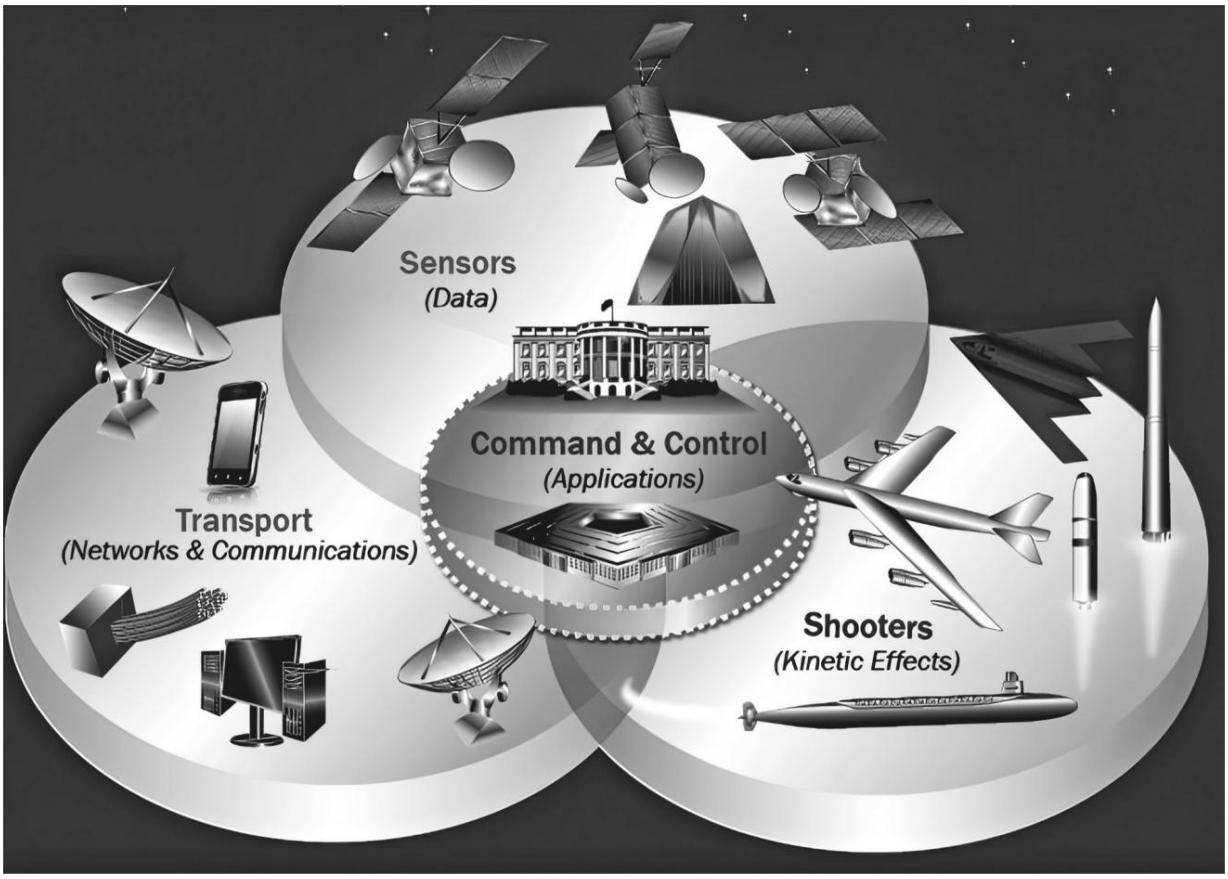

Departamentele militare, comandanții forțelor nucleare și agențiile de apărare oferă președintelui mijloacele de a autoriza utilizarea armelor nucleare în caz de criză. (Departamentul Apărării al SUA)

Deciziile americane privind războiul nuclear sunt ghidate de o serie de proceduri și protocoale stabilite în documente „foarte, foarte, foarte” clasificate, ne spune fostul comandant al STRATCOM, generalul Robert Kehler. Dar America, democrația, publică și informații – comanda

Machine Translated by Google

structură și inventar nuclear incluse. Din manualul neclasificat „Nuclear Matters Handbook 2020”, un manual de referință al Departamentului Apărării, se pot deslușI multe informații.

O ierarhie de comandă militară urmează reguli stricte. Fiecare persoană poartă emit ordine bazate pe ordinele primite de la o altă persoană din cadrul lanțului de comandă. Ordinele sunt transmise de sus în jos. Reprezentat ca o diagramă, lanțul de comandă militar seamănă cu o piramidă a puterii. Există mulți oameni la bază. Președintele, în calitate de comandant suprem, se află în vârf.

Președintele SUA – oricât de ciudat ar părea – are autoritatea exclusivă de a lansarea armelor nucleare ale Americii.

Președintele nu cere permisiunea nimănui.

Nici secretarul apărării, nici președintele Statului Major Unit Personalul, nu Congresul. În 2021, Serviciul de Cercetare al Congresului a publicat o analiză pentru a confirma că decizia de a lansa arme nucleare aparține președintelui și numai președintelui. „Autoritatea este inerentă rolului său de comandant suprem”, a constatat studiul. Președintele „nu are nevoie de acordul nici al consilierilor săi militari, nici al Congresului SUA pentru a ordona lansarea armelor nucleare”.

Cu ceasul Impact Roșu numărând minutele și secundele până când racheta nucleară care se apropie își atinge ținta din interiorul Statelor Unite, a venit momentul ca președintele să lanseze un contraatac nuclear. Aceasta va pune în funcțiune ceasul Impact Albastru sau ceasul Contraatacului.

Ocazional, apare o dezbatere cu privire la faptul dacă America are de fapt o politică de lansare în regim de avertizare. Că se așteaptă de la comandantul suprem să lanseze arme nucleare în timp ce America este încă sub amenințarea unui atac nuclear, deși nu este încă lovită fizic. Fostul secretar al apărării, Perry, clarifică lucrurile.

„Avem o politică de Lansare în caz de Avertisment”, spune el. Punct, punct.

În acest scenariu, consilierii președintelui se grăbesc să-l informeze despre opțiunile de contraatac.

Pentru a pune ceasul Blue Impact în funcțiune.

Odată cu începerea ședinței de informare, termenul limită de șase minute pentru deliberări a început. Președintele are la dispoziție doar șase minute pentru a delibera și a lua o decizie.

Machine Translated by Google

referitor la ce arme nucleare să fie folosite și ce ținte inamice să fie instruite STRATCOM să atace. În cuvintele fostului ofițer de control al lansărilor și

Expertul în arme nucleare, Dr. Bruce Blair, a declarat: „Un termen limită de șase minute pentru deliberare și decizie este ridicol.” Adică nimic nu poate pregăti un om pentru asta. Este prea puțin timp. Și totuși, exact aici ne aflăm.

Lângă președinte, în PEOC, stă un consilier militar, cunoscut colocvial sub numele de „asistent militar”, purtând geanta de urgență a președintelui, o geantă de mână din aluminiu și piele, cunoscută și sub numele de „Mingea de fotbal”. Această geantă de piele este cu președintele în permanență. Odată, când președintele Clinton se afla în vizită în Siria, ofițerii președintelui Hafez al-Assad au încercat să-l împiedice pe asistentul militar al lui Clinton să urce într-un lift cu el. „Nu puteam lăsa să se întâmple asta și nu am lăsat să se întâmple”, ne spune fostul director al Serviciilor Secrete, Lewis Merletti. Merletti era agentul special responsabil de detaliile președintelui Clinton la acea vreme; ulterior a devenit director al Serviciilor Secrete ale SUA. „Mingea de fotbal trebuie să fie întotdeauna cu președintele”, clarifică Merletti. „Nu există excepții”.

În interiorul secțiunii Football se află documente care sunt (probabil) cel mai clasificat set de documente din guvernul Statelor Unite. Numite Documente Prezidențiale de Acțiune de Urgență (PEAD), acestea sunt ordine executive și mesaje care pot fi puse în aplicare în momentul în care se produce un scenariu de urgență, cum ar fi un atac nuclear. „Acestea sunt concepute «pentru a implementa o autoritate prezidențială extraordinară ca răspuns la situații extraordinare»”, raportează Centrul Brennan pentru Justiție. „PEAD-urile sunt clasificate «secrete» și niciun PEAD nu a fost vreodată declasificat sau divulgat.”

De unde provine această autoritate prezidențială extraordinară? Istoria timpurie a echipei de fotbal american a fost mult timp învăluită în mister. Laboratorul Național Los Alamos a declasificat povestea originii sale pentru această carte.

Machine Translated by Google

Fotbalul Președintelui

Într-o zi din decembrie 1959, un mic grup de oficiali din cadrul Comitetului mixt pentru energie atomică a vizitat o bază NATO din Europa pentru a examina custodia comună protocoalele bombei nucleare. Piloții NATO de acolo zburau cu avioane Republic F84F. Operațiunea Reflex Action era în vigoare, ceea ce înseamnă că echipajele aeriene erau gata să atace ținte predeterminate în Uniunea Sovietică în mai puțin de cincisprezece minute de la declanșarea războiului nuclear.

Unul dintre bărbații aflați în vizită a fost Harold Agnew, un om de știință cu o istorie unică. Agnew a fost unul dintre cei trei fizicieni desemnați să zboare în misiunea de bombardament de la Hiroshima ca observator științific. El a purtat cu el o cameră de filmat și a filmat... singurele filmări existente ale bombardamentului atomic de la Hiroshima, așa cum au fost văzute din aer. În 1959, Agnew se afla la Los Alamos, supraveghind testele cu bombe termonucleare; mai târziu, a devenit directorul laboratorului.

În timpul călătoriei la baza NATO, Agnew a observat ceva care l-a făcut precaut. „Am observat patru avioane F84F... stând la capătul unei piste, fiecare transportând două bombe gravitaționale [nucleare] MK 7”, a scris el într-un document declasificat în 2023. Aceasta însemna că „custodia MK 7 se afla sub supravegherea unui soldat foarte tânăr al Armatei SUA, înarmat cu o pușcă M1 cu 8 cartușe”.

Agnew le-a spus colegilor săi: „Singura garanție împotriva utilizării neautorizate a unei bombe atomice era acest singur soldat înconjurat de un număr mare de trupe străine pe teritoriu străin, cu mii de soldați sovietici la doar câțiva kilometri distanță.”

Înapoi în Statele Unite, Agnew a contactat un inginer de proiect de la Sandia Laboratories, pe nume Don Cotter, și l-a întrebat „dacă putem introduce o «blocare» electronică în circuitul de declanșare [al bombei] care să împiedice orice trecător să armeze MK 7”. Cotter s-a apucat de treabă. A pus la punct o demonstrație a unui dispozitiv, o încuietoare și un comutator codificat, care funcționau după cum urmează: „[se] introducea un cod de 3 cifre, se acționa un comutator, se stingea lumina verde, iar lumina roșie se aprindea, indicând că circuitul de armare era sub tensiune”.

Agnew și Cotter au mers la Washington, DC, pentru a demonstra acest dispozitiv de blocare — mai întâi Comitetului mixt pentru energie atomică, apoi consilierului științific principal al președintelui și, în final, președintelui însuși. „L-am prezentat președintelui Kennedy, care a ordonat să fie instalat”, își amintește Agnew.

Armata a obiectat. Omul responsabil cu armele nucleare la acea vreme, Generalul Alfred D. Starbird s-a opus ideii. Glen McDuff, coautor (împreună cu Agnew) al lucrării acum declasificate pe această temă, a rezumat preocupările documentate ale generalului. „Cum poate un pilot, american sau străin, undeva în lume, să obțină un cod de la președintele Statelor Unite pentru a arma o armă nucleară înainte de a fi depășit de un număr masiv superior de trupe sovietice?”

Pentru armata americană, problema dispozitivului de blocare a deschis cutia Pandorei. „Dacă bombele gravitaționale ar fi codificate”, explică McDuff, „de ce nu ar fi toate armele nucleare, inclusiv

Machine Translated by Google

„fogice de rachete, muniții atomice de demolare, torpile, toate.” Președintele a decis că așa trebuie să fie.

Răspunsul a venit prin crearea Federației de Fotbal, a programului de urgență al președintelui. geantă. În timpul întâlnirii dintre Agnew și Cotter cu președintele Kennedy, SIOP-ul inițial era în fazele sale finale - planul care îi oferea președintelui, nu armatei, controlul asupra arsenalului nuclear american. Acest nou dispozitiv, numit Legătură de Acțiune Permisivă sau PAL, urma să facă acum parte din noul sistem de control. Odată cu inventarea mingii de fotbal american, ordinul de lansare a armelor nucleare - și capacitatea de a le înarma fizic - urma să vină doar de la președinte. Comandantul suprem. „Așa a obținut președintele mingea de fotbal american”, a spus Agnew.

Machine Translated by Google

10 MINUTE, 30 SECUNDE
Casa Albă, Washington, DC

T. Președintele se holbează la mingea de fotbal. În interiorul acestei genți de urgență se află o set de documente cunoscut sub numele de Cartea Neagră, o listă de atacuri nucleare opțiunile din care trebuie să aleagă un președinte american – să înceapă un război nuclear. Dintr-un document declasificat (dar puternic redactat), „SIOP Briefing for [the] Nixon Administration" (Informare SIOP pentru Administrația Nixon), știm că acest set de documente a fost numit, timp de decenii, Manualul Deciziilor. Detalii despre alte elemente conținute în Football au fost divulgate. Aceste detalii includ:

- Ce arme nucleare să folosiți
- Ce ținte să atingem
- Victimele estimate care vor rezulta

Armele nucleare de care dispune președintele în acest scenariu îl uimesc chiar și pe el. Și mai periculoasă este politica cu adevărat periculoasă cunoscută sub numele de „Alertă declanșatoare".

Alerta declanșatoare funcționează în conjuncție cu Lansarea cu avertizare. Pentru a garanta anihilarea unui inamic viclean care sfidează descurajarea și lovește o altă națiune înarmată cu arme nucleare într-un atac de decapitare, forțele nucleare americane mențin un arsenal de arme în așa-numita stare de alertă declanșatoare, cunoscută și sub numele de stare gata de lansare.

Asta înseamnă că președintele are puterea de a ordona lansarea uneia, a zece, a o sută sau a tuturor armelor nucleare americane, după cum dorește, douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână, 365 de zile pe an. Tot ce trebuie să facă este să urmeze instrucțiunile din interiorul echipei de fotbal american.

Ceea ce ne aduce la triada nucleară a SUA: tripticul armelor nucleare
Președintele are autoritatea de a lansa – pe uscat, pe aer și pe mare. Triada nucleară a SUA include:

Machine Translated by Google

- Pe uscat: 400 de rachete balistice intercontinentale (ICBM),
- fiecare purtând un focos nuclear. În aer: 66 de bombardiere cu capacitate nucleară (bombardiere B-52 și bombardiere stealth B-2), fiecare purtând
- mai multe focoase nucleare. Pe mare: 14 submarine nucleare, fiecare purtând mai multe rachete balistice lansate de submarine (SLBM) echipate cu mai multe focoase nucleare (Cele 100 de
- bombe nucleare tactice de la bazele NATO din Europa nu sunt considerate oficial parte a triadei.)

A venit momentul ca președintele să ia o decizie. În acest scenariu, armele nucleare sunt pe cale să fie lansate de SUA pentru prima dată de la al Doilea Război Mondial. Consilierul de poliție deschide mingea de fotbal din fața lui. Președintele se uită la Cartea Neagră.

Comandantul STRATCOM: Domnule.

Nimeni în afară de cei mai înalți oficiali din Comandamentul Nuclear al SUA și Controlul vede vreodată conținutul Cărții Negre. Numărul de persoane care au scris despre ceea ce au văzut este extrem de limitat: țintele implicate, ce fel de arme ar fi folosite (kilotonaje versus megatonaje), numărul de victime în masă care vor rezulta. John Rubel este unul dintre ei, Daniel Ellsberg, cunoscut pentru documentarul „Documentele Pentagonului”, este altul. Ted Postol și Jon Wolfsthal se numără printre persoanele care au văzut conținutul Cărții Negre, dar nu au împărtășit niciodată ceea ce au aflat. Ceea ce este detaliat în Cartea Neagră este un secret pe care majoritatea oamenilor îl duc în mormânt, probabil din motive similare celor pe care Rubel ni le-a împărtășit înainte de a muri.

Consilierul militar al președintelui Clinton, un colonel pe nume Robert „Buzz” Patterson a comparat odată Cartea Neagră cu un „meniu de mic dejun de la Denny”. El a făcut analogia conform căreia alegerea țintelor de represalii dintr-o listă predeterminată de atacuri nucleare era la fel de simplă ca alegerea unei combinații de alimente dintr-un restaurant, „ca și cum ai alege unul din coloana A și două din coloana B”.

Istoricul și inginerul de arme nucleare din Los Alamos, Dr. Glen McDuff, nu a văzut niciodată Cartea Neagră, dar cunoaște mulți care au văzut-o. „Se numește Cartea Neagră pentru că implică atât de multe morți”, spune McDuff.

Machine Translated by Google

Un zgomot de voci strigă la președinte. Toată lumea se luptă pentru atenția lui.

Președintele spune cu voce tare, fără a se adresa nimănui anume:

Liniște.

1 1 MINUTE

Centrul Național de Comandă Militară, Pentagon

B. sub Pentagon, în interiorul Centrului Național de Comandă Militară, Secretarul apărării și președintele Statului Major Interarme se confruntă cu președintele prin comunicații video prin satelit. Este ora 15:14. Angajații federali sunt încă la serviciu. Aceasta prezintă o situație de bine sau de rău pentru secretarul apărării și președinte.

Pe de o parte, cei mai importanți doi consilieri ai președintelui într-o criză nucleară sunt imediat disponibili pentru sfaturi. Pe de altă parte, aceste două persoane se află sub una dintre cele două ținte probabile. Dacă rămân unde sunt și arma nucleară lovește Washingtonul, DC, vor fi uciși.

Președintele își concentrează atenția asupra președintelui Statului Major Interarme.

Spune-mi ce să fac.

E firesc să spui asta. Nimeni în afară de un nebun nu ar vrea să lanseze arme nucleare de bunăvoie.

Președintele îi spune președintelui că el, în calitate de președinte, face parte din „lanțul” „de comunicare”, nu „lanțul de comandă” pentru autorizarea unei lansări nucleare. Președintele Statului Major Interarme oferă sfaturi, nu ordine.

„Sfatuiți-mă”, poruncește președintele. Trec secundele.

Președintele îl informează pe președinte despre conștientizarea situațională care a fost dezvoltată. Despre opțiunile de contraatac. Despre ce trebuie să se întâmple în continuare. „Există un scenariu concret pe care președintele îl va parcurge”, ne spune fostul asistent special al președintelui, Jon Wolfsthal. „Este literalmente scris, iar ofițerul șef de la Centrul Național de Comandă Militară va merge...”

Machine Translated by Google

„Îl vom ajuta să treacă prin asta.” Mai are doar câteva minute până când va ordona o contraatac, spune președintele. Dar înainte ca președintele să poată lansa arme nucleare, trebuie să treacă statutul forțelor la Condiția 1 de Pregătire de Apărare: pregătire maximă, răspuns imediat, pregătire pentru război nuclear. Armata nu a fost niciodată ridicată la DEFCON 1, cel puțin nu din câte a fost adusă la cunoștința publicului. În timpul crizei rachetelor cubaneze, din 1962, forțele americane au fost plasate la DEFCON 2, ceea ce înseamnă că se presupunea că războiul care implica arme nucleare era iminent.

„Bine, trecem la DEFCON 1”, spune președintele. Apoi, către secretarul apărării, cu ochii mari, aproape frenetic acum, îi spune cu voce tare ce gândește în sinea lui. Ceea ce nimeni altcineva nu îndrăznește să spună: Este oare real?

Președinte: Da.

Președinte: Dumnezeule mare.

Secretarul apărării, precaut: Așteptăm mai multe informații
Intrați.

„Ce facem?”, se întreabă președintele.

Și aici este locul unde sfaturile și opțiunile pot diverge periculos.

„Stai”, spune secretarul apărării în acest scenariu și îi sfătuiește pe
Președintele să se consulte mai întâi cu omologii săi din Rusia și China.

Secretarul Def: Trebuie să adunăm informații, domnule președinte.

Colectarea de informații scade probabilitatea de a face o greșeală catastrofală.

Consilierul președintelui pentru securitate națională rămâne preocupat. Obținerea Coreea de Nord la telefon a eșuat. Acum lucrează pentru a-l pune pe Moscova pe linie.

De la comunicațiile prin satelit din buncărul din Nebraska, comandantul STRATCOM nu este de acord cu Secretarul Apărării.

Un inamic atacă patria cu o armă nucleară, domnule, spune el.
Accentul pe „nuclear”.

Președintele solicită informații ofițerului de victime.

„Ne uităm la sute de mii de victime numai în Washington, spune ofițerul de victime.”

Machine Translated by Google

Președintele corectează numărul: Va fi de peste 1 milion, dle.
Domnule președinte.

Comandant STRATCOM: Lansarea în stare de avertizare ne permite să le schimbăm calculul decizional, domnule.

„Ridicăm pentru a decapita”, spune președintele – acționând acum într-un mod cunoscut colocvial sub numele de „bruiaj al președintelui”, prin care generalii și amiralii presează președintele să lanseze rapid arme nucleare în timp ce SUA sunt încă suspectate de atac.

Dar Secretarul Def este ferm: Nu, domnule Președinte. Trebuie să așteptăm.

Adică atunci când Secretarul Def își clarifică comentariile cu ceea ce toată lumea
temeri, dar nimeni altcineva nu îndrăznește să spună.

SecDef: Lansarea acum garantează aproape complet un război mai amplu.

1 2 MINUTE
Sediul central STRATCOM, Nebraska

Eu În buncărul de sub Baza Forțelor Aeriene Offutt, STRATCOM

Comandantul stă cu fața spre președinte și consilierul său de miliție, prin comunicație video.

A sosit momentul să discutăm și să finalizăm opțiunile nucleare.

În timp ce consilierul de familie al președintelui deschidea mingea de fotbal american în buncărul de sub Casa Albă, o acțiune similară avea loc aici, la STRATCOM, în buncărul său, Platforma de Luptă. Un seif negru din acest centru de operațiuni nucleare conține un exemplar identic al Manualului de Decizii Nucleare al președintelui, Cartea Neagră.

„[Cartea Neagră din] echipa de fotbal a președintelui și cartea noastră neagră sunt duplicate”, a declarat pentru CNN fosta comandantă a turei de luptă STRATCOM, colonelul Carolyn Bird. Și că cele două cărți „conțin aceleași informații în...”
în același mod, astfel încât să vorbim pe baza acelorași documente atunci când discutăm opțiuni nucleare.”

Opțiuni nucleare.

A venit momentul să acționăm.

Machine Translated by Google

Lângă comandantul STRATCOM stă consilierul pentru atacuri nucleare, o persoană a cărei sarcină este să studieze conținutul Cărții Negre „zilnic”. Locotenent-colonelul Kristopher Geelan a ocupat cândva această funcție. Pentru a explica complexitatea macabră a slujbei sale, Geelan a folosit un limbaj care atinge doar suprafața.

„Responsabilitatea mea ca și consilier pentru atac nuclear STRATCOM”, a spus Geelan „... a declarat pentru 60 Minutes că „trebuie să fie expert în Manualul de Decizii Nucleare și în starea de alertă a tuturor forțelor nucleare americane”.

„Toate forțele nucleare ale SUA” se referă la tripticul armelor nucleare maritime-aer-terestre. Cele 400 de rachete balistice intercontinentale, cele 66 de bombardiere cu capacitate nucleară și cele 14 submarine înarmate nuclear.

În buncărul STRATCOM, lângă consilierul pentru atacuri nucleare, stă ofițerul meteorologic, a cărui sarcină este să-l informeze pe președinte despre câți oameni vor muri probabil din cauza radiațiilor nucleare după un contraatac american. Este o muncă oribilă. Una care necesită abilități matematice și contabile pentru a calcula și raporta un număr exact și, prin urmare, uimitor de mare de morți. În timpul planului de atac nuclear din 1960 împotriva Moscovei, așa cum ne-a transmis John Rubel, cifrele privind radiațiile nucleare din China includeau doar „jumătate din populația Chinei”. Astăzi, asta ar însemna că peste 700 de milioane de cetățeni chinezi ar muri din cauza otrăvirii cu radiații după un atac nuclear asupra Rusiei.

Comandantul STRATCOM îl informează pe președinte despre opțiunile sale de Lansare în Avertisment, prezentate în Cartea Neagră ca opțiuni Alpha, Beta și/sau Charlie. Alegeri bazate pe promisiunea STRATCOM de a „furniza un răspuns decisiv” dacă descurajarea eșuează. Potrivit ofițerului de lansare a rachetelor Bruce Blair (care a murit în 2020), există aproximativ optzeci de ținte în Coreea de Nord, în categorii care includ „industria sa de susținere a războiului nuclear” și conducerea sa.

Președintele se holbează la Cartea Neagră.

Comandantul STRATCOM are ochii ațintiți asupra ceasului Red Impact, fitilul nuclear scurtându-se cu fiecare secundă.

Comandantul STRATCOM: Domnule președinte, așteptăm ordinele dumneavoastră.

Președintele Statului Major Interarme: Recomandați opțiunea de atac, Charlie.

Machine Translated by Google

Consilier pentru securitate națională: De ce ar fi cineva atât de prost încât să înceapă un război nuclear?

Comandantul STRATCOM se concentrează pe pornirea misiunii Blue Impact: Accentul este pus pe ținte militare, domnule.

Secretarul apărării încearcă cu disperare să-și contacteze omologul de la Moscova la telefon.

Este o nebunie din partea noastră să lansăm fără să informăm Moscova, Secretarul Defence... avertizează.

Comandantul STRATCOM: Domnule președinte, domnule!

SecDef: Nu o face, nu încă. Apoi: Cine sună la China?

Președintele: Suntem gata să primim ordinele dumneavoastră, domnule.

Consilier pentru securitate națională: Coreea de Nord are instalații nucleare într-un cerc din jurul Phenianului, unde locuiesc aproape 3 milioane de civili.

Citind din Cartea Neagră, președintele își analizează opțiunile. El se concentrează pe opțiunea Charlie, așa cum sugerează președintele Statului Major Unit.

Președintele clarifică numeroase ținte militare din Coreea de Nord: în Phenian, Yongbyon, Yongjo-ri, Sangam-ni, Tongchang-ri, Sino-ri, Musudan-ri, Pyongsan, Sinpo, Pakchon, Sunchon și Punggye-ri.

Adjunctul consilierului pentru securitate națională are China pe linie.

Complexul de lansare a rachetelor Tongchang-ri din Coreea de Nord se află la mai puțin de 60 de kilometri de orașul de graniță Dandong, cu o populație de 2,2 milioane de chinezi.
spune cineva.

Comandantul STRATCOM către președinte: Desfășoară șase bombardiere deasupra peninsulă. Mutați submarinele în poziții pe tot globul.

Ofițerul de meteorologie nucleară către SecDef: Estimarea căderilor radioactive este o opțiune Charlie are între 400.000 și 4 milioane de cetățeni chinezi.

Secretarul apărării: Încă nu există Moscova pe linie.

Consilier pentru securitate națională: Punggye-ri se află la aproximativ 320 km de Vladivostok, Rusia. Populația este de 600.000 de locuitori.

Vladivostok găzduiește Flota Rusă a Pacificului, cu zeci de nave de suprafață navele de război staționate acolo.

Ceasul Red Impact indică faptul că au mai rămas douăzeci și una de minute până când o bombă nucleară distruge Washingtonul, DC

Machine Translated by Google

„Nu putem ajunge la Kremlin”, spune Secretarul de Defensivă – încă în așteptare. Ceea ce nu este neverosimil. În noiembrie 2022, după ce s-a raportat în mod eronat că o rachetă rusească a lovit teritoriul NATO din Polonia, șeful Statului Major Interarme, generalul Mark Milley, nu a reușit să-l contacteze pe omologul său rus mai mult de douăzeci și patru de ore. „Statul meu major nu a reușit să mă pună în legătură cu generalul Gherasimov”, a recunoscut Milley în timpul unei conferințe de presă la o zi și jumătate după incident.

Asistenți peste tot pe podeaua Centrului Național de Comandă Militară apelează frenetic linia telefonică directă pentru deconflictare SUA-Rusia, o legătură de comunicare creată pentru a evita neînțelegerile militare dintre cele două superputeri nucleare.

Consilier pentru securitate națională, cu telefonul în mână: China susține că a ucis chinezi cetățenii cu intoxicație cu radiații este un act de război.

Toți cei de la comunicații vorbesc peste cap.

Cineva spune: Liniște.

Comandantul Comandamentului Indo-Pacific al SUA vorbește pentru prima dată: Domnule, există 28.500 de soldați americani în Coreea de Sud. Militari americani, bărbați și femei, sunt expuși riscului nu doar din cauza radiațiilor letale provenite de la orice contraatac nuclear american asupra Phenianului, ci și din cauza unui contraatac din partea Coreei de Nord.

Toate privirile sunt ațintite asupra președintelui.

Comandantul STRATCOM așteaptă ordinele, cu 150.000 de indivizi sub el, așteptând și ordinul președintelui. Nimeni nu poate și nu va lua măsuri până când președintele nu alege o opțiune de atac nuclear din Cartea Neagră.

„Așteptăm, domnule”, repetă comandantul STRATCOM.

Președintele ezită.

Răsfoiește o pagină din Cartea Neagră, ochii lui alergând peste numere, litere, cuvinte. Ridicați bombardierele, spune el în timp ce citește. Bombardierele americane cu arme nucleare sunt singura ramură a triadei care poate fi rechemată.

Președintele și Secretarul Apărării simultan: Trimiteți bombardierele, acum. Se declanșează alerta de miscare. Dar toată lumea este perfect conștientă de momentul ales.

Machine Translated by Google

implicate. Bombardierele americane nu sunt desfășurate cu armele lor nucleare la bord. Încărcarea lor necesită timp.

Președinte: Cum putem fi siguri că aceasta nu este un fel de simulare electronică?

Comandant STRATCOM: Mai multe sisteme de avertizare timpurie confirmă lansarea.

Președinte: O parodie concepută să mă păcălească să lansez arme nucleare din greșeală.

O versiune din secolul XXI a casetei de simulare VHS pe care William Perry a văzut-o în 1979.

Președinte: Suntem siguri că acest lucru este foarte real, domnule.

Comandant STRATCOM: Trebuie să pornim ceasul Blue Impact.

Președinte: Acum.

Toată lumea urmărește avatarul unui ICBM care trece peste Polul Nord.

„Și știm că există o ogivă nucleară înăuntru?”, întreabă președintele.

O întrebare pertinentă. Răspunsul Secretarului de Stat: Nu avem.

Președintele: Ce?

Comandantul STRATCOM: Nu există nicio modalitate de a certifica ce se află în interiorul unui focos ICBM până după ce acesta explodează.

Președintele: Ce se întâmplă dacă nu există nicio ogivă nucleară înăuntru?

Imaginează-ți cum ar fi să începi un război nuclear din greșeală.

Președinte: Nu lansezi un ICBM asupra Statelor Unite decât dacă te aștepți să fii contraatacat.

Președintele: Dar dacă...?

Comandantul STRATCOM: Focul ar putea fi o substanță chimică sau un...

armă biologică.

Președintele: Deci, nu știm?

Secretar defensiv: Nu știm.

Comandantul STRATCOM: Domnule, codurile de aur.

Președinte: Domnule. Acum.

Președintele își caută în portofel cartonașul laminat cu coduri nucleare pe care trebuie să-l aibă asupra sa în permanență. „Biscuitul”, în domeniul securității naționale

Machine Translated by Google

Cu portofelul în mână, începe să scoată cardul. În timp ce face asta, ușile seifului PEOC se deschid brusc.

Zece bărbați înarmați cu carabine SR-16 cu gaz, răcite cu aer și AR-15 puști de asalt au năvălit în cameră.

Se năpustesc asupra președintelui și îl apucă de subsuori, fără ca picioarele lui să mai atingă pământul.

1 2 MINUTE, 3 0 SECUNDE

Baza Forțelor Aeriene Andersen, Guam

Bombardier nuclear B-2. (Forțele Aeriene SUA, sergent major Russ Scalf)

E opt mii de mile de Washington, DC, la Forțele Aeriene Andersen
•Pe insula microneziană (și teritoriul american) Guam, două bombardiere stealth B-2 se pregătesc să iasă dintr-un hangar și să intre pe pistă. Acesta nu este un zbor de testare.

B-2 este o aripă zburătoare de 2 miliarde de dolari, lungă de 172 de picioare, care transportă în... depozit de arme pentru până la șaisprezece bombe nucleare. Călătorind cu 1000 km/h, un B-2 zboară 960 km fără realimentare. Flota are douăzeci de avioane, cu baza la Baza Forțelor Aeriene Whiteman din Missouri, iar aeronavele individuale sunt desfășurate în baze din întreaga lume, inclusiv în Islanda, Azore,

Machine Translated by Google

și în Diego Garcia. Zburând din Guam, unui bombardier B-2 i-ar lua aproximativ trei ore să ajungă la distanță de acțiune de Phenian.

Atât de multe se pot întâmpla în trei ore de război nuclear.

B-2 folosește tehnologie stealth pentru a penetra apărarea aeriană inamică fără a fi văzut de radar. Este singura aeronavă americană cu rază lungă de acțiune și capacitate nucleară, capabilă să realizeze această performanță. Fiecare B-2 are un echipaj de două persoane. Un pilot pe scaunul din stânga, un comandant pe cel din dreapta. B-2 poartă bomba gravitațională termonucleară B61 Mod 12, cunoscută și sub numele de „bunker buster" nuclear datorită componentei sale care pătrunde în pământ, ceea ce o face mai eficientă în distrugerea țintelor îngropate adânc.

Ținte precum buncărele pe care liderul suprem al Coreei de Nord le are în prezent bănuiți că se ascund înăuntru.

„Principalul avantaj al bombei B61-12 este că încorporează toate capacitățile bombei gravitaționale împotriva tuturor scenariilor de țintire într-o singură bombă", ne spune expertul în arme nucleare Hans Kristensen. „Aceasta se întinde de la utilizare tactică «curată» cu randament foarte scăzut și căderi radioactive reduse, până la atacuri mai murdare împotriva țintelor subterane."

Bombardierul stealth B-2 este cel mai scump avion din istorie. Și cel mai eficient. Dar ceea ce generalii de la Pentagon știu, și nimeni nu vrea cu adevărat să spună, este că încărcarea armelor nucleare pe avion necesită timp. Împreună cu timpul de zbor necesar, până când avioanele B-2 vor ajunge aproape de Phenian într-un scenariu de acest gen, un război nuclear general va fi deja în desfășurare.

Ceea ce înseamnă, de asemenea, că până când avionul stealth de 2 miliarde de dolari va avea nevoie... combustibil, având în vedere locul în care se îndreaptă bombardierul B-2, nu va exista nicăieri unde să se realimenteze și nici unde să se aterizeze.

1 3 MINUTE

Mount Weather, Virginia

T• Administratorul Agenției Federale pentru Managementul Urgențelor este fiind condus pe autostrada 267, spre aeroportul Dulles, pentru a prinde un

Machine Translated by Google

zbor, când șoferul său este anunțat de Departamentul de Securitate Internă să oprească și să aștepte o echipă de căutare și salvare FEMA. Echipa se află la doar câteva minute de locația șefului FEMA și îl va prelua de pe marginea drumului.

Casa Albă invocă „Programul”.

În calitate de șef al FEMA, va fi dus cu elicopterul la Centrul de Operațiuni de Urgență Mount Weather, așa cum este și în protocol. Sistemul de preluare a autostrăzilor este doar un element al protocoalelor de criză nucleară, implementate pentru prima dată la începutul Războiului Rece. În anii 1950, președintele Eisenhower a creat sistemul de autostrăzi din SUA având în minte acest tip de dublă utilizare. El a modelat „Sistemul Național de Autostrăzi Interstatale și de Apărare” original al Americii după „sistemul superlativ al autostrăzilor germane”, a scris el în memoriile sale prezidențiale. Nu numai că autostrăzile americane puteau facilita evacuarea la scară largă a orașelor într-un război nuclear, dar benzile largi și plate ale autostrăzilor puteau fi folosite ca piste pentru decolări și aterizări în timpul bombardamentelor. Pentru aterizarea unui elicopter pe banda mediană sau de-a lungul drumului, în iarbă. Așa au fost proiectate multe dintre sistemele de transport americane de la mijlocul secolului.

FEMA este entitatea guvernamentală însărcinată cu pregătirea pentru un război nuclear. Programele sale cu acces special sunt extrem de clasificate. De asemenea, acestea ascund sau maschează o percepție greșită. Adevărul este că nu există nicio agenție federală care să ajute cetățenii să supraviețuiască unui război nuclear în sine. Ceea ce face FEMA este să se concentreze pe modul de salvare a anumitor oficiali guvernamentali în cazul unui atac nuclear. Aceasta face parte dintr-un program clasificat al FEMA, construit pe informații clasificate, numit Planul de Continuitate a Operațiunilor sau COOP.

„Programul” în jargon guvernamental.

Acesta nu trebuie confundat cu programul de Continuitate a Guvernării, clarifică fostul director al FEMA, Craig Fugate. „Există Continuitatea Guvernării și apoi există Planul de Continuitate a Operațiunilor”, explică Fugate. „Continuitatea Guvernării este succesiunea constituțională a președintelui interimar și a șefilor de agenții. Programul de Continuitate a Operațiunilor este lista de «funcții esențiale» pe care agențiile trebuie să o identifice și să poată reconstitui [sau reconstrui] acele «funcții esențiale» în mod foarte...”

Machine Translated by Google

„o zi proastă.” Cât despre ce constituie o zi foarte proastă, Fugate spune: „Aceasta este eufemism pentru război nuclear.”

Rolul FEMA după invocarea „Programului” se reduce la concept fundamental, terifiant.

„Poți păstra suficientă parte a guvernului intactă?”, întreabă Fugate. retoric. „Programul de Continuitate este construit în jurul unor evenimente cu probabilitate scăzută și consecințe mari”, ne spune el. „Și este construit în jurul acestui concept de non-indiferent cât de rău este ceva, [inclusiv] un schimb nuclear în toată regula, Poate guvernul să continue să funcționeze în mod legal? Asta e ceea ce „noi [la FEMA] ținem spre.”

Separat de Programul de Continuitate există un alt program numit Planificarea protecției populației. Aceasta implică mai întâi organizarea de către FEMA respondenți pentru a ajuta cetățenii americani în urma unei crize de urgență precum un uragan, o inundație sau un cutremur. Dar un război nuclear este ceea ce FEMA strigă un atac fulgerător. „Dacă este un atac fulgerător,” spune Fugate, „planificarea protecției populației este o cu totul altă problemă. Cu un Atac neașteptat, planificarea protecției populației nu va avea loc. pentru că toată lumea va muri.”

În acest scenariu, șoferul șefului FEMA oprește vehiculul pe dreapta. marginea drumului, conform instrucțiunilor.

Elicopterul care transportă echipa de căutare și salvare FEMA aterizează în iarbă.

Șeful FEMA se îmbarcă în aeronava cu aripi rotative și decolează, vehiculul pe care îl conducea la ralanti pe marginea drumului. Oamenii se holbează scurt, obișnuiți cum sunt cu vehiculele guvernamentale care apar în și în împrejurimi DC Unii fac fotografii, le postează pe rețelele de socializare, se întorc la ale lor propriile vieți. După o scurtă agitație, traficul pornește din nou.

Zburând acum spre Mount Weather, șeful FEMA se alătură comunicațiilor prin satelit. El înțelege că ne așteaptă provocări extraordinare. Într-un atac nuclear, „din momentul în care detectăm că se întâmplă ceva [nuclear]” Fugate ne spune: „totul se rezumă la numărătoare inversă. Privind la interval de timp.într-un atac nuclear . . . „Mă uit la cincisprezece minute” spune Fugate. Așadar, întrebarea devine „Cât de repede te poți mișca? Cât de repede

Machine Translated by Google

„Poți să te rotești? Pentru că atunci când lucrurile se mișcă atât de repede, se întâmplă greșeli și greșeli.”

Într-un scenariu ca acesta, un șef FEMA bine informat, precum Fugate, bănuiește că lumea e pe cale să se sfârșească.

Din acest moment, sarcina șefului FEMA este să rămână concentrat asupra Programului. Orice altceva trebuie ignorat. „Ar trebui să treci peste faptul că, după un atac nuclear, nu ai putea face nimic pentru [majoritatea] oamenilor”, avertizează Fugate. El spune că, dacă cineva în poziția sa s-ar concentra pe realitatea a ceea ce urmează să se întâmple într-un atac nuclear neașteptat, „ar fi paralizat”, este de părere. „E aproape ca și cum ar trebui să te disociezi de orori. Domeniul nostru de activitate este reprezentat de evenimente cu probabilitate scăzută și consecințe mari. Adică, planificăm pentru asteroizi.”

Șeful FEMA știe că trebuie să se pregătească pentru ce e mai rău. Și, în afară de cazul în care un asteroid lovește planeta Pământ, nu există nimic mai catastrofal decât un atac nuclear.

Fugate argumentează: „După atac, prima întrebare pe care trebuie să ți-o pui este ce a mai rămas și cine a mai rămas?” Apoi trebuie să te concentrezi asupra întrebării „cum îi menții în viață?”

De acolo, lucrurile vor fi mult, mult mai rele. În orele și zilele de după o acțiune nucleară „...acum totul se rezumă la supraviețuire”, prezice Fugate. „Nu este vorba despre revenirea la normal. Nu este vorba despre un răspuns tradițional.”
Este vorba despre: Ce putem face noi [FEMA] pentru a-i menține în viață pe cei mai mulți dintre noi care au supraviețuit atacului inițial?” Și adevărul este, spune el, „cel mai bun lucru pe care l-ar putea face guvernul federal este să le spună oamenilor... oamenilor care încă au un radio.” ce pot face ei înșiși pentru a supraviețui.”

Lucruri de genul: „Apă de rezervă. Bea Pedialyte. Stai în casă. Nu uita de morală.”

Auto-supraviețuire.

1 4 MINUTE

Casa Albă, Washington, DC

Machine Translated by Google

Bărbații înarmați până la capăt care tocmai au intrat în stare de urgență prezidențială

Centrul de Operațiuni sunt membri ai Echipei de Contraatac sau CAT, unitatea paramilitară a Serviciului Secret. Aceștia au fost chemați aici de agentul special responsabil de detaliile președintelui, cunoscut și sub numele de SAC („sack”), care a ordonat și Elementul, o echipă CAT de urgență formată din trei oameni. Aceștia sunt aici pentru a-l muta pe președinte într-o locație sigură în afara Washingtonului, DC.

Elementul CAT a avut nevoie de mai mult timp decât de obicei pentru a ajunge. Asta pentru că agentul special responsabil le-a ordonat să treacă pe la sediul Casei Albe, să ia parașutele existente și să le aducă la PEOC. Nighthawk One, codul Serviciului Secret pentru Marine One, nu este echipat cu parașute, iar sarcina SAC este să gândească mereu în perspectivă.

Când sosește Elementul CAT, SAC este la telefon și solicită un Actualizare de status pentru KNEECAP, codul Serviciilor Secrete pentru un avion Doomsday când îl transportă pe POTUS, care este acronimul pentru „președintele Statelor Unite”.

Elementul se grăbește spre președinte. Îmbrăcați în negru, purtând căști și ochelari de vedere nocturnă, echipați cu muniție și cu sisteme de comunicații securizate, operatorii CAT îl apucă pe președinte de brațe și îl ridică în picioare. Sunt aici să-l pună în mișcare pe președinte, nu să discute sau să dezbată.

În nouăsprezece minute, o armă nucleară va lovi Washingtonul. Președintele trebuie să se îmbarce la bordul navei Marine One și să evacueze complexul Casei Albe în patru minute, altfel Nighthawk One riscă să fie prea aproape de punctul zero atunci când bomba detonează. O serie de amenințări mortale se profilează la suprafață, inclusiv faptul că vei fi doborât din cer de explozia undei de șoc și de vânturile care urmează, de câteva sute de mile pe oră. Dar cele mai îngrijorătoare pentru SAC sunt efectele potențial catastrofale ale EMP-ului nuclear, sau impulsului electromagnetic, o explozie rapidă de curent trifazat care poate distruge sistemele electronice ale navei Marine One și poate provoca prăbușirea elicopterului.

Elementul Echipei de Contraasalt a adus parașute pentru a-l sări în tandem pe POTUS din aeronavă dacă pilotul nu-l poate scoate din zona periculoasă înainte ca Ceasul Roșu să se atingă la zero.

Machine Translated by Google

SAC: Afară, pe Peluza Sud. Vă mutăm acum, domnule!

Prin comunicații video, comandantul STRATCOM contestă mișcarea.

Comandantul STRATCOM: Avem nevoie mai întâi de ordine de lansare, domnule președinte.

Președintele este de acord: Recomand varianta Charlie, domnule. STRATCOM necesită coduri de aur.

SAC: Îl mutăm acum pe POTUS.

Comandant STRATCOM: Avem nevoie mai întâi de ordine de lansare de la președinte.

Președinte: Ordine pentru membrii EAM, domnule.

Mesajele de acțiune de urgență (MEA) sunt mesaje de acțiune de urgență, ordine codificate de lansare nucleară care să fie transmise comandanților de pe câmpul de luptă din întreaga lume.

Consilier pentru securitate națională: Singura modalitate prin care nu putem declanșa al Treilea Război Mondial este să așteptăm și vedem dacă suntem loviți fizic.

Președintele nu este de acord: Aveți datoria să lansați atacul, domnule.

Secretarul Def către SAC: Scoateți-l pe POTUS afară. Duceți-l la Situl R.

„Îl mutăm pe POTUS”, spune agentul special responsabil.

Asistenta de la milă închide mingea de fotbal. Încuie geanta și începe să mișcă-te, menținând întotdeauna o distanță de un braț față de președinte, așa cum a fost antrenat.

1 5 MINUTE

Centrul Național de Comandă Militară, Pentagon

Eu În interiorul Centrului Național de Comandă Militară de sub Pentagon, secretarul apărării este extrem de concentrat pe o problemă secundară lansării, și anume continuitatea guvernării. Deținând una dintre cele două funcții civile din lanțul de comandă militară, secretarul apărării este serios îngrijorat de menținerea funcționării guvernului federal în urma unui atac nuclear.

Când o bombă nucleară va lovi Washingtonul, DC, haosul va cuprinde națiunea. Fără un guvern funcțional, nu va exista un stat de drept. Democrația va fi înlocuită de anarhie. Construcțiile morale vor dispărea. Crima, haosul și nebunia vor predomina. După cum spunea Nikita Hrușciov, „Supraviețuitorii îi vor invidia pe morți”.

Machine Translated by Google

Continuitatea guvernării, dacă este implementată corect, îi permite președintelui și consilierilor săi să îndrume armata americană să poarte un război nuclear la scară largă din interiorul unui post de comandă de rezervă, precum Centrul Național Alternativ de Comandă Militară al Pentagonului din afara orașului Washington, cunoscut colocvial sub numele de Complexul Raven Rock Mountain sau Situl R. Acest centru de comandă subteran este situat la șaptezeci de mile nord-vest de Casa Albă, lângă Blue Ridge Summit, Pennsylvania. Este considerat a fi cel mai sigur buncăr subteran din apropierea Casei Albe.

Acum, cu doar câteva minute rămase pe ceasul de evadare în siguranță, secretarul apărării ia în considerare și evacuarea la Situl R.

Se întoarce către adjunctul șefului său de cabinet. Întreabă cumva vreun Osprey pe heliport.

1 6 MINUTE

Puntea de luptă, sediul STRATCOM, Nebraska

T. Comandantul STRATCOM este furios. Se uită fix în Cimitirul Alb

Centrul de Operațiuni de Urgență Prezidențial al Camerei Reprezentanților prin comunicații prin satelit. El vede consilieri și asistenți, ofițeri și adjuncți. Dar nu și președintele SUA. Cum este posibil ca președintele Statelor Unite să nu fie disponibil pentru comandantul STRATCOM în această postură DEFCON 1? Cum îndrăznesc Serviciile Secrete să facă ceea ce au făcut?

AM NEVOIE DE POTUS! strigă comandantul STRATCOM la înregistrarea video ecran.

Fără coduri de lansare de la președinte, comandantul STRATCOM rămâne încordat. El așteaptă.

Și exact când credeai că situația nu s-ar putea înrăutăți, sosesc date noi de la Centrul de Date Aerospațiale al NRO din Colorado.

Senzorii SBIRS au detectat gazele de eșapament fierbinți ale unei rachete de pe un submarin... a lansat o rachetă balistică. Această a doua rachetă de atac a străpuns suprafața oceanului, la aproximativ 560 de kilometri de coasta Californiei. Singura

Machine Translated by Google

O rachetă cu capacitate nucleară care se poate apropia de ținta sa și, prin urmare, poate lovi o țintă - în acest caz, din interiorul Statelor Unite - mai repede decât un ICBM lansat din întreaga lume este o rachetă balistică lansată de pe submarin.
Temutul SLBM.

„O. Doamne.”, spune cineva din buncăr.

1 7 MINUTE

Baza Forțelor Aeriene Beale, California

S. Au trecut optsprezece minute de când a fost ridicat un ICBM cu capacitate nucleară de pe un câmp de pământ din Phenian, Coreea de Nord, îndreptându-se spre Coasta de Est a Statelor Unite. Acum, un satelit de avertizare timpurie aflat pe orbita înaltă a Pământului urmărește această a doua rachetă balistică în timp ce se deplasează prin faza Boost spre California.

Există puține date pentru a discerne cine deține această rachetă sau submarinul de pe care a fost lansată – nu acum, nu în timp real. Dar cea mai bună presupunere a tuturor este Coreea de Nord. Sateliții nu au ochi sub mare. Submarinele se ascund sub adăpostul oceanului, se ridică aproape de suprafață, își lansează rachetele și dispar.

Analiștii de la Baza Forțelor Aeriene Beale, în afara orașului Yuba, California, achiziționează, urmăresc și confirmă acest al doilea eveniment ca fiind o rachetă balistică care se deplasează cu viteză hipersonică.

Generalii și amiralii de la centrele de control subterane din Colorado, Nebraska și Washington, DC, nu mai au expresii faciale neutre. Atât de mulți dintre ei gândesc, ba chiar spun cu voce tare, adevăruri la fel de șocante.

O rachetă ar putea fi o citire greșită. Două nu sunt o greșeală.

Descurajarea a eșuat.

Războiul nuclear are loc. Acum.

Cei mai mulți dintre ei știind că acesta este începutul sfârșitului lumii.

O rachetă de atac care se apropie ar putea fi un accident teribil. Un eveniment anormal. Dar două rachete de atac, provenite de la două lansări separate...

Machine Translated by Google

situri, se ridică la pragul unui atac nuclear coordonat.

Nu poate exista decât un singur răspuns din partea Statelor Unite. Un contraatac care vizează decapitarea unui inamic care tocmai a lansat un atac nuclear preventiv. A venit momentul să transformăm Coreea de Nord în Cartagina antică. În pământ sărat.

Comandantul STRATCOM, din nou prin comunicații: Unde este POTUS?!
Președinte: Avem nevoie de coduri!

Dar președintele este încă pe scara din fața PEOC, în mișcare.

Sus în spațiu, constelația de sateliți Advanced Extremely High Frequency funcționează conform planului, dar Cartea Neagră a președintelui rămâne în siguranță în interiorul mingii de fotbal, legănând din mâna consilierului militar.

1 7 MINUTE, 30 SECUNDE
Casa Albă, Washington, DC

Președintele urcă în fugă o scară. În spatele lui, ușile seifului către Centrul Prezidențial de Operațiuni de Urgență se închide și se blochează. Unele dintre Consilierii președintelui au rămas în urmă. Au citit informări despre acest tip de scenariu și au acceptat ceea ce se întâmplă. Așa cum se spune că au decis președintele Carter și președintele Reagan, se vor scufunda odată cu nava.

Membrii Elementului CAT îl conduc pe președinte pe un alt hol și prin două seturi de uși antiexplozie.

Pe o altă scară, apoi pe alta după aceea.

Pe un coridor. Printr-un alt set de uși.

Acum sunt în fața Casei Albe. E aer proaspăt. Muguri verzi pe copacii Magnolii Jackson. Zumzetul slab al palelor rotorului elicopterului. Marinarul One este gata de zbor. Operatorii CAT aleargă cu președintele pe peluza Casei Albe. Încă nu există iarbă verde, doar pământ rece și ud.

Machine Translated by Google

18 MINUTE

Centrul Național de Comandă Militară, Pentagon

Eu În interiorul Centrului Național de Comandă Militară de sub Pentagon, secretarul apărării decide ce ar trebui să facă. Un ICBM care se îndreaptă spre Statele Unite este pe cale să distrugă totul în Washington, DC.

O a doua rachetă balistică, în drum spre Coasta de Vest, va detona. undeva în California sau Nevada, în câteva minute. Secretarul Apărării știe că dacă rămâne unde este, va fi ucis. Chiar dacă pereții și tavanul întăriți îl vor proteja de explozia inițială, va arde de viu când Centrul Național de Comandă Militară de sub Pentagon va deveni ca un cuptor.

Fostul secretar al apărării, William Perry, ne spune ce era un secretar al... apărarea ar putea lua în considerare într-un moment ca acesta. Când încă mai este timp pentru ca un secretar defensiv să încerce să se salveze și să scape.

„În acest caz, dacă ar fi fost o bombă [nucleară] la Washington, DC, cabinetul ar fi probabil decapitat și ar trebui pus în mișcare un guvern de urgență”, spune Perry. „O consecință imediată a unui atac nuclear [ar fi] că democrația ar dispărea complet și s-ar instaura o guvernare militară.” Perry consideră că, dacă o guvernare militară ar fi vreodată impusă în America de astăzi, „ar fi aproape imposibil să se anuleze guvernarea militară” în Statele Unite.

Cabinetul este principalul organ consultativ al președintelui. Acesta include vicepreședintele și șefii a cincisprezece departamente executive, precum și șeful de cabinet al Casei Albe, ambasadorul SUA la Națiunile Unite, directorul serviciilor naționale de informații și o mână de alți birocrați, aproape fiecare dintre aceștia având un birou în Washington D.C. Este ora 15:21. Angajații și personalul federal sunt încă la lucru, ceea ce înseamnă că în câteva minute, toți principalii consilieri ai președintelui vor fi probabil morți.

Având în vedere că mulți dintre membrii cabinetului președintelui sunt numiți și în linia de succesiune (cum se transmite puterea în cazul morții președintelui), cea mai bună mișcare pentru secretarul apărării este să părăsească imediat Pentagonul.

Machine Translated by Google

Potrivit lui William Perry, mișcarea ar fi pentru a ajunge la Raven Rock - și repede.

„Aș avea o discuție cu președintele Statului Major Unit”, spune el.

El ar spune: Unul dintre noi trebuie să rămână, unul dintre noi trebuie să plece.

„Obiectiv, cea mai înțeleaptă mișcare ar fi să încerc să mă salvez”

Perry explică: „pentru că aș putea ajunge să fiu liderul țării”. În linia de succesiune prezidențială, secretarul apărării este numărul șase.

Primele doisprezece sunt:

1. vicepreședinte 2. președinte al Camerei Reprezentanților 3. președinte pro tempore al Senatului 4. secretar de stat 5. secretar al trezoreriei 6. secretar al apărării 7. procuror general 8. secretar de interne 9. secretar al agriculturii 10. secretar al comerțului 11. secretar al muncii 12. secretar al sănătății și serviciilor umane

„Cel mai inteligent lucru pentru mine și vicepreședintele Statului Major Unit”

„Ceea ce trebuie să facă personalul [ar fi] să iasă afară”, clarifică Perry. „Să se urce într-un elicopter.”

„Ca să ies de acolo.”

Dacă bomba lovește Washingtonul, primele cinci persoane din linia de succesiune prezidențială – toate fiind la Washington în acest scenariu – vor fi, aproape sigur, ucise. Președintele Statului Major Interarme va alege, aproape sigur, să rămână la Pentagon.

„Poziția mea, de secretar al apărării”,

Perry continuă: „ar fi pentru mine și vicepreședinte un post de comandă . . . a fi într-o securizat”, nu în interiorul Pentagonului.

Undeva în siguranță. Ca și Situl R.

Machine Translated by Google

Adjunctul șefului de cabinet al Secretarului de Defensivă vorbește prin comunicații cu heliportul Pentagonului, elicopterul în formă de pentagon din partea de nord a clădirii. Pentru a ajunge acolo, Secretarul de Defensivă trebuie să alerge ca un adolescent.

„Ne întâlnim în parcare”, spune adjunctul șefului de stat major la Heliportul Armatei. comandă, o mișcare care îi va economisi secretarului apărării timp prețios.

„Du-te”, îi spune președintele secretarului de stat. „Și tu” îi instruiește el vicepreședintelui.

O lovitură nucleară de decapitare împotriva Pentagonului va răsturna autoritatea de comandă națională - adică modul în care este exercitată autoritatea prezidențială și se desfășoară comanda și controlul operațional. Președintele știe acest lucru și face ca Dick Cheney. El ignoră protocolul și preia deciziile strategice până când stadionul de fotbal american este redeschis și președintele se întoarce.

pe comunicații.

Președintele Statului Major Interarme îi spune comandantului STRATCOM că președintele va dori probabil să folosească forțe submarine într-un contraatac nuclear.

Submarinele sunt ramura triadei nucleare cu cea mai mare ușurință de supraviețuire, deoarece atunci când Chiar dacă sistemele de comunicații electronice vor eșua în curând, submarinarii vor putea în continuare să primească ordine de lansare de la STRATCOM folosind tehnologia undelor radio de foarte joasă frecvență/joasă frecvență (VLF/LF) dezvoltată, exersată și stăpânită în timpul Războiului Rece. Aceste sisteme radio subterane se comportă diferit față de altele care funcționează în atmosferă, sisteme care pot fi ușor distruse de impulsuri electromagnetice. Al doilea motiv este acela că submarinele nu pot fi ușor localizate de o forță inamică.

„Este mai ușor să găsești un obiect de mărimea unui grapefruit în spațiu decât un submarin pe mare”, ne spune fostul viceamiral Michael J. Connor, comandantul forțelor submarine (nucleare) ale Statelor Unite. Și că, dimpotrivă, „orice este fix este distrus”.

Politica de lansare în caz de avertizare dictează că acum este momentul să încercăm să decapitează conducerea nord-coreeană înainte ca aceasta să poată lansa alte rachete nucleare asupra Statelor Unite. Forța submarină americană este cea mai rapidă modalitate de a plasa rachete asupra acestor ținte. Ca pregătire pentru presupusele dorințe ale președintelui, USS Nebraska, o navă de clasă Ohio, înarmată cu energie nucleară

Machine Translated by Google

submarin, se poziționează în largul mării. Departe de țărmurile Americii, în vastul Ocean Pacific, la nord de insula Tinian. Secretarul Apărării și vice-

cursa președintelui pentru părăsirea Pentagonului.

Războiul nuclear este pe cale să înceapă.

Un Osprey părăsește Pentagonul.
(Corpul Pușcașilor Marini ai SUA, caporalul Brian R. Domzalski)

Machine Translated by Google

Submarine nucleare

O Un submarin nuclear cu energie nucleară este un sistem de arme de coșmar.
Un obiect la fel de periculos pentru existența umană precum un asteroid care se apropie. Aceste submarine sunt numite în multe feluri: boomere, nave ale morții, mașini de coșmar, slujnice ale apocalipsei. Sunt imposibil de localizat și înarmate până în dinți. Fiecare dintre cele paisprezece submarine din clasa Ohio din arsenalul american se poate goli de până la optzeci de focoase nucleare într-un minut și jumătate și poate dispărea.

Rusia menține o flotă cu o capacitate aproximativ paralelă.

Înfricoșătoare și venerate, sunt capodopere ale ingineriei. Ecosisteme autonome care își generează propria energie, își produc propriul oxigen și apă potabilă și pot rămâne pe mare, sub apă, aproape la nesfârșit sau până când echipajul rămâne fără hrană. Ascunse de sateliții de recunoaștere, submarinele se mișcă prin ocean fără a fi supuse impunității. Deoarece au o detectabilitate zero, sunt imune la atacuri la prima lovitură sau la aproape orice atac, până când sunt forțate să iasă la suprafață la întoarcerea în port.

Întinzându-se pe lungimea a două terenuri de fotbal, fiecare submarin din clasa Ohio este capabil să lanseze douăzeci de rachete balistice lansate de submarine - temutele SLBM-uri.
Având o lungime de 16 metri, un diametru de 29 de centimetri și o greutate de 59.000 de kilograme la lansare, fiecare SLBM este înarmat cu mai multe focoase nucleare în nas.
con.

Puterea de foc a unuia dintre aceste submarine poate distruge practic o națiune.

Capacitățile de atac ale submarinelor nucleare diferă semnificativ de cele ale rachetelor balistice intercontinentale (ICBM) terestre. Deoarece sunt nedetectabile sub mare, se pot strecura foarte aproape de coasta unei națiuni și pot lansa un atac de primă lovitură, reducând timpul de lansare-impact de la aproximativ treizeci de minute la o fracțiune din această valoare. Submarinele lansează rachete nucleare în moduri unice. Rază lungă de acțiune pe continente și rază mai scurtă de acțiune utilizând o traiectorie deprimată (inferioară). De exemplu, un submarin rusesc care pândește în largul coastei de vest a SUA își poate lansa rachetele aproape simultan, asupra țintelor din toate cele cincizeci de state, toate deodată. Acest lucru se datorează faptului că focoasele multiple din conul frontal al fiecărei rachete pot fi desfășurate către ținte individuale aflate la sute de kilometri distanță. Acesta este un factor principal al politicii de lansare la avertizare și motivul pentru care triada nucleară a SUA - la fel ca triada nucleară a Rusiei - rămâne în stare de alertă extremă.

Și acesta este motivul pentru care președintele are o fereastră de șase minute pentru a delibera și a decide... un contraatac nuclear.

„Dacă Washingtonul ar fi atacat de un submarin rusesc la 1.000 de kilometri de coasta noastră, timpul de zbor ar fi mai mic de șapte minute de la lansare până la impact”, avertizează Ted Postol. „Președintele nu ar avea timp să scape, iar un «succesor desemnat» ar trebui atunci să preia comanda nucleară.”

În 1982, în calitatea sa de consilier al șefului operațiunilor navale americane, Postol a fost rugat să susțină un briefing clasificat la Pentagon despre putere și

Machine Translated by Google

viteza unui submarin rusesc atacator. Diapozitivele sale informative erau desenate de mână. „Primele computere personale nu aveau nicio capacitate grafică”, spune Postol.

Metoda obișnuită de informare a oficialilor Pentagonului pe atunci era ca un expert cu autorizație de securitate să trimită diapozitivele Biroului Raportorului (pentru a le formaliza în vederea prezentării). Ted Postol a fost o excepție de la regulă. Opiniile sale erau foarte apreciate și, atunci când era nevoie de ele, era nevoie de ele rapid. Decenii mai târziu, unul dintre aceste diapozitive anterior clasificate, intitulat „Lansare aproape simultană”, pare ciudat de copilăresc, având în vedere consecințele asemănătoare Armaghedonului care se profilau la îndemână.

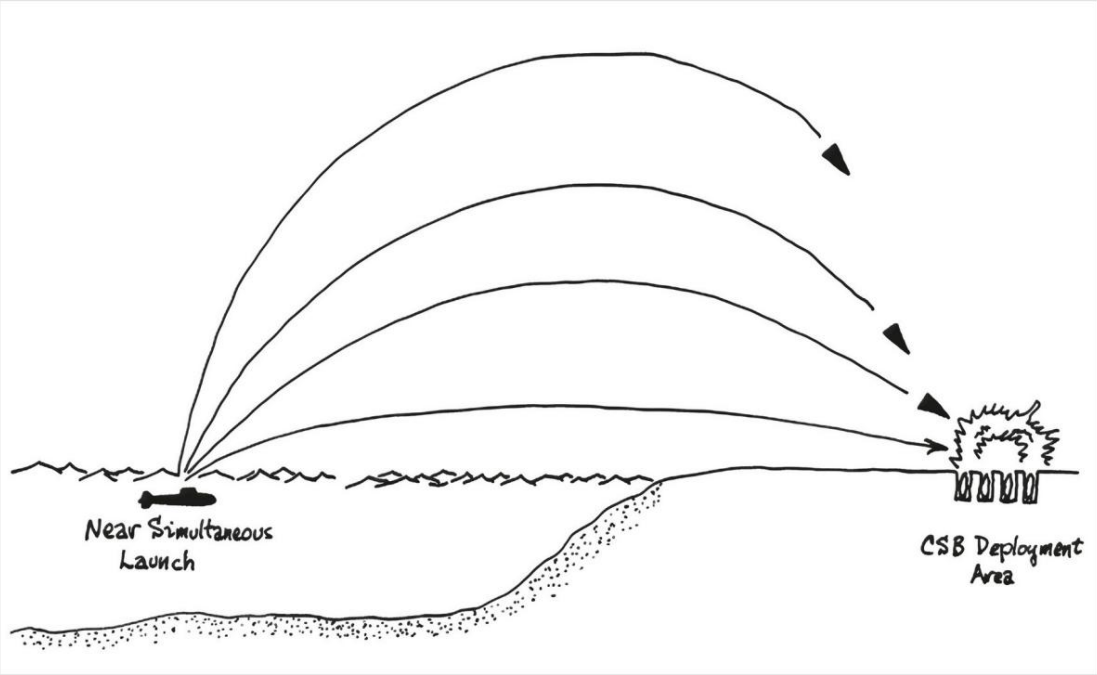

Diapozitivul briefingului lui Theodore Postol despre Pentagon, din 1982. (Prin amabilitatea lui Theodore Postol)

Însă scăderea de zeci de ani este semnificativă, ne spune Postol, deoarece „a subliniat că un submarin sovietic [poate] lansa toate rachetele sale la intervale de aproximativ cinci secunde, descărcând toate rachetele sale în aproximativ optzeci de secunde”. Și fiecare rachetă are mai multe focoase în conul frontal. „Acest timp de la foc la lovitură este atât de scurt încât, dacă Statele Unite ar avea un submarin de atac în urma submarinului sovietic cu rachete balistice, nu ar putea lansa o torpilă la timp pentru a scufunda submarinul înainte ca acesta să fie gol de rachete”.

Atunci, ca și acum, desenul lui Postol subliniază realitatea că nu există apărare împotriva unui submarin nuclear. Și totuși, în 1982, această diapozitivă a reușit să-i uimească chiar pe indivizii care erau responsabili de războiul submarin la acea vreme. „Acest fapt a fost șocant pentru șeful operațiunilor navale, Jim Watkins”, își amintește Postol. „Nu avea nicio idee că acest lucru era posibil.” Și mai nebunesc, notează Postol, „pentru că Watkins [însuși] era submarinist și cu siguranță fusese implicat în operațiuni în care un submarin aflat sub comanda sa urmărea un submarin sovietic cu rachete balistice”.

Machine Translated by Google

Viteza cu care submarinele pot lansa arme nucleare le transformă în slujnice ale apocalipsei. În cuvintele analistului în domeniul apărării Sebastien Roblin, „submarinele cu rachete balistice promit mâna de neoprit a represaliilor nucleare - și ar trebui să descurajeze orice adversar sănătos la minte să încerce un prim atac sau să recurgă la arme nucleare.”

Însă nu toți adversarii sunt sănătoși la minte, așa cum arată clar istoria.

„Există persoane care sunt ca Napoleon”, a spus proiectantul de arme termonucleare Richard Garwin avertizează. Lideri a căror mentalitate răsună „Après moi, le déluge”.

După mine, potopul.

Discutând despre regulile războiului nuclear, Garwin, la fel ca fostul secretar al apărării Perry, recunoaște că tot ce este nevoie este un nebun nihilist cu un arsenal nuclear pentru a începe un război nuclear pe care nimeni nu îl poate câștiga. Un conducător precum cel din acest scenariu, din Coreea de Nord, a cărui familie a reușit să conducă țara timp de decenii, impunând legea marțială în stil totalitar și monitorizând cetățenii pentru cel mai mic semn de disidență.

În Coreea de Nord, orice infracțiune – a vorbi de rău despre lider, a lăsa un fir de praf pe portretul său, a purta blugi skinny – poate duce la arestare, tortură, închisoare, moarte. Televizoarele și radiourile difuzează propagandă de stat. Granițele sunt închise. Oamenii obișnuiți nu au nicio idee despre cum este viața în afara Regatului Pustnic. „Nu [văzusem] niciodată o hartă a lumii”, i-a spus transfugul Yeonmi Park lui Joe Rogan în podcastul său. „Ca asiatic, nici măcar nu știam că sunt asiatic. Regimul mi-a spus că sunt de rasa Kim Il Sung. [Că] calendarul începe când s-a născut Kim Il Sung.”

O mare parte din peisajul țării este un teren accidentat, muntos. Abia 17
Un procent din terenul său poate susține agricultura de bază. Se spune că culturile sunt fertilizate cu excremente umane. Malnutriția este un fenomen frecvent. În afara capitalei, oamenii caută lăcuste și alte insecte pentru a le mânca. Animalele sunt considerate proprietatea statului. Este practic ilegal să deții o vacă. După ce dramatica evadare a unui grănicer subnutrit din 2017 a fost surprinsă pe video, medicii au găsit viermi paraziți de 25 de centimetri în intestinele sale. Este ca și cum cetățenii sărăciți ai Coreei de Nord ar fi privați chiar și de cea mai mică doză de putere, la figurat - și la propriu. Când NASA a lansat o imagine din satelit a peninsulei coreene noaptea (făcută de un membru al echipajului Expediției 38 de pe Stația Spațială Internațională), luminile puternice ale orașului au luminat jumătatea sudică a peninsulei, dar jumătatea nordică era întunecată. Într-o legendă care însoțea imaginea, NASA a scris: „Coreea de Nord este aproape complet întunecată în comparație cu Coreea de Sud și China vecine. Terenul întunecat apare ca și cum ar fi o porțiune de apă care unește Marea Galbenă cu Marea Japoniei.” În timp ce cetățenii Coreei de Nord suferă și mor de foame, o serie de lideri ai acesteia și-au construit un labirint de buncăre subterane de comandă și control pentru a se menține la putere înainte, în timpul și după războiul nuclear. Și pentru a evita decapitarea în urma unui atac al Statelor Unite.

La fel ca alte națiuni, Coreea de Nord a urmărit fisiunea atomică în timpul Războiului Rece. În anii 1990, a început să dezvolte arme nucleare. Până în 1994, CIA i-a spus președintelui Clinton că este posibil ca Coreea de Nord să fi produs deja unul sau două focoase nucleare.
Clinton l-a trimis pe secretarul său al Apărării, William Perry, la Phenian pentru a încerca să-l convingă pe Kim Jong Il să abandoneze programul în schimbul unor beneficii economice.

Machine Translated by Google

Rezultatul a fost zero. În 2002, Coreea de Nord a recunoscut că dezvolta arme nucleare de ani de zile. Până în 2003, primul lor reactor producea plutoniu de calitate militară. În 2006, au testat o bombă nucleară. În 2009, au demonstrat un al doilea test reușit. Până în 2016, Coreea de Nord avea arme termonucleare. Până în 2017, au proiectat un ICBM capabil să „ajungă oriunde în lume".

Îmbunătățindu-și arsenalul nuclear, Coreea de Nord menține o flotă neobișnuită de...
chiar optzeci de submarine. Dacă este corect, asta înseamnă că are una dintre cele mai mari forțe de submarine din lume (Marina SUA raportează că are un total de șaptezeci și unu).
Aceste nave din flota Coreei de Nord sunt vechi și greoaie. „Nu au propulsie nucleară, nici pe departe", spune Postol. Dar cel puțin una dintre ele poate transporta probabil o rachetă balistică lansată de un submarin. Știm acest lucru pentru că în octombrie 2019, Coreea de Nord a efectuat cu succes o lansare de test de pe o platformă subacvatică, simulând lansarea unui submarin. Iar doi ani mai târziu, Coreea de Nord a lansat în apele deschise din largul coastei Japoniei ceea ce era probabil o rachetă balistică lansată de un submarin.

„Cea mai puternică armă din lume", a declarat Agenția Centrală de Știri din Coreea (agenția de știri de stat a Coreei de Nord).

Și o singură rachetă balistică lansată de pe un submarin este tot ce are nevoie un rege nebun.

Deși experții nu sunt de acord cu privire la posibilitatea ca un submarin nord-coreean să se apropie strecurat de SUA și să lanseze o rachetă (Garwin spune că este puțin probabil), Ted Postol susține că, cu siguranță, ar putea. „Ar fi o operațiune dificilă", spune el, „dar nu imposibilă. Am făcut niște analize. Nu aș exclude această posibilitate."

Calculele lui Postol sunt cam așa.

Submarinul diesel al Coreei de Nord în acest scenariu este un submarin de atac modificat din anii 1950, din clasa Romeo. „Aceste submarine diesel-electrice sunt foarte greu de găsit în ocean", afirmă el, „cu excepția cazului în care își reîncarcă bateriile. Atunci devin vulnerabile." Un submarin diesel-electric își primește energia de la un motor diesel, care acționează generatoare electrice și își încarcă bateriile. „Când submarinul vrea să fie ascuns", notează Postol, „submarinul funcționează doar cu baterii și este sub suprafață, și este un sistem alimentat electric, deci este foarte silențios."

În cele din urmă, bateriile se descarcă și trebuie reîncărcate. Pentru aceasta, un motor diesel are nevoie de aer. Și pentru a explica cum funcționează acest lucru, Postol se pune în pielea unui submarinist nord-coreean.

„Așadar, ceea ce fac este să mă apropii de suprafață și să mă întind până la apă."
scot la suprafață un dispozitiv numit snorkel. Practic, o țeavă - de obicei cu o pălărie deasupra pentru a proteja de valuri. Și, în același timp, o țin aproape de apă.
Nu vrei ca țeava să fie prea sus. Sistemele radar moderne sunt destul de capabile să vadă lucruri precum un tub de respirat care iese deasupra apei.

Submarinul ar trebui să se deplaseze foarte încet. „Încet, cam cu cinci noduri."
Asta pentru că cea mai mare parte a energiei consumate de baterii de un submarin diesel-electric este pentru încărcarea hotelului. „Adică pentru a-i ține pe oameni la cald, ventilatoarele suflând pentru a continua generarea de oxigen." Postol presupune că într-un submarin primitiv ca acesta, unul „care nu are cele mai avansate baterii, probabil ai putea sta sub apă timp de șaptezeci și două până la nouăzeci și șase de ore, mergând cu cinci noduri, înainte de a fi nevoit să faci snorkeling."
Și pentru a ne face o idee despre câtă energie ar consuma nava dacă ar merge cu viteză:

Machine Translated by Google

„Dacă mergi cu douăzeci și cinci de noduri, energia ta se termină în mai puțin de o oră, așa că trebuie să fii lent. Dar dacă ești un submarinist nord-coreean, ești destul de rezistent”, își imaginează Postol. El calculează. „Deci, să zicem că pot face o sută de ore odată, la cinci noduri, fără să fie nevoie să fac snorkeling - să ies la suprafață și să reîncarc bateriile - asta înseamnă că pot acoperi aproximativ 500 de mile marine între evenimentele de snorkeling, dacă sunt atent și liniștit.” Dificil, dar nu imposibil. „Dacă aș fi un submarinist nord-coreean, aș face snorkeling câteva ore și aș încerca să mă asigur că nimeni nu mă vede, ceea ce nu este greu de făcut pentru că există mult ocean acolo. Deci, să zicem că tranzitul este de cinci sau șase mii de mile marine. Deci, sunt câteva luni. Și ai nevoie de multă mâncare, probabil că nu te aștepți să ajungi acasă, dar dacă ești nord-coreean, asta face parte din muncă.”

Postol a calculat și ruta. „Dacă ai vrea să reprezinți o amenințare pentru Statele Unite, ai încerca să te apropii de coasta de sud a Alaskăi”, sugerează el, invocând geografia subacvatică implicată. „Vrei să rămâi pe platoul continental în ape puțin adânci, care nu sunt atât de puțin adânci încât un submarin să nu le poată folosi, pentru că, dacă intri în ape adânci, există șanse mari să te găsim. Deoarece sunetul submarinului care face snorkeling în ape adânci este potențial detectabil la sute de mile.”

Detectabilitatea submarinelor nu constă pur și simplu în cât de „zgomotoase sunt”, spune Postol afirmă. „Este ceea ce se întâmplă în orice fel de mediu în care operează” - un concept cunoscut sub numele de efectul de ecou, la care Postol a petrecut ore întregi nu doar gândindu-se, ci și explicându-l oficialilor de la Pentagon. „Când un submarin se află în ape puțin adânci, este aproape imposibil să-l auzi, chiar și cu un sistem acustic foarte avansat.” Un sistem sonar avansat, precum SOSUS (Sistem de Supraveghere Sonoră), dezvoltat de Marina SUA în timpul Războiului Rece pentru a urmări submarinele sovietice și a-și crea strategia pentru războiul antisubmarin. SOSUS a avansat de-a lungul anilor. Așa a fost, în iunie 2023, când marina a reușit să audă o implozie subacvatică care era probabil submersibilul Titan . Dar SOSUS funcționează în apele oceanice adânci, nu în ape puțin adânci. Iar motivul pentru care este aproape imposibil de detectat are legătură cu complexitatea semnalelor provenite de la reflexiile de la suprafața și fundul oceanului - efectul camerei de ecou. „În ape puțin adânci”, spune Postol, „sunt prea multe ecouri.

„Nu poți auzi sau „vedea” nimic.”

În acest scenariu, submarinul diesel-electric din clasa Romeo al Coreei de Nord traversează oceanul, îmbrățișează platforma continentală de-a lungul Alaskăi, apoi se îndreaptă spre sud. „Și, dintr-o dată, te trezești în largul coastei Statelor Unite și poți ataca cu o rachetă balistică cu rază scurtă de acțiune.”

Acesta este scenariul pe care îl analizăm acum. Așa a reușit marina nord-coreeană să aducă un submarin cu rachete balistice la distanță de acțiune de coasta de vest a Statelor Unite. Și acum, la optsprezece minute după lansarea inițială a rachetei balistice Hwasong-17, o rachetă balistică cu rază scurtă de acțiune, cu capacitate nucleară și lansată de pe submarin, a ieșit din ocean.

Încheie zborul cu motor și începe faza de mijloc a cursei. Datele de urmărire indică faptul că este se îndrepta spre jumătatea de mijloc spre cea de jos a Californiei, o populație de 25 de milioane de suflete.

Machine Translated by Google

1 9 MINUTE

Centrul de date aerospațiale—Colorado

La Centrul de Date Aerospațiale din Colorado, analiști de la NRO, NSA, și Forța Spațială văd datele în același timp. Toți înțeleg că acum există o a doua rachetă balistică care atacă Statele Unite. Aceasta, zburând cu o viteză de Mach 6, sau 4.600 de mile pe oră, pe o traiectorie cvasi-balistică, pare să se îndrepte spre California de Sud sau poate spre Nevada. Se află la mai puțin de 300 de mile de țărm.

Racheta este KN-23, o rachetă balistică cu rază scurtă de acțiune nord-coreeană. similar cu unul pe care analiștii l-au urmărit cum a fost lansat cu succes de pe o platformă subterană în largul coastei Sinpo în octombrie 2021. Scopul propus al KN-23, credeau analiștii pe atunci, era de a lansa o armă nucleară către o țintă din Coreea de Sud. Acum, unul dintre ele zboară spre sudul Californiei, deplasându-se cu o viteză de șase ori mai mare decât viteza sunetului.

KN-23 are aproximativ 7 metri lungime și aripioare. Raza sa de acțiune este între 450 și 700 de kilometri, în funcție de sarcina utilă.
Poate transporta în conul său frontal un focos nuclear de 500 kg. Dar ținta spre care se îndreaptă racheta nucleară KN-23 va fi absolut catastrofală, indiferent de puterea rachetei. Ținta este protejată de articolul 15 din Convențiile de la Geneva, un set de tratate și protocoale care formează nucleul dreptului internațional umanitar și reglementează desfășurarea conflictelor armate. Dar, așa cum lumea urmează să afle, nu există legi în războiul nuclear. Premisa descurajării este că războiul nuclear nu ar trebui să aibă loc niciodată.

Centrul de Date Aerospațiale alertează comandamentele militare din Nebraska, Colorado și Washington, DC. Cu toate forțele militare americane în DEFCON 1, tot personalul din toate cele unsprezece comandamente combatante din Statele Unite și din întreaga lume este deja pregătit pentru o bătălie nucleară iminentă.
Confirmarea acestei a doua rachete de atac crește gradul de forță care va fi folosit în contraatacul SUA.

Machine Translated by Google

Din cauza apogeului (punctului culminant) scăzut al rachetei, a timpului scurt de zbor și a manevrabilității oferite de aripioarele sale, Departamentul Apărării se confruntă cu un coșmar absolut. Racheta KN-23 este capabilă să evite apărarea tradițională antirachetă a SUA. Iar o distanță de lansare la țintă mai mică de 640 km, călătorind cu o viteză de Mach 6, înseamnă că racheta va rămâne în aer mai puțin de trei minute.

20 MINUTE

Cartierul General al Comandamentului Strategic al SUA, Nebraska

D. Ofițerii de la punctul de luptă al STRATCOM din Nebraska primesc un senzor date de la Centrul de Date Aerospațiale din Colorado care confirmă lansarea și timpul de călătorie. Pe baza măsurătorilor pana de fum și a traiectoriei rachetei, această a doua rachetă balistică de atac se îndreaptă spre sudul Californiei sau, eventual, spre partea de sud a Nevadei. Printre țintele probabile se numără:

- Lacul China, Stația de Arme Aeriene Navale de lângă Inyokern
- Fort Irwin, garnizoana armatei din deșertul Mojave
- Baza Navală Coronado, portul de origine al Flotei Pacificului în largul coastei San Diego
- Baza Forțelor Aeriene Nellis, instalația forțelor aeriene din sudul Nevadei

Prin comunicațiile prin satelit, toți comandanții așteaptă ordinele președintelui, deoarece acesta este încă în curs de evacuare de către operatorii CAT pe Marine One. Pe măsură ce datele de urmărire sosesc, sistemele de calcul de Comandă și Control Nuclear calculează și proiectează ținta mai precis. Racheta pare acum să se îndrepte spre Baza Forțelor Spațiale Vandenberg, la aproximativ optzeci de kilometri nord-vest de Santa Barbara. Analiza automată nu este niciodată perfectă, iar racheta are aripioare care își pot schimba traiectoria în orice moment.

Secundele trec.

Se pare că estimarea algoritmică este greșită cu aproximativ treizeci și cinci mile. Ținta este pe coastă de Baza Forțelor Spațiale Vandenberg.

Machine Translated by Google

Ținta este o instalație civilă, situată pe o faleză oceanică, la nord de Avila Beach, California.

Ținta este centrala nucleară Diablo Canyon
cu două reactoare cu apă sub presiune de peste o mie de megawați.

Centrala electrică Diablo Canyon din centrul Californiei. (Prin amabilitatea companiei Pacific Gas and Electric)

2 1 MINUTE

Centrala electrică Diablo Canyon, comitatul San Luis Obispo, California

T. Racheta balistică cu rază scurtă de acțiune se îndreaptă spre Canionul Diablo Centrala electrică, o instalație de 750 de acri situată la optzeci și cinci de picioare deasupra Oceanul Pacific.

Este o zi caldă de sfârșit de martie, ora locală 12:24, ora la care agenții de pază de la poarta sudică a orașului Diablo sunt în general cunoscuți pentru prânzul lor, adesea afară, la soare. Aici se văd pescărușii care se odihnesc de-a lungul stâlpilor de gard. Pelicanii sunt vizibili pe plaja de dedesubt, prinzând prada.

Machine Translated by Google

pungile lor mari de gât și înghițind pești întregi. Este aproape de reflux.
Algele marine acoperă stâncile. Începând cu 2024, Diablo este singura centrală nucleară din California care rămâne activă. Paznicul porții de aici, care își ia prânzul la soare, este unul dintre cei aproximativ 1.200 de angajați și 200 de subcontractanți care lucrează la fața locului, la Diablo. Niciunul dintre ei nu are nicio idee că în doar câteva secunde vor fi cu toții incinerați pe loc.

Pentru a se apăra împotriva rachetelor balistice cu rază scurtă de acțiune, Marina SUA a dezvoltat programul Aegis, un sistem de rachete antibalistice montat pe crucișătoare și distrugătoare Aegis, pe mare. Spre deosebire de programul de interceptare defectuos, rachetele Aegis au un record de doborâre de 85%. Dar aceste nave de luptă sunt în patrulă în Oceanul Atlantic și Pacific, precum și în Golful Persic - apărând partenerii Americii din NATO și Indo-Pacific de atacuri. Sunt la mii de kilometri distanță de a fi oriunde în apropierea poligonului de tragere de pe Coasta de Vest a Americii.

Pentagonul operează, de asemenea, un program de apărare antirachetă terestru numit sistemul Terminal High Altitude Area Defense sau THAAD - un program care lansează rachete antibalistice de pe lansatoare montate pe camioane cu platformă. Dar, la fel ca în cazul sistemelor de apărare antirachetă Aegis, toate sistemele THAAD americane sunt desfășurate în prezent în străinătate. Cu ani în urmă, după ce Coreea de Nord a lansat cu succes pentru prima dată o rachetă KN-23, Congresul a discutat despre instalarea de sisteme THAAD de-a lungul coastei de vest a Americii, dar până în 2024 nu a făcut încă acest lucru.

În acest moment, toate aceste sisteme de apărare antirachetă sunt irelevante.
Sateliții spațiali SBIRS au observat gazele de eșapament fierbinți ale acestei rachete lansate submarin la doar o fracțiune de secundă după lansare, dar acum au trecut aproximativ patru minute. Faza de propulsie și faza de mijloc a cursului au început și s-au încheiat. Focul care se îndreaptă spre Centrala Electrică din Canionul Diablo intră acum în Faza Terminală.

În legile războiului, există o promisiune între națiuni de a nu ataca niciodată un reactor nuclear. Dezvoltând Protocolul II la Convențiile de la Geneva, articolul 15, Comitetul Internațional al Crucii Roșii numește această regulă Regula 42.

Practică referitoare la regula 42.
Lucrări și instalații care conțin forțe periculoase

Machine Translated by Google

Secțiunea A. Protocolul adițional II

Articolul 15 din Protocolul adițional II din 1977 prevede:

Centralele nucleare electrice nu vor face obiectul unor atacuri, chiar și atunci când aceste obiective sunt obiective militare.

Dar, așa cum demonstrează istoria, conducătorii nebuni nu respectă regulile războiului. În cuvintele adesea atribuite lui Adolf Hitler, „Dacă câștigi, nu trebuie să dai explicații”.

Atacarea directă a unui reactor nuclear cu o rachetă nucleară este cel mai rău scenariu posibil, dincolo de orice măsură. În ceea ce privește rezultatul, există puține realități ale unui atac nuclear care se pot înrăutăți. Armele nucleare care explodează în aer, pe mare și pe uscat creează grade variate de radiații și căderi radioactive, în funcție de putere (mărimea exploziei) și de vreme (ploaie vs. vânt). Radiațiile eliberate în atmosferă se disipează în timp, ridicându-se în troposferă și deplasându-se odată cu vântul. Însă atacarea unui reactor nuclear cu o rachetă nucleară garantează aproape complet o topire a miezului reactorului, care, la rândul său, duce la o catastrofă nucleară de mii de ani.

Ceea ce urmează să se întâmple în sudul Californiei este cunoscut de oficialii din domeniul energiei drept „Scenariul Diavolului”, o expresie folosită și în discuțiile secrete conduse de președintele Comisiei pentru Energie Atomică din Japonia, Dr. Shunsuke Kondo, și de alții, după dezastrul de la Centrala Nucleară Fukushima Daiichi din 2011. În acel caz, după ce cele șase reactoare nucleare ale centralei au fost afectate catastrofal de un cutremur cu magnitudinea de 9,0 și de un val tsunami de 12 metri înălțime, centrala a suferit pagube majore, iar oficialii se temeau de ce era mai rău.
În timpul unei ședințe de urgență cu ușile închise, membrii cabinetului japonez au recunoscut că Fukushima Daiichi este în pragul topirii miezului reactorului și al unui incendiu de hidrogen dacă nu reușesc să repună în funcțiune sistemul de răcire. Dacă acest lucru s-ar întâmpla, o pătură de fum radioactiv dens s-ar răspândi în estul Japoniei, făcând o fâșie de pământ de 240 km, de la Fukushima la Tokyo, impracticabilă pentru oameni timp de nenumărate ori.
ani.

„Acesta era scenariul diavolului care îmi trecea prin minte”, a explicat ulterior secretarul-șef al cabinetului Japoniei, Yukio Edano. Și de care se temea

Machine Translated by Google

„Bunul simț dicta că, dacă asta se întâmpla, atunci era sfârșitul orașului Tokyo.” Ca și în întregul oraș.

Însă Japonia a fost cruțată. Trei dintre cele șase reactoare nucleare de la Fukushima Daiichi au suferit avarii grave la nivelul miezului și au eliberat materiale radioactive, dar nu s-au topit. Scenariul Diavolului nu s-a întâmplat.

„Japonia a evitat un glonț”, a scris Declan Butler în revista Nature . În raportul său din 2014, intitulat „Reflecții asupra Fukushimei”, Comisia de Reglementare Nucleară din SUA a avertizat că ceea ce s-a întâmplat în Japonia ar trebui să servească lumii drept „poveste cu moralizator”.

Toate centralele nucleare generează energie electrică folosind căldura provenită de la uraniul îmbogățit. La fiecare cinci ani, barele de combustibil nuclear uzat ale fiecărei centrale își pierd capacitatea maximă și trebuie îndepărtate, depozitate și păstrate la rece; aceste bare rămân extrem de radioactive timp de mii de ani. La Diablo Canyon, există peste 2.500 de ansambluri de combustibil uzat care sunt răcite continuu în bazine de răcire la fața locului, care utilizează apă din Oceanul Pacific. Dacă aceste pompe s-ar defecta, accidental sau printr-un atac, s-ar produce o topire catastrofală.

apar.

La fiecare trei ani, Comisia de Reglementare Nucleară din SUA efectuează manevre forță-contra-forță, în cadrul cărora agenții de securitate exersează cum să contracareze un atac direct. Exercițiile includ jocuri de masă, precum șah, și simularea luptelor împotriva unei forțe adverse, cum ar fi o organizație teroristă.

Dar nu a existat niciodată așa ceva precum o repetiție împotriva unei rachete nucleare care se apropie. Asta pentru că nu există o astfel de apărare. Regula 42, la fel ca și conceptul de descurajare, este psihologică. O presupunere teoretică bazată pe un presupus comportament viitor și consecințe ulterioare care promit să funcționeze - până când nu mai funcționează.

La 85 de kilometri deasupra nivelului mării, focoasa nucleară a rachetei balistice lansate de pe submarin reintră în atmosferă, călătorind acum cu o viteză de peste 6.000 de kilometri pe oră.

Mai sunt treizeci de secunde până când sistemul de declanșare al bombei este setat să explodeze.

Un raport al Comisiei de Reglementare Nucleară constată că un incendiu de dimensiuni mici sau medii la o instalație precum Diablo Canyon ar strămuta între 3 și 4 milioane de persoane.

Machine Translated by Google

oameni. „Am vorbi despre consecințe de trilioane de dolari”, a spus Frank von Hippel, profesor emerit la Universitatea Princeton și cofondator al Programului său pentru Știință și Securitate Globală, despre o astfel de catastrofă. Însă un atac nuclear asupra centralei electrice Diablo Canyon nu va produce un incendiu de dimensiuni mici sau medii. Va fi un infern radioactiv. Începutul apocalipsei.

Au mai rămas douăzeci de secunde.

Un atac nuclear asupra unui reactor nuclear garantează o prăbușire a miezului reactorului, cunoscută și sub numele de topire a materialelor miezului reactorului. Într-un articol din New York Times, publicat în 1971, fostul fizician din cadrul Proiectului Manhattan, Ralph E. Lapp, a descris ce se întâmplă dacă un reactor nuclear se prăbușește. Citând fapte din Raportul Ergen al Comisiei pentru Energie Atomică, Lapp a detaliat oroarea: mai întâi o explozie, apoi un incendiu, apoi erupția incontrolabilă de resturi radioactive. Dar ceea ce se întâmplă în adâncul miezului reactorului este adevărata amenințare, a explicat Lapp.

„Aceste resturi topite s-ar putea acumula pe fundul vasului reactorului” ...

„[o] masă radioactivă uriașă, topită, s-ar scufunda în pământ și ar continua să crească în dimensiune timp de aproximativ doi ani.” O „masă la temperatură înaltă”, o „sferă fierbinte” lichefiată de lavă radioactivă și foc mocnit „cu diametrul de aproximativ o sută de metri s-ar putea forma și persista timp de un deceniu.”

Patru. Trei. Doi. Unu.

Fogica nucleară a KN-23 detonează asupra țintei sale.

Întreaga centrală nucleară Diablo este mistuită de o strălfulgerare de lumină nucleară. Are loc o minge de foc masivă. O explozie care distruge o clădire. Un nor nuclear în formă de ciupercă și o topire a miezului nuclear.

Scenariul Diavolului s-a împlinit.

2 2 MINUTE

Stația Forțelor Spațiale Cavalier, Dakota de Nord

Stația Forțelor Spațiale Cavalier din estul Dakotei de Nord se află la cincisprezece mile de granița cu Canada. Aici, într-o clădire cu opt etaje

Machine Translated by Google

structură de beton, un sistem radar masiv în formă de octogon scanează cerul.
Având în vedere poziția rachetei Cavalier pe glob, radarul său vede focoasa lansată de misilul balistic balistic Hwasong-17 în timp ce acesta trece peste orizont în faza de cursă intercontinentală, dinspre nord. Acest lucru se întâmplă la aproximativ douăzeci și două de minute după lansare. Observația radarului terestru va fi ultima dată de urmărire peste orizont pe care Forța Spațială o va înregistra înainte ca bomba să detoneze deasupra orașului Washington.

Au mai rămas zece sau unsprezece minute. Acum există suficiente date pentru a identifica cu precizie țintă aflată la o distanță de o jumătate de milă. Ținta este fie Pentagonul, fie Casa Albă.

Ceea ce se întâmplă în acest scenariu este un eveniment de decapitare.

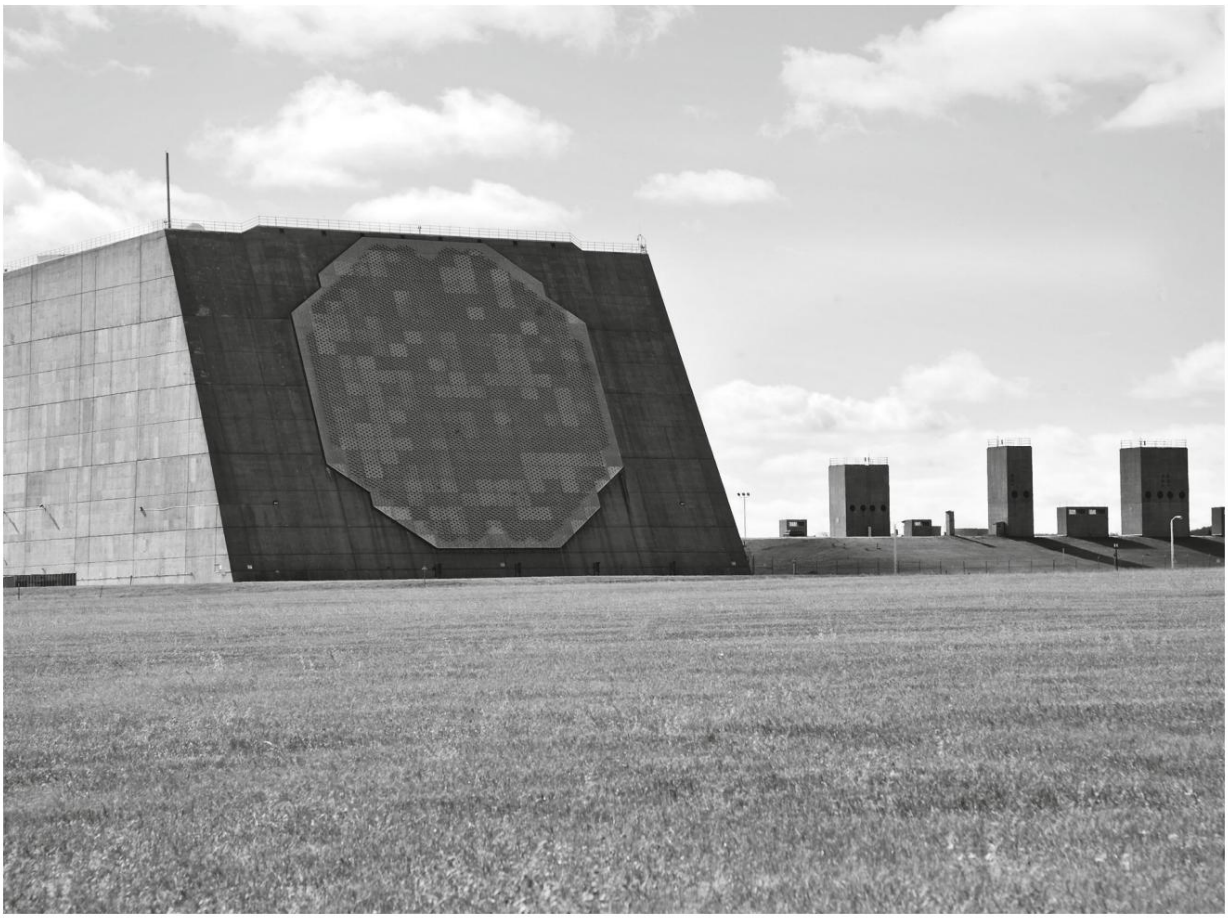

Clădirea radarului de la Stația Forțelor Spațiale Cavalier, Dakota de Nord. (Forțele Spațiale ale SUA)

Machine Translated by Google

2 3 MINUTE

Casa Albă, Washington, DC

Eu În Washington, DC, președintele este legat în elicopterul Marine One, cu palele rotorului învârtindu-se, gata de ascensiune. Au trecut câteva minute de când președintele a urcat în elicopter și totuși elicopterul încă nu a plecat. Agentul special responsabil cu detașarea președintelui țipă la consilierul pentru securitate națională al președintelui, care strigă în propriul telefon mobil în timp ce stă în pragul elicopterului Marine One. Agentul special este pe cale să devină violent. Este de datoria lui să-l protejeze pe președinte cu propria-i viață.

SAC: Elicopterul trebuie să plece acum!

Cearta aprigă dintre cei doi bărbați s-a referit la disponibilitatea... numărul de parașute din Marine One. Controversa a irosit timp prețios. Echipa de contraatac, formată din trei persoane, are parașute pentru ei, pentru președinte, pentru agentul special responsabil și pentru asistentul militar; totalul parașutelor din biroul Serviciului Secret de la Casa Albă era de șase. Sunt paisprezece persoane în Marine One, ceea ce înseamnă că restul pasagerilor se vor prăbuși odată cu aeronava dacă aceasta se prăbușește.

Consilierul pentru securitate națională renunță la luptă. Decide să-și încerce norocul, se urcă în elicopter și își leagă centurile. Înăuntru se află deja câteva persoane din biroul executiv al președintelui – uneori numit guvernul permanent – inclusiv directorul național pentru securitate cibernetică și secretarul executiv al Consiliului Național pentru Spațiu. Șeful de cabinet al Casei Albe, asistentul președintelui pentru securitate internă și combaterea terorismului și alte șase persoane aleargă spre un al doilea elicopter al Marinei, gata să decoleze, aflat mai departe de pe peluză.

Flota Marine One este întărită cu blindaj balistic, are apărare antirachetă și un sistem de avertizare antirachetă. În timp ce noul Sikorsky VH-92A, care îi transportă pe președinte și consilierii săi, începe să se ridice, operatorii CAT scanează de-a lungul peluzei Casei Albe în căutare de amenințări.

Dar amenințarea nu vine de la pământ.

Amenințarea se apropie de sus.

Machine Translated by Google

Mai sunt doar câteva minute până când o bombă nucleară va lovi Washingtonul, D.C.

În interiorul Marine One, mai multe persoane strigă la președinte...
Comunicații video prin satelit afișate în fața lui. Familia președintelui, soția sa și copiii lor se află în nordul statului New York cu socrii săi. Secretarul Apărării și vicepreședintele sunt în drum spre Situl R. Locul unde se află vicepreședintele nu a fost încă confirmat. Un sistem de antene și antene parabolice conținute într-o bulă de comunicații atașată la brațul din coadă al elicopterului l-a conectat pe președinte cu STRATCOM. Comandamentul, Controlul și Comunicațiile Nucleare, sau NC3, este un sistem complex de sisteme care există la sol, în aer și în spațiu. Componentele sale includ receptoare, terminale și sateliți pentru a menține Triada Nucleară sub controlul președintelui. Se spune că sistemul NC3 din interiorul Marine One este întărit împotriva impulsului electromagnetic care însoțește o deflagrație nucleară. Dar nimeni nu are nicio idee dacă sistemul va rezista sau se va prăbuși într-un război nuclear. Când a analizat eficiența sa în 2021, Biroul de Responsabilitate Guvernamentală nu și-a făcut publice recomandările, iar Departamentul Apărării nu a comentat.

Așezată lângă președinte, consilierul militar deschide mingea de fotbal, în interiorul...
care este Cartea Neagră. În timp ce elicopterul părăsește spațiul aerian al complexului Casei Albe, șeful Statului Major Interarme vorbește primul, prin comunicații.

Președinte: Am fost loviți de o bombă nucleară în California.

„Doamne Dumnezeule, n-am mai avut câteva minute?”, întreabă președintele.

Consilier pentru securitate națională: O a doua rachetă. Se împiedică. Încă una diferită.

Președinte: În sudul Californiei, la o centrală nucleară.

Comandantul STRATCOM: Anticipăm că Pentagonul va fi următorul atacat, domnule.

Consilierul pentru securitate națională arată spre un ceas de pontaj pe un dispozitiv electronic ecranul din interiorul Marine One, numărând secundele invers.

Președinte: Ordine de lansare, domnule!

Președintele scoate cartonașul cu coduri laminate din portofel. Biscuitul. Cu coduri aurii.

Președinte: Opțiunea recomandată este Charlie din Cartea Neagră, domnule.

Peste doar câteva minute, președintele va fi mort.

Machine Translated by Google

Președintele confirmă opțiunea Charlie. O contraatac nuclear conceput ca răspuns la lansarea în regim de avertizare la un atac nuclear nord-coreean împotriva Americii. Optzeci și două de ținte, sau „puncte de vizare”, care includ instalațiile nucleare și de arme de distrugere în masă ale Coreei de Nord, conducerea sa și alte instalații de susținere a războiului. Această contraatac lansează cincizeci de rachete balistice intercontinentale Minuteman III și opt rachete balistice liniare Trident (fiecare Trident poartă patru focoase nucleare în conul frontal), pentru un total de optzeci și două de focoase nucleare asupra a optzeci și două de ținte din jumătatea nordică a peninsulei coreene. Această sursă de forță este doar o fracțiune din ceea ce prevedea SIOP inițial pentru războiul nuclear în salva sa de deschidere împotriva Moscovei. Aici, în acest scenariu, cele optzeci și două de focoase nucleare care urmează să fie lansate garantează aproape moartea a milioane de oameni, sau poate chiar a zeci de milioane de oameni, numai în peninsula coreeană.

În interiorul lui Marine One este aproape fără zgomot.

Vorbind pe un ton normal, președintele citește cu voce tare codurile de lansare nucleară.

2 3 MINUTE, 3 0 SECUNDE

Centrul Național de Comandă Militară, Pentagon

B. Sub Pentagon, directorul adjunct al operațiunilor autentifică ca fapt că omul care tocmai a ordonat un contraatac nuclear împotriva Coreei de Nord este președintele Statelor Unite. Acest lucru nu se face prin biometrie vocală de ultimă generație, ci mai degrabă prin metoda tradițională. Prin cod de tip provocare-răspuns: două litere din alfabetul fonetic NATO rostite de o voce umană.

Foxtrot, Tango, directorul adjunct de operațiuni spune că în acest scenariu. Acestea sunt ultimele două cuvinte pe care i le va spune președintelui.

Din interiorul Marine One, președintele își citește răspunsul.

Yankeu, Zulu, spune el.

În timp ce elicopterul părăsește spațiul aerian al complexului Casei Albe, președintele se uită pe geamul navei Marine One, observând cum distanța dintre

Machine Translated by Google

el însuși și orașul se extinde.

Sfârșitul lumii a fost pus în mișcare de două cuvinte codificate rostite cu voce tare.

2 4 MINUTE

Centrul de alertă antirachetă, Wyoming

O nouă mii șase sute de mile de Washington, DC, într-un câmp din Wyoming, o petecă de zăpadă solidă strălucește în soarele după-amiezii. Există un gard din plasă de sârmă, un echipament de detectare a mișcării și o ușă de beton de 110 tone, la același nivel cu pământul. Cu fața spre cer.

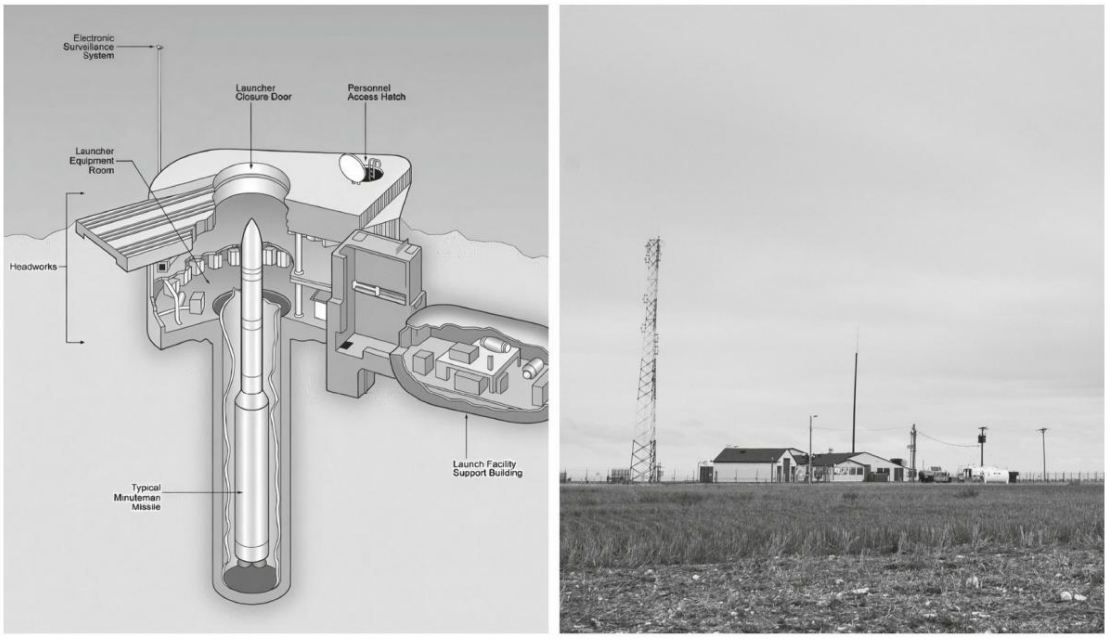

Instalație de lansare subterană (stânga) și suprateranăă (dreapta) a rachetelor balistice intercontinentale Minuteman III. (Forțele Aeriene SUA)

Pentru trecători, acesta este ținutul cowboy-ilor. Tărâmul fermierilor. Pentru cei strategici Comandă, e țara silozurilor ICBM. Găzduiește o treime din cele 400 de rachete nucleare terestre ale națiunii. Pentru cei care nu știu, instalația de lansare Echo-01 în acest scenariu este pur și simplu un grup banal de clădiri: casă, hambar, turn electric, garaj. Dar sub ușile explozive, ascunse pe câmp,

Machine Translated by Google

Se află un tunel siloz pentru rachete adânc de 24 de metri, cu pereți de beton groși de 1,2 metri. Un puț de lift conectează echipajul de lansare la locuințe, o centrală electrică și un tunel de evacuare, astfel încât echipajul de rachete format din două persoane să poată ieși după lansare.

Cea mai mare parte a spațiului din siloz este ocupată de un Minuteman III. rachetă — 18 metri înălțime, 36.000 kg și cu o armă termonucleară de 300 kilotone în conul frontal. O armă care este acum pregătită pentru lansare.

Ceasul arată ora 13:27, ora locală, când sună semnalul sonor. Echipajele de rachete de luptă și personalul de sprijin repartizat celei de-a 90-a Aripioare de Rachete sar de pe locurile lor în fiecare avanpost din stat, fiecare persoană mișcându-se la viteze pe care doar DEFCON 1 le poate stimula. Cele 400 de rachete balistice intercontinentale (ICBM) americane, cu sediul la sol, sunt în general acceptate ca fiind ramura triadei nucleare americane cea mai vulnerabilă la atacuri, deoarece locațiile lor sunt cunoscute publicului și nu se schimbă. Acest lucru le face, de asemenea, printre primele sisteme de arme lansate într-un contraatac nuclear - un concept cunoscut de cei din interior drept strategia „folosește-le sau pierzi-le”. Lansează-ți rapid rachetele balistice intercontinentale sau așteaptă-te ca acestea să fie țintite și distruse.

Un ICBM poate fi lansat – adică timpul necesar din momentul primirii unui ordin de lansare până la lansarea fizică a armei – mai rapid decât orice alt sistem de arme din arsenal, inclusiv cele de pe submarine. „Nu degeaba se numeau Minutemen”, a scris fostul ofițer de lansare ICBM, Bruce Blair. „Procesul de armare, țintire și lansare a rachetelor [se întâmplă] într-un total de 60 de secunde.”

Fiecare dintre cele 400 de silozuri ICBM, precum Echo-01, este poziționat strategic în America (la vest de râul Mississippi) - în Montana, Wyoming, Dakota de Nord, Nebraska și Colorado. Acestea au fost construite sub ferme private, în păduri naționale, în rezervații native americane și ferme de familie. Unele se află în afara orașelor mici, altele la mică distanță de mini-mall-uri locale. Câteva facilități sunt situate atât de îndepărtate, încât echipajelor de rachete le ia câteva ore să ajungă acolo cu vehiculul, în zilele cu vreme bună.

Centrul de alertă antirachetă Echo-01 se află în interiorul unei parcele de 9.600 de mile pătrate care formează vastul câmp subteran de rachete nucleare din Wyoming. „Dacă Wyoming ar fi o națiune”, subliniază jurnalistul Dan Whipple, membru al Forțelor Aeriene Warren

Machine Translated by Google

O bază în afara orașului Cheyenne „ar face din aceasta una dintre principalele puteri nucleare ale lumii”.

La Centrul de Alertă Rachetă Echo-01, echipajul de rachete format din doi oameni a fost pregătindu-se în fiecare zi pentru această zi. În fiecare dimineață, în timpul coborârii cu liftul, ofițerii de lansare își scot etichetele forțelor aeriene de pe o bandă Velcro și le înlocuiesc cu etichete de la Comandamentul Strategic. În caz de război nuclear, ei raportează direct comandantului STRATCOM. Timp de șapte decenii, acest act a fost pregătitor. Astăzi este real.

Acum, că ordinul de lansare al președintelui a fost validat, începe secvența de lansare a rachetelor balistice intercontinentale (ICBM). Un centru de control al lansării Minuteman controlează zece rachete intercontinentale. În Wyoming, echipajele de lansare din interiorul silozurilor de rachete primesc ordine criptate; se spune că fiecare ordin are 150 de caractere.

Cinci echipaje ale centrului de control al lansării, inclusiv cele de la Echo-01, își deschid seifurile încuiate, prinse cu șuruburi în pereții de beton ai silozurilor de rachete.

Fiecare ofițer de lansare compară codurile Sistemului de Autentificare Sigilat recent actualizate cu codurile pe care tocmai le-a primit de la Echipa de Acțiune de Urgență de la Centrul Național de Comandă Militară de sub Pentagon.

Fiecare ofițer recuperează o cheie de control al focului – mică, de culoare argintie, din metal, cu un inel de chei și o etichetă descriptivă.

Fiecare echipaj de lansare introduce un cod de plan de război într-un computer de lansare, retargetând fiecare dintre rachetele balistice intercontinentale (ICBM) de la presetările implicite pentru oceanul deschis (pentru siguranță) către o țintă predeterminată în planul de atac opțional Charlie din Cartea Neagră a președintelui.

Sunt introduse cincizeci de noi coordonate țintă.

Rotiți cheile de lansare.

Cincizeci de rachete Minuteman III, fiecare având un focos nuclear de 300 de kilotone în conul frontal, sunt acum înarmate.

Cincizeci de rachete balistice intercontinentale (ICBM) care transportă o putere totală de exploziv de 15 megatone.

În tot statul Wyoming, cincizeci de uși de silozuri de beton de 110 tone se deschid larg.

Prin nori de fum și foc, cincizeci de rachete nucleare încep să se ridice. O rachetă Minuteman are nevoie de 3,4 secunde pentru a ieși din silozul său de rachete și

Machine Translated by Google

își ia zborul.

După un minut, primul rachetă de 80.000 de livre își termină zborul propulsat și cade liber.

Racheta din a doua treaptă se aprinde, scăpând părți din ea însăși pe măsură ce racheta urcă.

După aproximativ doisprezece minute, fiecare rachetă va accelera la viteze extrem de mari, înainte de a atinge o altitudine maximă de croazieră de 500 până la 700 de mile deasupra suprafeței Pământului.

Dar înainte ca vreunul dintre aceste cincizeci de rachete baltice intercontinentale să atingă această viteză și înălțime finală, un bătrân care locuiește la capătul străzii uneia dintre aceste instalații de lansare de aici, din Wyoming, dă un apel telefonic.

Bătrânul este un spion rus.

„Sunt spioni peste tot, care supraveghează instalațiile de lansare nucleară din Statele Unite”, a declarat primul director științific și tehnologic al CIA, Dr.
Albert „Bud” Wheelon ne-a spus asta înainte să moară.

Bătrânul spion rus își ia telefonul și sună la Moscova.

Raioanele balistice intercontinentale au fost lansate, spune el la telefon.

Machine Translated by Google

Partea a III-a

URMĂTOARELE 2 4 MINUTE

Machine Translated by Google

2 4 MINUTE

Rancho San Miguelito, Point Buchon, California

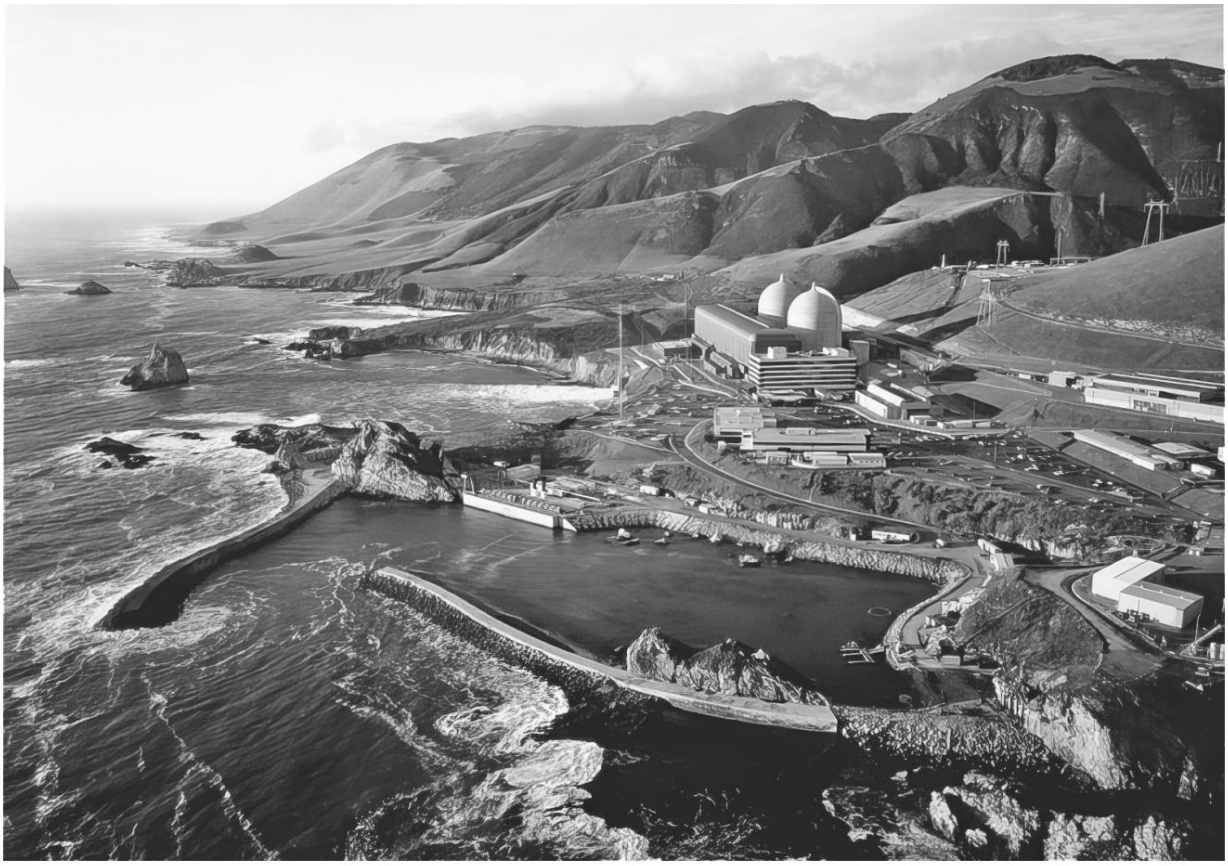

Canionul Diablo, California. La detonare, o bombă nucleară de 300 de kilotone eliberează 300 de trilioane de calorii de energie într-o milionime de secundă. (Prin amabilitatea Pacific Gas and Electric Company)

Eu în centrul Californiei, pe coastă, la șase kilometri nord-vest de Diablo

La Centrala Electrică Canyon, sus pe un deal lângă Point Buchon, un crescător de vite își îngrijește animalele când este spulberat de explozia unei bombe nucleare de 300 de kilotone.

La început nu s-a auzit niciun sunet, niciun avertisment.

Doar un zid de aer dens care l-a lovit ca un buldozer, vântul smulgându-i hainele de pe corp. După cum au vrut soarta și împrejurările, crescătorul de vite era cu spatele la bombă când aceasta a explodat, cruțându-l de orbire.

Machine Translated by Google

El este în viață, în parte, datorită geografiei. Formelor și caracteristicilor suprafețelor terestre din jurul său. O serie de munți joși și formațiuni de stânci în pantă îl separă pe fermier de punctul zero, punctul în care a detonat bomba. Pământul și piatra au amortizat o parte din radiațiile termice mortale ale bombei - lumina și căldura care provoacă arsuri ale pielii de gradul trei și aprind materialele combustibile - dar nu pe toate. „Masele mari de teren deluroase tind să crească efectele exploziilor de aer în unele zone și să le diminueze în altele”, au aflat oamenii de știință ai armatei americane din bombardamentele de la Hiroshima și Nagasaki.

Nu există clădiri aici, pe această stâncă cu vedere la mare, nimic care să se răstoarne și să-l zdrobească pe fermier până la moarte. Nicio fereastră de sticlă care să-l spargă și să-l străpungă. Suprapresiunea bombei i-a smuls hainele și l-a trântit la pământ. Este bătrân ca praful și dur ca naiba. Se ridică în picioare.

Se învârte.

El vede norul în formă de ciupercă.

Străbunicul fermierului a cumpărat acest teren la începutul anilor 1900, înainte de inventarea automobilului Ford. Privind norul în formă de ciupercă care se ridica deasupra pământului, aproape că nu-și poate crede ochilor.

Vitele fermierului — blana lor pârlită de radiațiile termice — aleargă spre dealurile. Stă singur. Un bărbat bătrân și gol. S-a născut în iulie 1945, aceeași lună și an în care oamenii de știință din cadrul Proiectului Manhattan au construit și testat prima bombă atomică, cu numele de cod Trinity, adică Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

Bătrânul fermier își caută hainele. Își vede smartphone-ul în pământ, ferit de efectele EMP localizate datorită terenului înconjurător. Ridică remarcabila mașinărie și începe să filmeze cu sistemul său de camere. Bătrânul fermier cunoaște istoria. Știe că bomba Trinity a explodat în deșertul Jornada del Muerto, ceea ce înseamnă Călătoria Mortului.

Și acum, iată-l stând în Canionul Diablo, în Defileul Diavolului, privind cum se extinde norul în formă de ciupercă.

Tot ce este asociat cu armele nucleare este saturat în rău și în moarte, a citit în cărți. Întotdeauna a fost așa. Este suficient de mare să-și amintească când Distrugerea Reciprocă Asigurată a fost vândută pentru prima dată publicului ca fiind

Machine Translated by Google

un salvator; când, de fapt, bătrânul fermier știe că MAD e nebunie. Își amintește de Bert Țestoasa. Exerciții cu rațe și acoperire. Proiectul Sunshine, acel program al Comisiei pentru Energie Atomică care colecta oase de la morți și dinți de lapte de la copii vii. Să testeze în secret țesuturile din părțile corpului uman pentru a determina nivelurile de expunere la radiații.

Fermierul continuă să filmeze.

Este conștient de propria mortalitate. De nivelurile letale de radiații pe care, fără îndoială, le primește chiar acum. De moartea prin otrăvire cu radiații și de cum este un mod abominabil de a muri. Încarcă pe Facebook mai multe videoclipuri. Imagini cu acest nor ciupercă gri-maroniu care se ridică deasupra unei centrale nucleare situate aproape la distanță egală între San Francisco și Los Angeles. Între două dintre cele mai populate orașe din cel mai populat stat al Americii.

Acesta este Scenariul Diavolului devenit realitate.

Impulsul electromagnetic localizat al bombei a distrus sistemele de alimentare cu curent alternativ de-a lungul coastei, dar telefonul mobil al fermierului încă mai are baterie. Se conectează la internet prin intermediul unui satelit de comunicații care trece pe deasupra. Videoclipul fermierului este postat pe rețelele de socializare și începe să se răspândească în lumea digitală. Oamenii din Paris și Peoria, din Karachi și Kuala Lumpur văd acum imagini cu acest nor-ciupercă apărând pe rețelele de socializare aproape în timp real.

Rapoartele încep să inunde internetul.

#RăzboiNuclear #Armaghedon #SfârșitulLumii.

2 5 MINUTE

Centru de date, Sacramento, California

Tii de milioane de oameni din America se grăbesc să-și ia smartphone-urile și se conectează la platformele de socializare. Dacă internetul este drumul, aplicația este destinația - și în acest moment oamenii inundă Facebook, X, Instagram, oricare ar fi aplicația lor de știri de încredere - toată lumea disperată să adune informații despre ce se întâmplă pe coasta Californiei, în timp real.

Machine Translated by Google

A vedea înseamnă a crede.

Oamenii trebuie să vadă videoclipul fermierului cu propriii lor ochi.

X este primul care implodează. La centrul său de date din Sacramento, puterea se oprește. Sistemele de rezervă se activează, apoi acele sisteme se opresc și se opresc. Distrugerea centralei electrice Diablo Canyon a provocat ravagii în rețeaua electrică a Californiei. Cererea depășește cu mult oferta.
Serverele și sistemele de stocare care procesează date încep să se supraîncarce și să se oprească, căzând ca niște piese de domino.

Optzeci. Apoi o sută. Apoi 150 de milioane de utilizatori ai lui X se conectează în total la o dată. Site-ul se prăbușește sub presiune. Se blochează în întregime. X este acum indisponibil permanent și pentru totdeauna.

2 5 MINUTE, 3 0 SECUNDE
Canionul Diablo, California

Bomba nucleară care a lovit centrala electrică Diablo Canyon a fost o
Explozie la suprafață de 300 de kilotone. Spre deosebire de o explozie aeriană, care este concepută pentru a ucide majoritatea oamenilor de la sol folosind o explozie, o explozie la suprafață ucide mai puțini oameni în imediata vecinătate, dar produce cantități mult mai mari de cădere radioactivă decât dacă ar exploda în aer. Căderea radioactivă și-a primit numele deoarece „cade” literalmente din cer după ce explozia trece și unda de șoc se diminuează.

Tehnologia armelor implicată în obținerea unui submarin KN-23-
a lansat o rachetă balistică dintr-un tub de rachetă dintr-o navă subacvatică către o
O țintă terestră a fost dezvoltată timp de decenii. Americanii și rușii au început să lucreze cu tehnologia rachetelor lansate de submarin în anii 1950 și au continuat să o facă de atunci. Coreea de Nord este relativ nouă în acest domeniu, dar din cauza furtului și a norocului de începător, racheta balistică lansată de pe submarin și trasă asupra centralei nucleare din California a ratat centrul țintei sale la doar câțiva terenuri de fotbal distanță.

Bomba a lovit pământul și a detonat chiar sub centrala electrică
Cea mai sudică parcare pentru angajați, la 30 de metri de marginea stâncii.
Nenumărate efecte au fost calculate de oficialii apărării, inclusiv unele

Machine Translated by Google

care implică lovirea unui reactor nuclear cu o rachetă. Dar ceea ce s-a întâmplat aici este aproape imposibil de măsurat. Într-o fracțiune de secundă, toți cei de la instalația Diablo Canyon au fost incinerați. Nu a mai rămas nimeni în viață pentru a măsura ceva.

Toate centralele nucleare din Statele Unite sunt construite să reziste la lovitură directă de la un avion de vânătoare. În 1988, Sandia National Laboratories a efectuat un test de integritate a vasului de izolare, izbind un avion de vânătoare F-4 Phantom de un perete de beton de aproximativ 3,6 metri, cu o construcție aproximativă, o placă proiectată să simuleze peretele unui vas de izolare al unui reactor. Cea mai mare parte a avionului era atomizată; peretele a suferit o cicatrice de 6,7 cm. Dar acest avion controlat de la distanță călătorea cu aproape 800 km/h, iar rezervoarele sale de rezervă erau umplute cu apă, nu cu combustibil.

Lovirea vasului de izolare al unui reactor nuclear cu o bombă nucleară este o altă ligă de distrugere. Când o bombă nucleară de 300 de kilotone detonează, eliberează 300 de trilioane de calorii de energie în decurs de o milionime de secundă, o cantitate ridicolă de forță pe care o poate înțelege mintea umană medie. În dinamită, aceasta este echivalentul a 600 de milioane de livre de TNT, o cifră la fel de incomprehensibilă. (O bombă țeavă de dimensiuni medii are o capacitate explozivă de aproximativ cinci livre.)

Istoricul Lynn Eden, savant emerit la Universitatea Stanford și expert în furtuni nucleare, explică: „Deoarece sfera de foc inițială ar fi atât de fierbinte, s-ar extinde rapid. Până când sfera de foc ar atinge dimensiunea sa maximă, ar avea un diametru de peste o milă.” O sferă de foc nucleară de o milă înălțime este suficientă pentru a distruge complet instalația Diablo Canyon, care se întinde pe o suprafață de 300 de hectare. Și pentru că aproximativ jumătate din acest diametru include oceanul, întreaga centrală nucleară s-a prăbușit acum în mare.

Tot ce se afla în interiorul sferei de foc este distrus.

O parte din ceea ce se afla în interiorul craterului se depune pe marginea parțială, iar restul este transportat în aer, pentru a se întoarce pe pământ sub formă de căderi radioactive. Așa cum a avertizat Carl Sagan în 1983, „exploziile terestre de mare putere vor vaporiza, topi și pulveriza suprafața din zona țintă și vor propulsa cantități mari de condensate și praf fin în troposfera superioară și stratosferă.”

Machine Translated by Google

Și pentru că această minge de foc vaporizează atât de mult pământ, norul său de ciupercă conține o cantitate fără precedent de materiale radioactive.

În „Efectele armelor nucleare”, oamenii de știință ai armatei nu au ezitat cuvinte. „O explozie nucleară care are loc la suprafața Pământului sau în apropierea ei poate poate duce la o contaminare severă prin fenomenul de cădere radioactivă · · · o treptată care se extinde pe o perioadă de timp în care norul nu poate · · · Căderile pot apărea chiar și fi văzut [cu particule] de aproximativ 100 micrometri în diametru … în bucăți cam de mărimea unei bile.”

Însă descrierea armatei nu face dreptate la ceea ce este de fapt… se întâmplă aici. Nu include efectele cataclismice care vin odată cu dispersarea în atmosferă a inventarului radioactiv din Diablo două miezuri de reactor de 1.100 de megawați și cele 2.000 de tone metrice de reactor uzat intact combustibil.

Secundele trec. Ceea ce se întâmplă în interiorul craterului bombei, lat de o milă, este exact ceea ce fizicianul nuclear Ralph E. Lapp a avertizat în Ergen Raportează din 1971. Ceea ce rămâne din miezurile duble ale reactorului arde, erupând lava radioactivă sapă acum în pământ. Dezafectarea lui Diablo comisia a avertizat anterior că, dacă temperaturile ar atinge 1.652 de grade Fahrenheit (900 de grade Celsius), „barele de combustibil fierbinți vor fi spontan „combustie.”

Și acum au făcut-o.

Toate cele peste 2.500 de ansambluri de combustibil uzat ard, transformându-se în o mixtură radioactivă de căderi radioactive otrăvitoare. Cu câteva minute în urmă, în aer liber al centralei, un câmp de butoaie uscate, format din cincizeci și opt de canistre de beton, stătea în picioare ca o masă de șah uriașă bucăți, fiecare prinse cu șuruburi pe o platformă de beton groasă de două metri și jumătate. Explozia bombei le-a spulberat carcasele de beton, le-a răsturnat și le-au spulberat, iar acum și ele emit cantități extraordinare de deșeuri radioactive.

Până la lovitura bombei, reactoarele Unitatea 1 și Unitatea 2 ale lui Diablo produceau suficienți megawați de electricitate pentru a furniza energie electrică la aproximativ 10% din toți californienii, aproximativ 3,9 milioane de oameni în 2024. Nu mai sunt.

Centralele electrice au nevoie de electricitate pentru a funcționa. Explozia bombei a avut loc… a distrus sistemele de alimentare cu curent alternativ care odinioară îl țineau pe Diablo online și

Machine Translated by Google

curentul nu se va întoarce prea curând.

Cele șase generatoare diesel de rezervă ale instalației au fost distruse de bolidul de incendiu, la fel ca și rezervoarele de stocare a combustibilului și sistemele de baterii de rezervă. Departamentul de pompieri al instalației - cele două autospeciale de pompieri, rezervoarele de apă și mașinile care pompează apă de mare în clădirile în flăcări - s-au transformat în cenușă. Cinci milioane de galoane de apă de urgență au fost dispersate în căldura infernală. Snorkelele auxiliare de apă de mare ale instalației, sistemele de admisie a apei de răcire și zonele de evacuare a apei calde s-au prăbușit în...
mare.

Echipajele elicopterelor pentru gestionarea situațiilor de urgență nu vor sosi în viitorul apropiat pentru a încerca să stingă incendiile, cu siguranță nu așa cum au făcut echipajele rusești în timpul dezastrului de la Cernobîl din 1986. Armata SUA nu poate zbura deasupra și încerca să sufoce cu nisip și bor orice ar mai fi rămas din cele două miezuri de reactoare nucleare expuse. Nivelurile ridicate de radiații cu doze letale care se revarsă din amplasament fac ca trecerea prin norul de resturi să fie instantaneu letală pentru săptămâni sau luni de acum înainte.

Gordon Thompson, directorul Institutului pentru Resurse și Securitate
Studiile descriu consecințele unui incendiu la un ansamblu de combustibil uzat. „Incendiul nu poate fi stins în acel moment, pur și simplu pentru că nu se poate aborda din cauza radioactivității extreme.” Thompson a studiat sistemele de stocare a combustibilului nuclear din 1978. Calculele sale indică faptul că până la 100% din elementele combustibilului radioactiv al centralei ar fi eliberate în atmosferă.

„Vorbiți despre un eveniment care ar forța abandonarea pe termen lung a unei zone de mărimea statului New Jersey”, ne spune Frank von Hippel, apoi, confruntat cu acest scenariu, reformulează: „Două state din New Jersey”.

Inginerul nuclear din Los Alamos, Dr. Glen McDuff, pictează o imagine și mai întunecată „Situația ar fi mult, mult mai rea”, avertizează el. „Barele de combustibil uzat sunt radioactive. Lovite de o bombă nucleară, s-ar sfărâma în mii de bucăți.”

Ceea ce înseamnă asta, ne spune McDuff, este că „acum ați avea bucăți radioactive de bare de combustibil uzat însămânțate în căderile radioactive. Ați avea o situație în care centrul Californiei ar fi inutilizabil pentru totdeauna. Terenul ar putea fi

Machine Translated by Google

contaminat până în Nevada, poate chiar în Colorado. Canionul Diablo nu și-ar mai reveni niciodată. Niciodată.”

2 6 MINUTE

Centrul Național de Management al Apărării, Moscova, Rusia

Centrul Național de Management al Apărării din Moscova. (www.Kremlin.ru [inactiv])

O printre cei mai importanți oameni care au reușit să vadă și să descărcare, videoclipul crescătorului de vite înainte ca X să se prăbușească se află în Rusia. Ei sunt adjuncții care servesc generalii de rang înalt din Statul Major General rus. Acest grup de tineri ofițeri din Moscova este acum lipit de ecrane electronice care redau în buclă videoclipul în formă de ciupercă. Aici, pe malurile înghețate ale râului Moscova, în interiorul Centrului Național de Management al Apărării din Rusia, fiecare persoană - de la generali la îngrijitori - a încetat ceea ce făcea și acum se luptă să înțeleagă ce naiba se întâmplă în Statele Unite.

Coasta de Vest a Americii tocmai a fost lovită de o bombă nucleară.

Machine Translated by Google

Este șocant. Este catastrofal. Dar mai presus de toate, este înfricoșător. Descurajarea este un fenomen psihologic. O stare de spirit. Acum, că descurajarea a eșuat, orice se poate întâmpla. Absolut orice.

Este ora 22:29, ora Moscovei. Comandantul turei de noapte de aici, de la Centrul Național de Management al Apărării, organizează rapid o teleconferință de urgență pentru comandanții superiori ai Statului Major General. Cei care...

sunt deja fizic în clădire și se grăbesc spre centrul de control al forțelor nucleare strategice, un centru de comandă fortificat, în stil auditoriu, similar buncărului de sub Pentagonul din Washington, DC

Rusia nu a avut nicio legătură cu ceea ce s-a întâmplat în SUA, în acest caz... scenariu. Generalii ruși de rang înalt care participă la teleconferință, unul câte unul, știu că acest lucru este un adevăr. Ei sunt indivizii care se ocupă de forțele nucleare ale națiunii. Dar concluziile trase de alții vor fi imposibil de controlat.

Descurajarea a eșuat. Teoria conform căreia Distrugerea Reciprocă Asigurată protejează lumea de armele nucleare nu mai este valabilă. În acest moment de criză, cum va afecta deciziile luate de Comandamentul și Controlul Nuclear al Rusiei o decapitare a Statelor Unite de către o terță parte necinstită?

Fostul secretar al apărării, Leon Panetta, ne oferă impresia sa despre ce s-ar putea întâmpla într-un astfel de moment. „Sincer, nu cred că se gândește prea mult la chimia MAD într-un moment ca acesta.” Panetta se teme că „atunci când încep să zboare bombe nucleare, nu există prea mult timp să începem să ne gândim: «Cine naiba se mai simte amenințat?» Nu se gândește prea mult cine naiba s-ar putea gândi să facă ce... ”

. . „Nu într-un moment ca acesta.” Mentalitatea de criză poate fi un lucru periculos.

Centrul Național de Management al Apărării din Moscova este un centru nervos al Comandamentului și Controlului Nuclear al Rusiei. Situat la trei kilometri de

Kremlinul, aici generalii de rang înalt ai Rusiei pot coordona toate acțiunile militare din întreaga lume, inclusiv lansările de rachete nucleare. Buncărul de comandă a fost proiectat pentru a-l imita pe cel de sub Pentagon, doar mai grandios. Un ecran de la podea până la tavan afișează acțiuni militare în timp real pe un

Machine Translated by Google

un sistem electronic mai mare decât o cupolă digitală IMAX de 180 de grade, potrivit Kremlinului. Tabletele conectează ofițerii militari la un supercomputer din subsol. Cu o viteză de 16 petaflopi și o capacitate de stocare de 236 de petabytes, Kremlinul susține că computerul lor depășește performanțele Pentagonului, în raport de trei la unu. Că, așa cum a declarat ministrul Apărării, Serghei Șoigu, pentru agenția rusă de știri TASS, puterea sa „colosală” îi permite să desfășoare jocuri de război și să facă predicții despre conflicte nucleare cu o capacitate asemănătoare creierului uman, concepută „să sincronizeze capacitățile de luare a deciziilor [cu evenimentele din lumea] reală”. Că are puterea de a analiza mișcările altor națiuni în timp aproape real și de a-l sfătui pe președintele rus cu privire la acțiunile militare de întreprins ca răspuns.

Un atac nuclear pe neașteptate împotriva Statelor Unite este extrem de problematic pentru Comandamentul și Controlul Nuclear rus. Comandantul turei de noapte ridică telefonul și îl sună pe generalul căruia îi raportează.

Ваше присутствие срочно необходимо!! spune el. Trebuie să ajungi aici imediat!

2 7 MINUTE

În spațiu

Machine Translated by Google

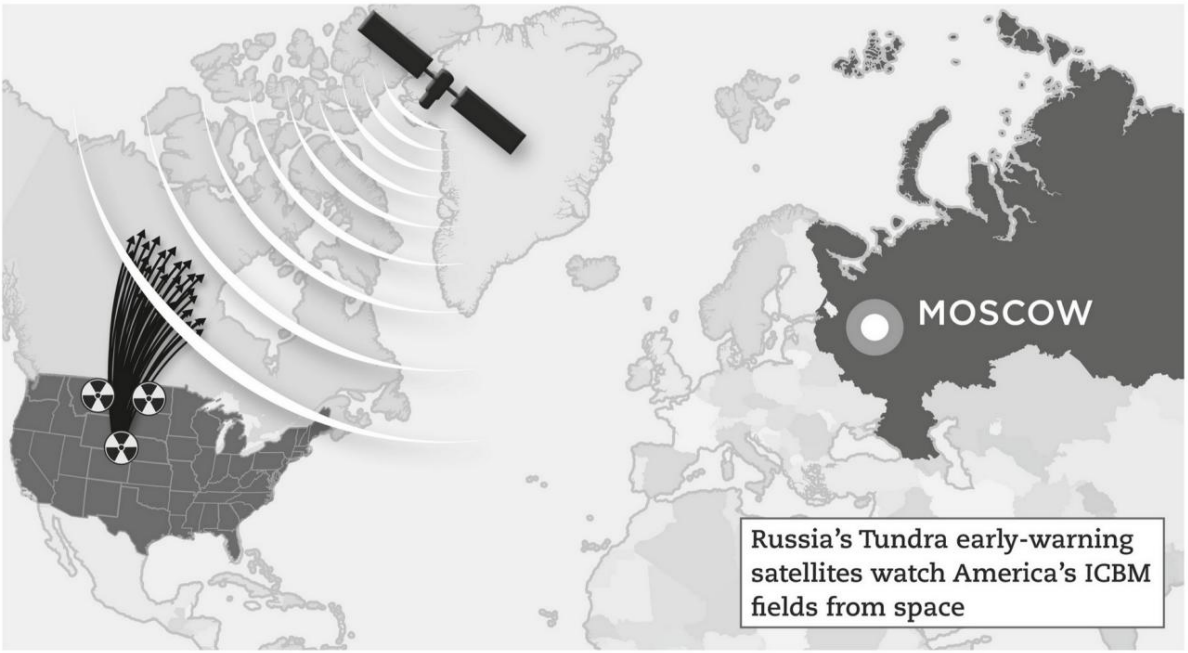

Sateliții de avertizare timpurie Tundra ai Rusiei nu sunt fiabili. (Imagine de Michael Rohani)

În spațiu, la mii de kilometri deasupra suprafeței Pământului, un dezastru bazat pe tehnologie este în desfășurare. Un satelit rusesc aflat la apogeul orbitei sale extrem de eliptice monitorizează câmpurile de rachete balistice intercontinentale Minuteman de nivel nordic din Statele Unite, când informațiile primite declanșează o serie de alarme. Aceste avertismente clasificate sunt echivalentul rusesc al:

LANSARE RACHETĂ BALISTICĂ, ALERTĂ!

Pentru detectarea timpurie a lansărilor de rachete din spațiu, Departamentul Apărării al SUA se bazează pe SBIRS, un sistem de sateliți atât de capabil din punct de vedere tehnologic încât vede gazele fierbinți de eșapament ale unei singure rachete balistice intercontinentale (ICBM) într-o fracțiune de secundă după lansare. Într-o încercare de paritate, Rusia a construit un sistem de sateliți de avertizare timpurie cunoscut sub numele de Tundra, o constelație de sateliți militari care pretinde că este, de asemenea, capabilă să scaneze cerul de deasupra câmpurilor de rachete Minuteman americane și alte locuri din întreaga lume, din spațiu. Pentru a vedea, aproape în timp real, lansarea unui ICBM al unui inamic sau al unui adversar care amenință Rusia cu un atac nuclear.

Însă capacitățile Tundrei nu se apropie nici pe departe de cele ale SBIRS, o slăbiciune pe care Rusia este reticentă să o admită. Analiștii din domeniul apărării sunt, în general, de acord.

Machine Translated by Google

că sistemul de avertizare timpurie prin satelit al Rusiei este profund defectuos, ceea ce, într-un moment ca acesta, creează o situație potențial mortală.

„Tundra nu este grozavă”, spune Pavel Podvig, cel mai important expert occidental în forțele nucleare rusești, care lucrează cu Institutul Națiunilor Unite pentru Cercetarea Dezarmării.

Ted Postol este direct. „Sateliții ruși de avertizare timpurie nu funcționează”
„cu exactitate”, spune el. „Ca țară, Rusia nu deține cunoștințele tehnologice necesare pentru a construi un sistem la fel de bun ca cel al Statelor Unite.” Aceasta înseamnă că „sateliții lor nu pot privi direct în jos, spre Pământ”, o tehnologie cunoscută sub numele de capacitate de privit în jos. Și, prin urmare, sateliții Tundra ai Rusiei „privesc lateral”, avertizează Postol, „ceea ce le împiedică capacitatea de a distinge lumina soarelui de, să zicem, foc”.

În mod special supărător este modul în care Tundra vede norii.

„Sateliții lor pot confunda norii cirrus cu nori de rachete care nu sunt”
„acolo”, explică Postol.

Iar faptul că vezi niște pene de rachete care nu sunt acolo deschide ușa către catastrofă.

Într-un moment de alarmă sporită, „Moscova ar putea crede că este atacată”.

Dacă Rusia crede că este atacată, consecințele ar fi grave.

Într-o ședință de informare din 2015 de pe Capitol Hill (deschisă publicului) intitulată „Război nuclear accidental între Rusia și Statele Unite”, Postol a declarat unui grup de congresmeni că „sistemul fragil de avertizare timpurie al Rusiei reprezintă unul dintre cele mai mari pericole ale utilizării nucleare [cu care] se confruntă în prezent SUA”. Că, dacă s-ar produce o interpretare greșită a datelor din satelit, „Rusia s-ar putea angaja într-o lansare gigantică și spasmodică a tuturor forțelor sale nucleare”.

Fostul comandant al STRATCOM, generalul Kehler, ne avertizează despre ceea ce...
ar putea însemna. „Rusia este singura țară care poate distruge SUA în următoarele câteva ore.”

2 8 MINUTE

Marine One, Aerul Purtat deasupra Bethesda, Maryland

Machine Translated by Google

Marine One se îndepărtează în fugă de spațiul aerian din Washington D.C. cât de repede poate masina.
zboară fizic. Pentru un Sikorsky VH-92A, asta înseamnă peste 240 km/h. În interior, președintele
rămâne în contact cu președintele și comandantul STRATCOM.

Cu fiecare minut care trece, Marine One al președintelui călătorește puțin
la peste două mile mai departe de efectele letale de proximitate ale bombei nucleare
care se apropie rapid de Washington D.C.

Încă în fruntea listei de amenințări la adresa vieții președintelui în acest moment se
află pulsul electromagnetic, acea explozie rapidă de curent electric care probabil va distruge
toate sistemele electronice ale navei Marine One și o va face să se prăbușească.

Agentul special responsabil cu echipa de securitate a președintelui s-a concentrat asupra
modalităților de atenuare a acestei amenințări și acum a decis să ia măsuri. El instruiește
elementul CAT format din trei oameni să se pregătească să-l arunce pe președinte în tandem
din elicopter.

Oamenii de știință știu despre evenimentele EMP naturale încă din anii 1800.
Richard Garwin a scris prima lucrare despre electromagnetiză electromagnetică (EMP)
nucleară în 1954, la Los Alamos (concluziile sale sunt clasificate). Oamenii de știință
americani din domeniul apărării au început să acorde mai multă atenție efectelor sale în
1962, după ce au observat un test de arme nucleare în spațiul cosmic numit Starfish Prime.
Din măsurătorile post-explozie, a devenit clar că o armă EMP care a explodat la altitudini
mari are capacitatea de a distruge permanent infrastructura la scară largă de la sol.

„În timpul Războiului Rece, Rusia a testat în timp real un electromagnetizator (EMP) în
spațiu, deasupra Kazahstanului”, ne spune fostul analist CIA Rusia și ulterior director executiv
al Comisiei EMP, Dr. Peter Pry. Și că acest EMP de mare altitudine a distrus „tot felul de
electronice pe o suprafață enormă care se întinde pe sute de kilometri” pe pământ. Când
o bombă nucleară detonează mai aproape de sol, efectele EMP sunt localizate.
Elicopterul Marine One al președintelui este protejat împotriva EMP, dar echipamentul
a fost testat doar într-o cameră. Nimeni nu știe ce se va întâmpla de fapt într-un mod
real...
eveniment.

Președintele este dus la Complexul Raven Rock Mountain,
Centrul Național Alternativ de Comandă Militară al Pentagonului, cunoscut și sub numele de

Machine Translated by Google

Situl R. Buncărul a fost construit în timpul Războiului Rece. Planurile sale inițiale au fost desenate de inginerul nazist devenit om de știință american după război în cadrul Operațiunii Paperclip, Georg Rickhey, ale cărui acreditări erau admirate de armata americană și care construise buncărul subteran al lui Hitler la Berlin în timpul războiului.
Distanța de la Casa Albă până la Situl R este de aproximativ șaptezeci de mile.
De obicei, Marine One ajunge acolo în aproximativ treizeci de minute, în funcție de orele de decolare și aterizare. Comandantul suprem este în aer de puțin peste patru minute. Nu va mai avea nevoie de încă patru sau cinci mile.

elicopterul să fie în afara zonei de suprapresiune periculoase.

Marine One se deplasează rapid peste Bethesda Hill, aproape de locul unde se află autostrada interstatală O autostradă traversează Parcul Local Timberlawn. În iarba de dedesubt, copiii care se joacă pe leagăne și tobogane sunt ridicați în brațe de părinți și bone îngroziți când primesc vestea unui atac nuclear în California, toată lumea grăbindu-se acum să ajungă acasă.

În interiorul Marine One, prin comunicații prin satelit, șeful Statului Major Interarme îl îndeamnă pe președinte să acționeze. Mai sunt cinci minute pe ceasul Red Impact. Șeful Statului Major Interarme este la fel de sigur pe cât este de calm.

Președinte: Domnule. Avem nevoie de codul universal de deblocare de la dumneavoastră.

Președintele: Ce naiba e codul universal de deblocare?

Este remarcabil cât de puține știe un președinte al Statelor Unite.
despre războiul nuclear.

Comandantul STRATCOM: SUA au fost atacate.

Ceasul Red Impact continuă numărătoarea inversă. Explicații pe rând.
așa ceva pare absurd.

Președinte: Vă sfătuiesc să furnizați companiei STRATCOM deblocarea universală
cod, domnule președinte. Domnule.

Dacă ar fi timp să explicăm, lucrurile ar decurge cam așa. După cum spunea fostul ofițer de lansare Bruce Blair și colegii săi Sebastien Philippe și Sharon K.
Weiner: „Dacă președintele alege o opțiune nucleară limitată, un cod de deblocare selectiv permite echipajelor să lanseze anumite rachete către anumite ținte și numai către acele rachete.” Cei trei citează o caracteristică numită dreptul de lansare, o componentă critică a comenzii și controlului nuclear care îi garantează președintelui,

Machine Translated by Google

și numai președintele poate autoriza vreodată utilizarea armelor nucleare. Codul de deblocare selectivă acționează ca o măsură de siguranță.

„Doar dacă președintele nu anulează dreptul de lansare cu codul universal de deblocare. Așa cum sugerează și adjectivele, acest cod ar permite echipajelor de rachete balistice intercontinentale și submarine să lanseze toate rachetele lor”

„arme nucleare”, ne spun Blair, Philippe și Weiner.

Comandant STRATCOM: Avem nevoie de codul universal de deblocare!

Echipajele americane de rachete balistice intercontinentale (ICBM) tocmai au lansat cincizeci de rachete Minuteman la comanda președintelui. Lansarea de pe submarin a altor treizeci și două de focoase nucleare este în curs de desfășurare. În cazul în care președintele va trebui să autorizeze un al doilea atac nuclear, va trebui să o facă cu noi coduri de lansare nucleară.

„Deși echipajele de lansare au toate cheile necesare pentru a declanșa arme nucleare suplimentare”, explică experții în armament, „le lipsesc codurile de deblocare necesare pentru a arma, ținti și declanșa aceste arme”. Dacă este nevoie de o a doua lansare, „mai multe coduri de deblocare diferite ar trebui trimise echipajelor de lansare”.

Și pentru asta, Agenția Națională de Securitate trebuie să creeze coduri complet noi.

Dreptul de lansare garantează că, dacă președintele autorizează utilizarea a optzeci și două de focoase nucleare, echipajele vor lansa optzeci și două de focoase. Nu optzeci și trei, și nici optzeci și patru.

Comandantul STRATCOM îi spune președintelui că STRATCOM își asumă poziția conform căreia probabil vor exista atacuri suplimentare cu rachete împotriva Statelor Unite. Iar STRATCOM va trebui să răspundă.

Președintele este direct: Dacă președintele moare, STRATCOM nu poate lansa... rachete suplimentare. Doar dacă STRATCOM nu are codul universal de deblocare.

Președintele se uită pe fereastra navei Marine One.

În mijlocul haosului, îmi vine un gând.

„Unde e vicepreședintele?” , întreabă președintele.

Dacă președintele decedează, autoritatea se transferă vicepreședintelui, care, așa cum al doilea în linia de succesiune, este, de asemenea, însoțit 24/7/365 de un asistent militar care poartă o minge de fotbal.

Machine Translated by Google

Consilier pentru securitate națională: Vicepreședintele se afla la Cimitirul Arlington pentru a depune o...
coroană pe un mormânt. Mișcarea este în desfășurare, dar—

Președinte: Având în vedere că linia de succesiune este în pericol, avem nevoie de codul universal de deblocare.

Aceasta este muchia briciului. La fel ca în romanul lui W. Somerset Maugham despre același nume. Povestea unui pilot din Primul Război Mondial atât de traumatizat de carnagiul războiului, încât îl respinge în căutarea sensului vieții.

„Lama ascuțită a briciului este greu de trecut; de aceea spun înțelepții că drumul spre mântuire este greu."

Contemplând realitatea codului universal de deblocare, președintele se simte motivat. Dacă a aflat despre așa ceva în timpul briefingului său de președinte ales, nu-și mai amintește. Acum pare profund. Dacă lumea va sfârși printr-un holocaust nuclear, ar prefera să nu fie cel cu sângele a un miliard sau mai mult de oameni pe mâini.

Președintele autorizează codul universal de deblocare.

În cazul în care președintele sau succesorul său devine imposibil de localizat, deciziile privind lansarea nucleară pot fi luate direct de comandantul STRATCOM.
acum.

3 1 MINUTE

Centrul Național de Comandă Militară, Pentagon

Eu În buncărul nuclear de sub Pentagon, mai rămân 120 de secunde până când o bombă nucleară detonează deasupra clădirii, distrugând pe toată lumea.
totul cu o violență și o permanență pe cât de catastrofală, pe atât de absurdă. Toți cei 27.000 de angajați care lucrează aici sunt pe cale să moară. Printre aceștia se numără tot personalul de comandă al sediului central al armatei, al marinei, al forțelor aeriene, al Corpului Pușcașilor Marini, al Forțelor Spațiale, al Gărzii de Coastă, al celor unsprezece comandamente de luptă ale SUA, al multora dintre cele șaptesprezece agenții de informații și alți zeci de mii de oameni. Și asta se întâmplă doar la Pentagon.

Cu excepția cazului în care ogiva nucleară a Coreei de Nord cedează la reintrarea în spațiu.
Ceea ce ar putea.

Machine Translated by Google

Hwasong-17 a parcurs 9.600 km de la Phenian. A atins viteze de 24.000 km pe oră și o altitudine de croazieră de 1120 km. A trecut prin fazele de accelerare și de mijloc de cursă. Toate cele patru rachete interceptoare americane care au încercat să o doboare au ratat. Acum, ogiva nucleară trebuie să reintre în atmosfera Pământului. Acesta este un moment critic, unul în care eșecurile sunt frecvente.

„Reintrarea este o zonă în care atât de multe lucruri diferite pot merge prost”, ne spune Glen McDuff, inginer de armament din Los Alamos. „Trebuie să fie precis.”
„Se învârte ca un glonț. Dacă vehiculul de reintrare deviază de țintă, își pierde stabilitatea zborului, nu reintră. Arde.”

Ani de zile, CIA a rămas convinsă că rachetele balistice ale Coreei de Nord nu aveau capacitate de reintrare în spațiu. Apoi, în 2020, din motive nefăcute publice, evaluarea lor s-a schimbat.

Atâtea vieți atârnă de un balanț. Va reuși sau va eșua reintrarea?

3 2 MINUTE

Secretar de Def și vicepreședinte în Osprey

S. mâncat în interiorul avionului V-22 Osprey care se îndrepta spre Situl R, secretarul Apărarea a ascultat comunicațiile prin satelit. Dar atenția sa este concentrată asupra Rusiei. Este hotărât să vorbească cu președintele Federației Ruse.

Lângă el, în avion, vicepreședintele vorbește la fir cu un ofițer de la Agenția Sistemelor Informatice ale Apărării, o unitate critică de sprijin pentru misiuni speciale. DISA este agenția de sprijin pentru luptă însărcinată cu conectarea întregii forțe de angajați ai Departamentului Apărării - peste 4 milioane de utilizatori - la Rețeaua Sistemelor Informatice ale Apărării din întreaga lume. Prin intermediul Centrului său Comun de Sprijin al Statului Major, DISA operează și întreține Centrul Național de Operațiuni Comune și Informații din interiorul Pentagonului și la Sediul R. Pentagonul fiind la doar câteva secunde de anihilarea completă, toate operațiunile și comunicațiile de urgență au fost transferate la Sediul R. DISA

Machine Translated by Google

Personalul critic de sprijin pentru misiuni speciale transmite tot ce poate, cât de repede poate, vicepreședintelui și secretarului apărării.

Secretarul Defence și vicepreședintele sunt în aer de paisprezece minute și sunt deja aproape de două ori mai departe din spațiul aerian din Washington D.C. decât Marine One. V-22 Osprey este o aeronavă semnificativ mai rapidă, mai mare și cu o anvergură mult mai mare. Pe fiecare vârf de aripă, un rotor compozit cu trei pale, cu diametrul de 9,5 metri, este atașat la o nacelă rotativă, fiecare putând roti până la nouăzeci de grade (în direcție verticală, atunci când avionul funcționează ca elicopter). Această caracteristică permite lui Osprey să aterizeze și să decoleze vertical, ca un elicopter convențional, dar îi conferă și puterea de a zbura de două ori mai repede decât majoritatea celorlalte elicoptere, rotindu-și nacelele înainte și transformându-se într-un avion cu turbopropulsor.

Deoarece Osprey a părăsit Pentagonul înainte ca președintele să părăsească peluza Casei Albe și pentru că Osprey este mai rapid, este deja în afara zonei periculoase de suprapresiune, ceea ce înseamnă că Secretarul Defence și vicepreședintele au șanse mult mai mari să ajungă vii la Complexul Raven Rock Mountain decât președintele.

S-au întâmplat atât de multe în ultimele treizeci și două de minute. Multe depind de ce se va întâmpla în continuare. Dar Secretarul Apărării rămâne concentrat pe un singur lucru: să-l pună pe președintele rus pe linie. Ca mulți dintre cei care devin secretar al apărării din SUA, Secretarul Apărării în acest scenariu și-a petrecut viața lucrând în cadrul complexului militar-industrial. Acest lucru îl face conștient în mod unic de pericolul existențial care există.

O problemă terifiantă în Distrugerea Reciprocă Asigurată.

Un fel de gaură. Deasupra Polului Nord. O slăbiciune bine cunoscută de experți în arme nucleare precum Hans Kristensen, dar în mare parte ignorați de restul lumii.

„Racheta balistică intercontinentală Minuteman III nu are o rază de acțiune suficientă pentru a viza Coreea de Nord fără a survola Rusia”, explică Kristensen.

Asta înseamnă că cincizeci de rachete balistice intercontinentale lansate de pe câmpuri de rachete din Wyoming trebuie călători pe o traiectorie care zboară direct deasupra Rusiei.

„Gaura. E foarte periculoasă”, a declarat fostul secretar al apărării, Leon Panetta confirmă. „Nu cred că oamenii se gândesc suficient la asta.”

Machine Translated by Google

În momentul acestui scenariu, relațiile dintre SUA și Rusia - două superputeri nucleare - sunt la un nivel minim istoric. Paranoia este la cote maxime. În acest scenariu, președintele SUA nu este în relații prietenoase cu președintele Federației Ruse. Iar acum, arme nucleare au fost lansate de Statele Unite asupra Coreei de Nord într-un contraatac - și acestea trebuie să survoleze Rusia pentru a ajunge acolo.

Aceasta este o rețetă pentru dezastru. În acest scenariu, secretarul apărării se teme – pe bună dreptate – că, dacă nu ajunge imediat la președintele rus, așa cum se întâmplă acum, s-ar putea desfășura o serie de evenimente noi, de coșmar.

3 2 MINUTE, 3 0 SECUNDE

Baza Aeriană Osan, Republica Coreea (Coreea de Sud)

Eu Într-un buncăr subteran de la baza aeriană Osan din Coreea de Sud, un colonel al Forțelor Aeriene Americane se uită la o imagine din satelit pe un ecran din fața ei. Puține baze militare americane din lume rămân într-o stare de alertă maximă atât de permanentă precum cea de la Osan.

Postura lor de apărare este, literalmente, „gata de luptă în seara asta”.

În conflictul nuclear care se desfășoară acum, Coreea de Sud este aproape sigur o următoare țintă. Colonelul american privește ecranul din fața ei; lângă ea se află omologul său sud-coreean. Analiștii au identificat mișcări de-a lungul graniței cu Coreea de Nord, la mai puțin de optzeci de kilometri de buncărul de aici.

Pe pista de decolare a orașului Osan, avioane F-16 Fighting Falcons și A-10 Thunderbolts rulează pe piste în timp ce piloții americani și sud-coreeni se pregătesc de luptă. Elicopterele Black Hawk ale armatei americane pregătesc încărcăturile pentru a fi distribuite către locații mai mici, cu operațiuni avansate. Toată lumea - de la piloți, la echipele de întreținere, până la soldații care pompează benzină - poartă echipament de protecție chimică, biologică și radioactivă.

Machine Translated by Google

Piloții americani din Coreea de Sud se antrenează purtând echipament pentru incidente chimice, biologice, radiologice și nucleare.
(Prin amabilitatea colonelului Julian Chesnutt [retratat])

Comunitatea de informații estimează că, începând cu 2024, Coreea de Nord deținea aproximativ cincizeci de bombe nucleare. De asemenea, se înțelege că Coreea de Nord deține cel mai mare stoc de arme chimice din lume - în valoare de 5.000 de tone - o mare parte din acesta fiind preîncărcat pe rachete.

Baza Aeriană Osan este întotdeauna pregătită de luptă. Cu baza sa soră, Camp Humphreys, situată la treisprezece kilometri sud, armata americană își menține misiunea în Coreea de a asigura un cerc de siguranță în jurul Seulului.

Seul este cel mai mare megaoraș din lumea dezvoltată și este situat la doar 60 de kilometri nord de Baza Aeriană Osan. Cu cei 9,6 milioane de locuitori ai săi, Seul este printre cele mai dens populate orașe de pe Pământ, cu aproximativ 1 milion de locuitori mai mulți decât orașul New York. Zona capitalei Seul are 26 de milioane de locuitori. Jumătate din țară locuiește aici.

Pentru a proteja baza aeriană Osan de atacurile cu rachete, baza se bazează pe sistemul Terminal High Altitude Area Defense – sistemul de miliarde de dolari conceput pentru a detecta și doborî rachetele care sosesc. Dar fiecare

Machine Translated by Google

Sistemul de arme are lacune. Slăbiciunea THAAD este că nu poate gestiona volumul.

„Sistemele THAAD sunt configurate să atace mai multe ținte simultan”, spune istoricul militar Reid Kirby, „nu sute”. Kirby oferă consultanță organizațiilor non-guvernamentale cu privire la capacitățile Coreei de Nord în materie de arme de distrugere în masă.

Colonelul Forțelor Aeriene Americane din buncăr se uită la imaginile din satelit, cu ochii ciuliți în căutarea unor semne de mișcare de-a lungul graniței cu Nordul.

Pentru semne ale unui atac de saturație cu arme chimice de temut.

3 2 MINUTE, 3 0 SECUNDE

Marine One, Airborne

T. Haosul este prezent în Marine One. Unii dintre indivizii aflați la bord sunt Alții strigă, alții se roagă, alții își trimit mesaje de rămas bun. Asistenta militară este concentrată asupra mingii de fotbal. Agentul special responsabil și elementul CAT format din trei oameni sunt cu toții concentrați pe salvarea vieții președintelui. În cabină, pilotul mișcă elicopterul într-o urcare abruptă, apoi îi indică agentului special responsabil că aeronava a atins altitudinea necesară.

SAC-ul transmite semnale operatorului principal de pe elementul CAT.

Operatorul CAT îl apucă pe președinte de ham și îl fixează pe comandantul șef de propriul corp. Asistentul militar stă în picioare, cu mingea de fotbal legată la piept. Un al doilea operator CAT deschide ușa elicopterului.

Vântul năvălește.

Președintele și operatorul CAT sar.

SAC-ul sare.

Asistenta de miliție sare cu mingea de fotbal.

Cei doi operatori CAT rămași sar.

Din interiorul aeronavei, consilierii prezidențiali îi privesc cum pleacă.

Președintele, legat în tandem de operatorul CAT, cade prin aer.

Riiippp. Riiippp. Riiippp ...

Machine Translated by Google

Fiecare operator CAT trage de coarda de lansare a parașutei sale. SAC-ul trage de coarda de lansare. Ajutorul militar cu mingea de fotbal american trage de coarda de lansare. Șase parașute se desfășoară.

Secundele trec, parașutele plutesc spre Pământ așa cum fuseseră proiectate.

Există o strălucire de lumină nucleară.

Urmat de o fracțiune de secundă de tăcere stranie și profundă.

Apoi-

BAAM ...

3 3 MINUTE

Zona Zero, Pentagonul

O bombă termonucleară de 1 megatonă detonează într-un test cu acțiune reală în Polinezia Franceză în 1970. (Forțele Armate Franceze)

Eu În prima fracțiune de milisecundă, o strălucire de lumină supraîncălzește aerul la 180 de milioane de grade Fahrenheit, incinerând oameni, locuri și lucruri și absorbind un centru al orașului odinioară strălucitor, odinioară puternic și odinioară vibrant într-un holocaust de foc și moarte. Mingea de foc a acestei arme nucleare de 1 megatonă care lovește Pentagonul este de mii de ori mai strălucitoare decât soarele la amiază. Oameni din Baltimore, Maryland, până la Quantico, Virginia, văd această strălucire de lumină. Oricine se uită direct la ea este orbit de ea.

Machine Translated by Google

În această primă milisecundă, mingea de foc este o sferă cu diametrul de 132 de metri. În următoarele zece secunde, se extinde până la un diametru de 1600 de metri, peste o milă de foc pur - nouăsprezece terenuri de fotbal pline de foc - distrugând legătura democrației americane.

Marginile sferei de foc se întind până la Monumentul Lincoln, la nord, și în Crystal City, la sud. Tot ce a existat în acest spațiu este incinerat. Nu a mai rămas nimic. Niciun om, nicio veveriță, nicio buburuză. Nicio plantă, niciun animal. Nicio viață celulară.

Aerul din jurul marginilor sferei de foc se comprimă într-o undă de șoc cu front abrupt. Acest zid dens de aer se împinge înainte, distrugând tot și pe toți cei din calea sa pe o distanță de cinci kilometri, în toate direcțiile. Însoțit de vânturi de câteva sute de kilometri pe oră, este ca și cum Washingtonul, DC, tocmai ar fi fost lovit de un asteroid și de unda sa însoțitoare.

În Inelul 1 — un inel cu diametrul de nouă mile — structurile proiectate își schimbă forma fizică și majoritatea se prăbușesc. Grămezile de moloz lăsate în urmă au o înălțime de zece metri sau mai mult. Deflagrația termonucleară inițială a dat foc la tot ce se afla în raza vizuală a mingii de foc. Topește plumbul, oțelul, titanul. Transformă străzile pavate în asfalt topit.

La marginile exterioare ale Inelului 1, rari supraviețuitori rămân prinși în drumuri lichefiate, iau foc și se topesc. Lumina cu raze X a exploziei nucleare arde pielea de pe corpurile oamenilor, lăsându-le extremitățile într-o groază sfâșietoare de tendoane însângerate și oase expuse. Vântul smulge pielea de pe fețele oamenilor și le sfâșie membrele. Supraviețuitorii mor de șoc, atac de cord, pierderi de sânge. Linii electrice rătăcite biciuiesc aerul, electrocutând oamenii și aprinzând noi incendii peste tot.

Pe măsură ce trec zeci de secunde, mingea de foc se ridică la cinci kilometri în aer. Calota sa amenințătoare de nori transformă lumina zilei în întuneric. Aproximativ 1 până la 2 milioane de oameni sunt morți sau pe moarte, alte sute de mii sunt acum prinse în moloz și flăcări. „Nu vor exista practic supraviețuitori”, a avertizat de mult timp comisia consultativă nucleară a guvernului cu privire la ceea ce se va întâmpla în primul inel din jurul zonei zero. „Nu va mai rămâne nimic recognoscibil... Doar fundațiile și subsolurile vor rămâne.”

Machine Translated by Google

Niciodată în istoria omenirii nu au fost ucise atât de repede atât de multe ființe umane. Niciodată de când un asteroid de mărimea unui munte s-a izbit de Pământ, acum 66 de milioane de ani. acum ani a fost declanșată atâta devastare globală dintr-o singură lovitură.

Zarurile au fost aruncate.

Cuvintele singulare și tulburătoare ale fostului comandant al STRATCOM, generalul Robert Kehler, prind viață: „Sfârșitul lumii s-ar putea întâmpla în următoarele câteva ore.”

Și acum este pe cale să se întâmple.

3 3 MINUTE

Serpuhov-15, Regiunea Kaluga

Centrul de control al sateliților Serpuhov-15 din Rusia. (Ministerul Apărării al Federației Ruse)

Eu în pădurea aflată la nouăzeci de mile sud-vest de Moscova, în regiunea rurală Kaluga,

Controlul satelitului Serpuhov-15 a recepționat un semnal. Luminile roșii clipesc. Alarmele sună cu o repetiție stridentă.

Machine Translated by Google

„Atenție. Lansare.” O voce automată instruiește echipajul.

A fost detectată lansarea unei rachete balistice intercontinentale americane.

Instrucțiunea este urmată de comanda „Primul Eșalon”, nomenclatura rusească indicând cel mai înalt nivel de alertă nucleară.

Serpuhov-15 este centrul de comandă vestic al Rusiei pentru datele de lansare a rachetelor balistice intercontinentale (ICBM). Este o componentă a Forțelor Aeriene și Spațiale Ruse, care la rândul lor reprezintă „o ramură separată a forțelor armate ale Rusiei, subordonată direct Statului Major General”, explică Pavel Podvig. Radarele de aici primesc date de la sateliții spațiali Tundra, iar comandantul Serpuhov-15 are sarcina de a transmite aceste informații în lanțul de comandă.

Ministerul Apărării din Rusia a avut ofițeri staționați la
Instalația Serpuhov-15 de mai bine de cincizeci de ani. Ca și în America, au existat alarme false terifiante. Odată, în 1983, un locotenent-colonel pe nume Stanislav Petrov era comandantul responsabil când datele din satelit au indicat că cinci rachete balistice intercontinentale americane se aflau în drum spre Moscova cu arme nucleare. Din motive legate de intuiția umană, Petrov a devenit suspicios în legătură cu informațiile despre atac. Ani mai târziu, i-a spus reporterului de la Washington Post, David Hoffman, ce gândea la momentul respectiv.

„Am avut un presentiment ciudat”, a spus Petrov, întrebându-se: cine începe un război nuclear împotriva unei alte superputeri cu doar cinci rachete balistice intercontinentale?

În 1983, Petrov a luat decizia de a interpreta semnalul de avertizare timpurie drept o „alarmă falsă”, a spus el, netransmițând astfel un raport în lanțul de comandă. Datorită scepticismului său bine plasat, locotenent-colonelul Stanislav Petrov a devenit cunoscut drept „omul care a salvat lumea de la un război nuclear”.

Dar în acest moment de criză nucleară intensă, în acest scenariu - cu
SUA sub atac nuclear și o serie de rachete balistice intercontinentale tocmai lansate de pe un câmp de rachete din Wyoming - reacția comandantului actual de la Serpuhov-15 este diferită de reacția lui Petrov din 1983. Nu este vorba doar de faptul că Tundra raportează în mod eronat lumina soarelui ca gaze fierbinți de eșapament ale rachetei sau că confundă norii cu fumul de rachetă. Tundra raportează greșit o serie de lucruri.

Machine Translated by Google

„Probabil că Tundra nu poate măsura cu exactitate numărul de rachete balistice intercontinentale (ICBM) dintr-o lansare de cincizeci de Minuteman”, susține Ted Postol. „Ar putea părea o sută.” Sau mai mult.

Comandantul de la Serpuhov-15 se uită fix la datele de avertizare timpurie de pe ecranul electronic din fața sa. Ce sunt cincizeci de rachete Minuteman care se îndreaptă spre Polul Nord, Tundra „vede” ca fiind peste 100 de rachete balistice intercontinentale.

Aceea este o vegană a focoaselor nucleare.

Suficient pentru un atac preventiv, de decapitare, asupra Moscovei.

În acest scenariu, comandantul de la Serpuhov-15 nu are același scepticism în privința intențiilor pe care îl avea locotenent-colonelul Petrov cu aproximativ patruzeci de ani în urmă.

Ridică telefonul și sună la Moscova.

Americanii ne atacă cu rachete balistice intercontinentale, spune comandantul.

3 4 MINUTE

Hudson Yards, New York City

New York City se află la aproximativ 4.000 km est de Diablo Canyon din California și la 320 km nord-est de Washington, DC, în linie dreaptă. Nu este suficient de aproape de niciuna dintre locații pentru a simți efectele fizice ale detonării bombelor nucleare. Dar, din punct de vedere psihologic, New York City - cea mai mare metropolă a Americii - erupe în panică și haos. Odată cu răspândirea știrilor despre un atac nuclear în întreaga lume ca focul în pădure, milioane de newyorkezi se tem că orașul lor va fi o următoare țintă. În studioul Cable News Network din Hudson Yards, angajații fug din clădire cu o urgență nemaivăzută de când angajații World Trade Center încercau cu disperare să scape de prăbușirea iminentă a Turnurilor Gemene din 11 septembrie.

Câțiva jurnaliști au rămas în redacție în acest scenariu.

Cei care au rămas la posturile lor cutreieră site-urile de socializare încă funcționale, căutând cu înfrigurare conținut pe care să-l distribuie lumii. Inginerii din sala tehnică au copiat videoclipul crescătorului de vite din Point Buchon de pe rețelele de socializare.

Machine Translated by Google

și se redă în buclă pe ecran. La fel ca videoclipul lui Jules Naudet din 11 septembrie, în care primul avion se prăbușește în Turnul de Nord, această imagine este un punct de plecare pentru război.

Niciun reporter CNN din Washington D.C. nu răspunde la telefon. Semnalul de telefonie mobilă este întrerupt.

„Virginia de Nord are peste 60% din centrele de date din lume”

Primul șef al departamentului cibernetic al Americii, generalul de brigadă în retragere Gregory Touhill, ne spune că nimeni din biroul secretarului de presă al Casei Albe nu poate fi contactat. Mesajele pentru persoana de legătură CNN de la Pentagon ajung direct în căsuța vocală.

La fel și cu armată, marină, forțe aeriene, Corpul Pușcașilor Marini, Garda de Coastă, Forțele Spațiale, Departamentul de Securitate Internă și FBI.

Înainte ca X să se deformeze și să se prăbușească, videoclipurile cu telefoanele mobile inundau platformele de socializare. Unele dintre imagini au fost captate pe CNN.

Dar, cu un singur verificator de informații rămas în clădire, autentificarea devine o sarcină imposibilă. Cum să discernem imaginile realității de clipurile video îngrozitoare cu inteligență artificială care inundă internetul?

Verificatorul de informații se holbează la imagini cu cadavre arse, înnegrite. La oameni care nu par umani sau chiar reali. Așa cum a fost la Hiroshima și Nagasaki în august 1945, așa este și în America acum: oameni fără chip.

Oameni fără piele. Oameni goi alergând, cu hainele și corpurile în flăcări.

Un bărbat care ține în brațe un copil mort. Un cal mort pe stradă. Un adolescent cu o parte a corpului retezată în mână.

Prezentatorul care a stat aici, în Hudson Yards, citește de pe un teleprompter, încercând să-și păstreze calmul în timp ce începe să proceseze ce se întâmplă de fapt.

Prezentator: Înțelegem că o bombă nucleară a lovit, se pare, o centrală nucleară din California, la 265 de kilometri nord de Los Angeles.

Vocea i se frânge.

Prezentator: Și, de asemenea, se pare - pur și simplu nu știm cu siguranță - doar câteva secunde sau minute în urmă - nu avem confirmare - o a doua bombă nucleară a lovit Washington, DC

Un Walter Cronkite emoționat aproape a plâns în direct la televizor după ce președintele... John F. Kennedy a fost ucis. După ce zeppelinul Hindenburg a explodat în flăcări, Herb Morrison a strigat: „O, ce umanitate!”

Cum să procesez asta?

Machine Translated by Google

Prezentatorul privește în jos în timp ce pe telefonul său mobil apare o alertă de urgență wireless. Se uită din nou la cameră.

Prezentator: FEMA a emis acest avertisment.

Își îndreaptă telefonul mobil spre cameră. Pe el scrie:

SUA SUB ATAC NUCLEAR

CĂUTAȚI ADĂPOST IMEDIAT

ACESTA NU ESTE UN EXERCIȚIU

3 5 MINUTE

Canionul Diablo, California

La centrala electrică Diablo Canyon, curenți ascendenți puternici absorb substanțe radioactive murdărie și resturi în tulpina și norul de ciupercă în creștere.

Înălțându-se la o înălțime de 9.000 de metri, această aberație terifiantă este acum vizibilă din punctele de belvedere de pe coasta Californiei, inclusiv de la Baza Forțelor Spațiale Vandenberg - care găzduiește patru dintre cele patruzeci de rachete interceptoare rămase. Baza Forțelor Spațiale Vandenberg este situată la aproximativ 50 de kilometri sud-est de locul unde se desfășoară Scenariul Diavolului.

Dealurile din jur sunt în flăcări. Flăcări înalte de zgârie-nori mistuie păduri, ucigând fauna sălbatică și înghițind tot ce le stă în cale. Vânturile supraîncălzite provenite de la copacii care ard generează tornade de incendiu cu viteze de sute de mile pe oră, doborând copacii și transportând resturi de mărimea unei mașini în canioanele adiacente, alimentând noi incendii peste tot.

Pentru zeci de mii de californieni, panica absolută pune stăpânire pe măsură ce sirenele de urgență din Diablo Canyon - care se întind pe mai mult de doisprezece kilometri în toate direcțiile - încep să declanșeze un scârțâit de alarmă.

E haos, peste tot.

Aproximativ 143.000 de oameni locuiesc în raza de zece mile a Canionului Diablo. douăsprezece Zone de Acțiune Protectoare, toate încercând acum să fie evacuate, toate simultan. De la Pismo Beach până la Los Osos, toată lumea este disperată să scape de moartea cauzată de fum, foc și otrăvire cu radiații.

Perspectiva este sumbră.

Machine Translated by Google

Toți încearcă să scape pe o autostradă istorică, veche de aproape 100 de ani.

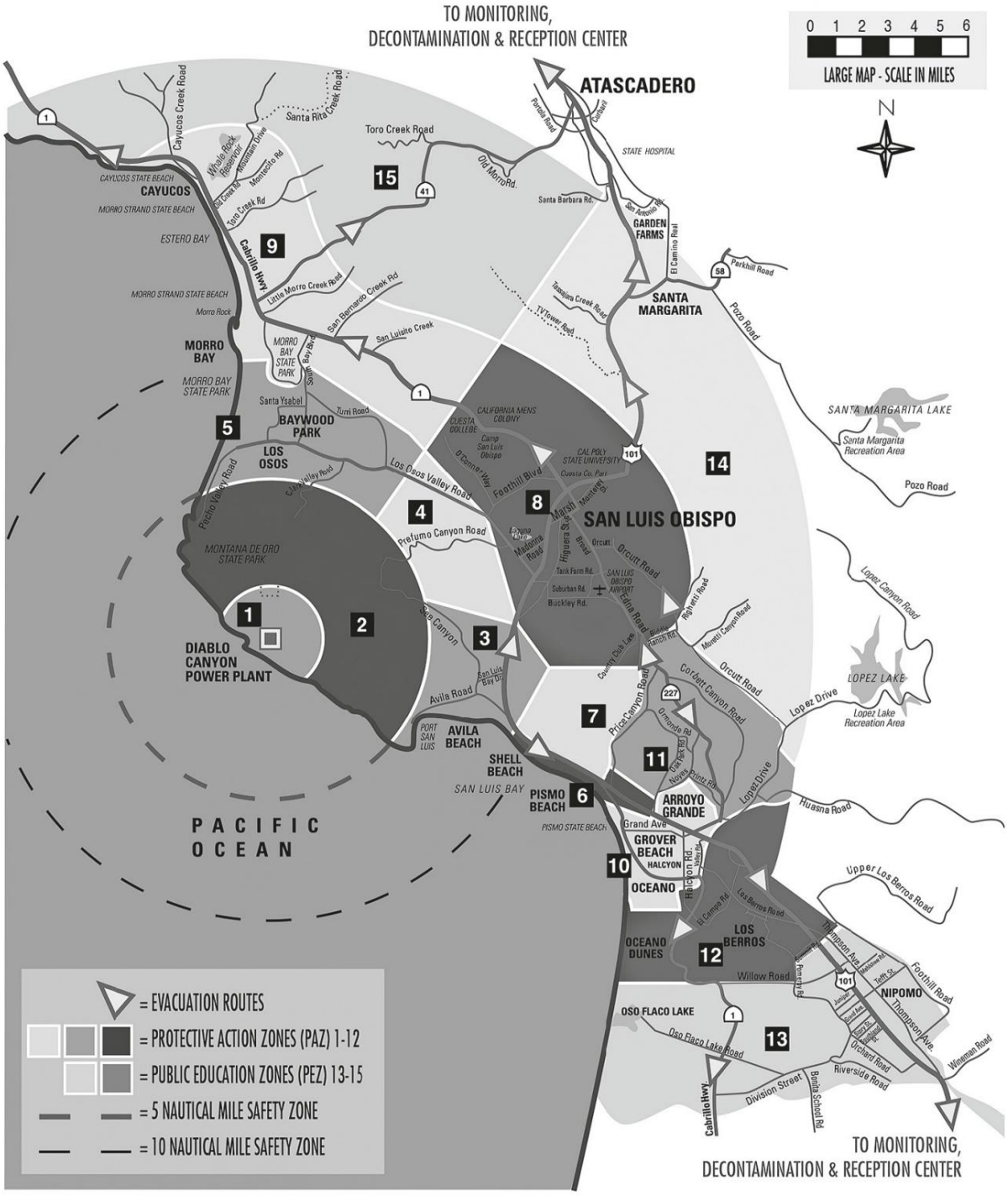

Canionul Diablo, rute de evacuare în caz de accident nuclear. (Comisia de Reglementare Nucleară a SUA)

Machine Translated by Google

LECȚIA DE ISTORIE O. 7

Jocul Războiului Profetului Mândru

Eu În 1983, într-un punct culminant al nebuniei legate de arsenalul nuclear - când existau aproape 60.000 de arme nucleare gata de lansare (35.804 în Rusia; 23.305 în SUA) - președintele Reagan a comandat un joc de război simulat, numit în cod Proud Prophet (Profetul Mândru), pentru a explora rezultatul și efectele unui război nuclear. Jocul de război Proud Prophet a fost conceput de un bărbat pe nume Thomas Schelling, un intelectual din Războiul Rece cu diplome în economie de la Harvard și Berkeley. Schelling a fost membru al facultății de la New England Complex Systems Institute, un think tank dedicat studiului „sistemelor complexe". Unele sisteme complexe există în natură. Clima globală a Pământului, creierul uman, o celulă vie sunt exemple de sisteme complexe. Altele sunt create de oameni și depind de mașini - cum ar fi rețeaua electrică, internetul și Departamentul Apărării al SUA.

Specialitatea lui Thomas Schelling era aplicarea teoriei jocurilor la sisteme complexe. El folosea modele matematice pentru a discerne și prezice rezultatele. Era luat foarte în serios. În 2005, când Schelling avea peste optzeci de ani, i s-a acordat Premiul Nobel pentru Științe Economice (împreună cu Robert J. Aumann) pentru „avansarea înțelegerii noastre asupra conflictului și cooperării prin analiza teoriei jocurilor".

„Puterea de a răni este putere de negociere", a scris Schelling în celebra sa carte Arms and Influence. „A o exploata este diplomație – diplomație vicioasă, dar diplomație."

Scopul jocului de război clasificat Proud Prophet a fost să demonstreze ce se întâmplă atunci când diplomația eșuează - când descurajarea eșuează. Pentru a demonstra ofițerilor de rang înalt din sistemul de Comandă și Control Nuclear al SUA diferitele moduri în care războiul nuclear s-ar putea desfășura și s-ar desfășura după începerea acestuia. În fiecare zi, timp de două săptămâni, în 1983, peste 200 de persoane s-au adunat la Colegiul Național de Război din Washington, DC, pentru a juca jocul, izolați într-un loc securizat pentru a preveni scurgerile de informații.

Colegiul Național de Război este situat în cadrul Universității Naționale de Apărare, care se află chiar peste râu de Pentagon. În fiecare zi, pentru a juca jocul, secretarul apărării lua un telefon roșu și îl suna pe președintele Statului Major Interarme pentru a discuta diverse idei legate de diferitele situații de război nuclear.

scenariile propuse de Schelling. Schemele includeau totul, de la atacuri nucleare tactice într-un așa-numit război nuclear limitat, până la scenarii cu decapitare masivă.
Au fost exerciții cu NATO și fără implicarea forțelor nucleare ale NATO.
Au existat scenarii în care SUA au lansat un război nuclear preventiv, începând cu toți cei de la Pentagon într-o stare de calm concentrat. Au existat exerciții în care războiul nuclear a fost declanșat în modul de criză. În modul de panică totală.
Cu și fără intrarea Chinei în conflict. Cu și fără implicarea Regatului Unit.

Paul Bracken, profesor de științe politice la Yale, a fost unul dintre civilii invitați să participe la jocul secret al războiului nuclear.

Machine Translated by Google

„Rezultatele au fost îngrozitoare”, spune Bracken. Pe parcursul a două săptămâni, în fiecare scenariu simulat – și în ciuda evenimentului declanșator care a declanșat jocul de război – războiul nuclear s-a încheiat întotdeauna la fel. Cu același rezultat.

Nu există nicio modalitate de a câștiga un război nuclear odată ce acesta începe. Nu există așa ceva precum dezescaladarea.

Conform lui Proud Prophet, indiferent de cum începe războiul nuclear, acesta se termină cu o distrugere completă, asemănătoare Armaghedonului. Cu SUA, Rusia și Europa complet distruse. Cu întreaga emisferă nordică nelocuibilă din cauza căderilor radioactive. Cu moartea a cel puțin o jumătate de miliard de oameni doar în salva de deschidere a războiului.
Urmată de foametea și moartea aproape tuturor celor care supraviețuiau inițial.

„Rezultatul a fost o catastrofă”, își amintește Bracken. O catastrofă „care a făcut ca toate războaiele din ultimii cinci sute de ani să pălească în comparație. O jumătate de miliard de ființe umane au fost ucise în schimburile inițiale...” „... NATO dispăruse. La fel și o bună parte a Europei, a Statelor Unite și a Uniunii Sovietice. Părți importante ale emisferei nordice aveau să fie nelocuibile timp de decenii.” Toată lumea a plecat foarte supărată.

Rezultatele Proud Prophet au rămas necunoscute publicului timp de aproape trei decenii, până în 2012, când jocul de război a fost declasificat. Dacă putem numi asta declasificare. Majoritatea paginilor arătau așa:

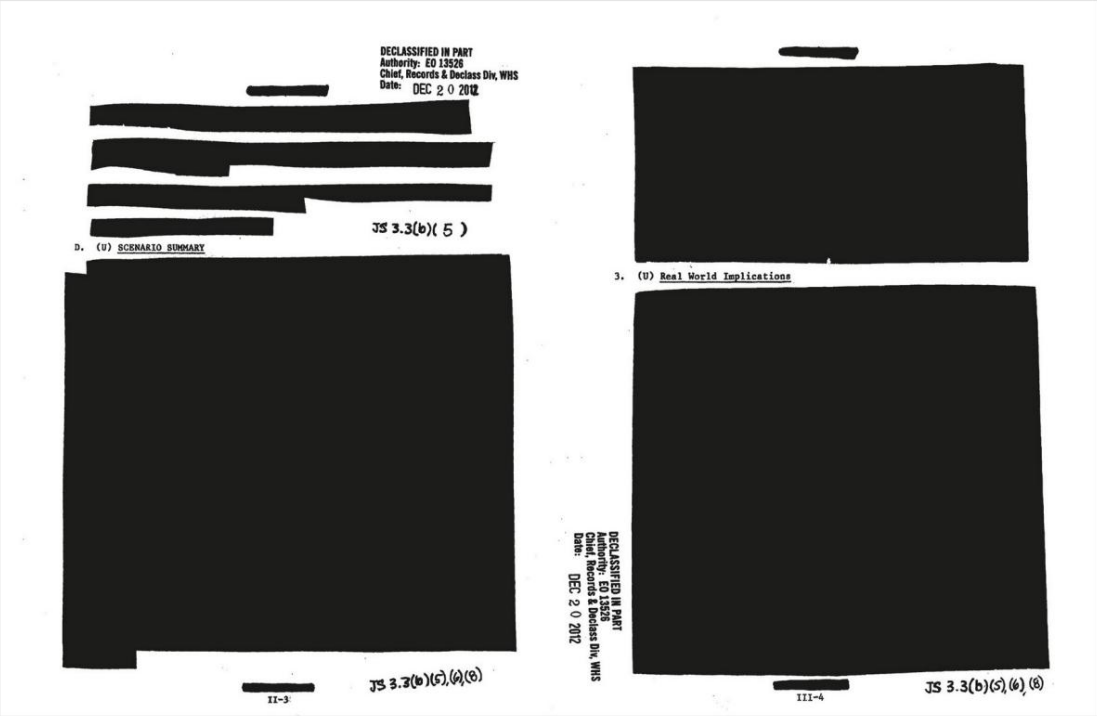

Jocul nuclear Proud Prophet-83 din 1983 a fost „declasificat” în 2012. (Departamentul Apărării al SUA)

A existat și un aspect pozitiv. Declasificarea documentului „Proud Prophet” le-a permis unor oameni precum Paul Bracken să discute anumite aspecte ale acestuia fără a încălca Legea Spionajului din 1917, chiar dacă în termeni foarte generali. De la Bracken, aflăm direct că liderii militari de la

Machine Translated by Google

erau complet nepregătiți pentru deciziile pe care urmau să le ia - de la scânteia inițială a războiului nuclear până la ultima suflare pe care ar fi putut-o da oricare dintre ei.

Paisprezece ani mai târziu, vicepreședintele Al Gore i-a cerut profesorului Bracken să conducă un alt tip de simulare de joc de război, nu un joc de război nuclear, ci unul care implică un atac cibernetic pe Wall Street. La sfârșitul anilor nouăzeci, vicepreședintele Gore era îngrijorat că internetul, care a devenit tot mai popular, făcea sistemul bancar american vulnerabil la atacuri teroriste.

„Oamenii lui m-au rugat să organizez un joc”, își amintește Bracken despre cererea lui Gore, una care a implicat șaptezeci și cinci de militari și civili, inclusiv bancheri de pe Wall Street.

Camera secretă și secretă de la Colegiul Național de Război nu era disponibilă la momentul respectiv. Cineva de la firma financiară Cantor Fitzgerald a aranjat o sală de banchet la World Trade Center, explică Bracken, în restaurantul de la ultimul etaj, cu o priveliște magnifică asupra orașului. Un restaurant cunoscut sub numele de Windows on the World. Timp de trei zile în 1997, grupul s-a implicat într-un joc de război simulat, extrem de secret.

Un atac ciberterorist.

Concluzia lor — trasă în urma jocului de război — a fost elementară, susține Bracken. „Mutați stocarea datelor departe de Manhattan. Firmele de pe Wall Street au accelerat mutarea stocării datelor în New Jersey și Long Island.” Mai ieftin. Mai sigur. Grozav.

Doar că: „Ceea ce nu am înțeles a fost atacul propriu-zis”, se lamentează Bracken. „Nu ne-am gândit să izbim clădirea” unde se juca jocul cu un avion comercial. Adică, să zburăm cu un avion comercial în World Trade Center.

Patru ani mai târziu, cincisprezece dintre persoanele care jucau acel joc de război simulat au fost ucise în atacul terorist din 11 septembrie de la World Trade Center, când două avioane comerciale au fost izbite de cele două turnuri înalte de acolo. Ferestrele de pe

Restaurantul World și ambele turnuri au fost reduse la moloz și cenușă.

După un război nuclear, o mare parte din omenirea secolului XXI va fi la fel.

Acolo o clipă, apoi dispăru.

Machine Translated by Google

3 6 MINUTE

Cartierul General al Comandamentului Strategic al SUA, Nebraska

T• Au trecut treizeci și șase de minute în acest scenariu. STRATCOM Comandantul este afară pe ușă, alergând spre Avionul Apocalipsei— numit oficial E-4B Nightwatch — un Boeing 747 militarizat, modernizat, care stă la ralanti pe pistă. Avionul Doomsday este întotdeauna gata de decolare — gata 24/7/365 pentru a orchestra evadarea aeriană a unui comandant. Asta pentru că Avionul Doomsday duce un război nuclear din aer.

E primăvară în Nebraska. Asfaltul e curat. Nicio inundație, nicio uragană. Ceasul de evadare din buncărul subteran s-a reglat acum câteva minute, dar comandantul STRATCOM trebuia să obțină codul universal de deblocare de la președintele Statelor Unite. Și acum a reușit.

Timpul necesar pentru ieșirea din Centrul de Operațiuni Globale, rularea „Am la dispoziție un anumit număr de minute pentru a mă urc în avionul ăla și pentru ca acesta să se ridice [de la sol] și să se mențină la o distanță sigură înainte ca o armă nucleară să explodeze aici”, a declarat generalul comandant al STRATCOM, Hyten, pentru CNN în 2018.”

În sala de conferințe de la bordul Avionului Doomsday, comandantul se leagă de centură și se reunește cu comandanții Sistemului de Comandă și Control Nuclear care rămân în viață.

Încă nicio veste de la președinte. Încă nicio veste de la vicepreședinte.

Asistentul militar are mingea de fotbal american, STRATCOM știe asta și știu unde se află mingea. În interiorul genții se află un sistem de urmărire clasificat, conceput pentru a elimina efectele electromagnetice. Mingea zace pe pământ într-o zonă împădurită din zona rurală Boyds, Maryland. O forță de reacție rapidă a fost trimisă din Camp David pentru a localiza și recupera mingea și, sperăm, și pe președinte, dar elicopterul QRF este încă în aer și nimeni nu știe dacă președintele este cu asistentul militar sau dacă el și operatorul CAT cu care se află au fost separați de explozia unei bombe și de vântul care se învârte în jurul ei.

Machine Translated by Google

Sistemele de urmărire de pe Marine One au încetat transmisia acum trei minute. Toate semnalele mobile de la pasagerii de la bord și de la cei care au sărit cu parașuta au încetat să transmită când bomba a detonat deasupra orașului Washington.
EMP localizat a adus la zero tot ce se afla în zona de suprapresiune.

Secretarul apărării și vicepreședintele Statului Major Interarme al
Personalul era suficient de departe pentru a putea continua să zboare. Acum sunt la doar câteva minute distanță de aterizarea la Stația R. Vicepreședintele este în legătură cu STRATCOM, prin telefon prin satelit. Ea așteaptă ca comandantul să se orienteze în camera de război a Avionului Apocalipsei.

Avionul Doomsday și-a primit numele deoarece este locația de unde comandantul STRATCOM (sau oricine acționează în acest sens) va executa ordine de urgență în timpul unui război nuclear. Fiecare avion cu reacție este protejat împotriva impulsurilor electromagnetice și are o plasă peste geamuri pentru a preveni o posibilă spargere din cauza undelor de șoc. Sistemul de comunicații prin satelit de pe E-4B Nightwatch este conceput pentru a oferi comunicații la nivel mondial între liderii militari superiori și Forțele Întrunite. Aeronava poate zbura în cerc deasupra țării timp de douăzeci și patru de ore sau mai mult, fără realimentare, trimițând coduri de lansare nucleară către orice ramură a triadei, oriunde în lume. Dacă sistemul său de comunicații prin satelit se defectează la nivel național sau global, avionul Doomsday va utiliza legături de frecvență extrem de înaltă (EHF) și de frecvență foarte joasă/frecvență joasă (VLF/LF) cu alte aeronave din flota sa. Aceasta include aeronava E-6 Mercury, numită oficial platforma „Take Charge and Move Out” - un sistem conceput în timpul Războiului Rece, care funcționează și ca un centru de comandă de ultimă instanță pe cer.

Avioanele Doomsday au echipamente care permit comandantului să lanseze (de la distanță, din aer) toate armele din toate cele trei ramuri ale triadei nucleare - submarine, bombardiere și rachete balistice intercontinentale - chiar și după ce centrele individuale de control al lansării ale sistemelor și-au pierdut capacitatea de a face acest lucru de la sol.

Avionul Doomsday decolează de pe pista de la Baza Forțelor Aeriene Offutt la un unghi maxim de urcare. Comandantul STRATCOM este informat despre atacul asupra Pentagonului, primind evaluarea pagubelor provocate de bombă și estimări ale numărului de morți și victime. El este informat despre timpul necesar pentru a atinge ținta.

Machine Translated by Google

cincizeci de rachete balistice intercontinentale Minutemen III. El este informat despre timpul rămas până la lansarea rachetelor balistice intercontinentale Trident.

Comandantului i se arată imagini de înaltă rezoluție ale orașului Washington, DC Acestea sunt compozite digitale asamblate în timp real de sisteme avansate de senzori la bordul unor aeronave fără pilot care zboară deasupra zonei centrale din jurul Washingtonului, D.C. Timp de decenii, începând cu sfârșitul anilor 1940, forțele aeriene au exersat zborul prin nori nucleari de tip ciupercă, folosind piloți de luptă decorați precum colonelul Hervey Stockman pentru a dezvolta aeronave comerciale. Acum, dronele fac această treabă, vehicule fără pilot controlate de o instalație comună NSA-NRO (nu în D.C.) - o instalație atât de secretă, încât partajarea locației sale ar fi o încălcare a Legii Spionajului.

Sistemele de senzori de la bord includ sistemul Autonomous Real-Time Ground Ubiquitous Surveillance–Infrared, conceput de DARPA, conceput pentru a oferi comandanților de pe câmpul de luptă conștientizarea situației de pe teren. În 2013, sistemul cu infraroșu ARGUS putea identifica o persoană care purta un ceas de mână de la peste trei kilometri distanță, numele său fiind un omagiu adus bestiei grecești antice Argus Panoptes, un monstru atotvăzător cu 100 de ochi.

Comandantul STRATCOM se uită la imagini oribile ale locului unde se afla odinioară puternicul Pentagon al SUA. Imaginile sunt devastatoare. La începutul erei nucleare, șefii de stat major interarme au fost avertizați că bombele nucleare reprezentau „o amenințare la adresa omenirii și a civilizației”. Că, dacă ar fi folosite împotriva orașelor, acestea ar putea „depopula vaste zone ale suprafeței Pământului”.

Și acum, comandantul STRATCOM este unul dintre primii americani care vezi această predicție împlinindu-se.

El o vede de sus, cu propriii săi ochi.

3 7 MINUTE

Locație nedivulgată, Oceanul Pacific

La mii de kilometri de Washington, DC, în mijlocul Pacificului Ocean, într-o locație nedivulgată, cunoscută doar comandantului și echipajului său, sirenele de pe USS Nebraska răsună. Toți cei 155 de submarini aflați la bordul acesteia

Machine Translated by Google

Nava rămâne intens concentrată pe un singur lucru: lansarea nucleară.

USS Nebraska este un submarin cu propulsie nucleară și înarmat cu arme nucleare, capabil să declanșeze de douăzeci de ori mai multe distrugeri decât toți explozibilii folosiți în al Doilea Război Mondial, inclusiv ambele bombe atomice lansate asupra Japoniei. Ca toate submarinele din clasa Ohio, Nebraska este silențioasă, nedetectabilă și întotdeauna gata de lansare. În acest moment, lansarea este la câteva secunde distanță. „Avem puterea de a distruge armata, infrastructura și tot ce se află între acestea ale unui adversar", a declarat submarinistul Mark Levin ascultătorilor într-un podcast al Departamentului Apărării. „Un sistem supraviețuitor pentru efectuarea unui atac nuclear de represalii."

„Supraviețuitor", adică submarinul supraviețuiește.

Echipajul de pe USS Nebraska este extrem de calificat și antrenat în mod unic. Sunt obișnuiți să călătorească adânc sub apă timp de șaptezeci de zile. Fără mesaje text, fără e-mailuri, fără contact radio, fără semnătură radar. Submarinele americane din clasa Ohio se mândresc cu faptul că sunt factorul suprem de descurajare nucleară; doar o persoană nebună ar vrea să fie victima mâniei sale.

Machine Translated by Google

O rachetă balistică (SLBM) lansată de un submarin Trident, de pe USS Nebraska. (SUA Marină, subofițer clasa I Ronald Gutridge)

Când echipajul primește ordinul de lansare a armelor nucleare, acesta urmează acele ordine întocmai așa cum au fost repetate. Ordinul de lansare de la președinte a fost autentificat și decodificat de doi ofițeri juniori. Acest șir de date codificate include informații despre planul de acțiune și momentul acțiunii. Despre ce ținte să atace, coordonatele precise implicate - și când.

Acțiunea începe. Dintre toate protocoalele și procedurile complexe, cu mai mulți pași, din cadrul Serviciului de Comandă și Control Nuclear al SUA, lansarea rachetelor nucleare Trident este concepută să fie simplă și rapidă.

Echipajul mută submarinul de 18.750 de tone în poziție. La adâncimea de lansare în subsol de aproximativ 45 de metri.

Comandantul, ofițerul executiv și doi ofițeri juniori
fiecare individual autentifică ordinul președintelui pentru ultima dată.

Căpitanul și ofițerul său secund deschid seiful dublu de la bord.

Machine Translated by Google

Cele două persoane scot două obiecte din interiorul seifului. Un seif sigilat
Cardul sistemului de autentificare și o cheie de control al focului sunt scoase fiecare.

Cheia este introdusă în slotul corespunzător, apoi rotită. Rachetele sunt
înarmați și gata de foc.

Există douăzeci de tuburi de rachete active pe fiecare rachetă nucleară din clasa Ohio
submarin. Fiecare tub conține o rachetă Trident II D5. Opt din cele douăzeci de rachete vor
fi lansate.

Fiecare dintre cele opt rachete este înarmată cu patru focoase nucleare separate
în conul său nasal.

Fiecare focoasă poartă o bombă nucleară de 455 kilotone.

Comandantul autorizează lansarea celor opt rachete Trident.

Ofițerul de armament apasă pe trăgaciul care lansează prima rachetă.

O încărcătură explozivă vaporizează rapid un rezervor de apă la baza tubului rachetei.

Presiunea gazului în expansiune împinge racheta în afara submarinului printr-o diafragmă
din partea superioară a tubului de lansare, aruncând racheta în afara tubului, în afara corpului
submersibilului și departe de submarin cu suficient impuls pentru a ajunge la suprafață.

La puțin peste o secundă după lansare, prima rachetă Trident
încalcă linia de plutire. Pe măsură ce iese la suprafața Pacificului, motorul rachetei sale din
prima treaptă se aprinde. Ridicându-se în aer, începe faza de propulsie.

Trec cincisprezece secunde. A doua rachetă Trident iese din tubul său.
Și următorul vine cincisprezece secunde după acesta. Ordinea simplă, potrivită, este următoarea:

Racheta 1.

Racheta 2.

Racheta 3.

Racheta 4.

Racheta 5.

Racheta 6.

Racheta 7.

Machine Translated by Google

Racheta 8.

Opt rachete, fiecare purtând patru focoase nucleare de 455 de kilotone, pentru un total de treizeci și două de focoase care vor distruge în curând mai multe ținte din Coreea de Nord.

Prima treaptă a fiecărei rachete va arde timp de șaizeci și cinci de secunde, urmată de încă paisprezece minute de călătorie până la țintă.

Ca și în cazul unui ICBM, un SLBM nu poate fi retras. Ce se face
este gata.

3 7 MINUTE, 3 0 SECUNDE

Centrul de Operațiuni Comune și Informații — Complexul Raven Rock Mountain, Pennsylvania

Departe în interiorul complexului Raven Rock Mountain, ofițerii Operațiunile de sprijin nuclear din cadrul Centrului Comun de Operațiuni și Informații al DISA declanșează comenzi de acțiune de urgență.

FPCON Delta, Condiția 1 de Protecție a Forței, cel mai înalt nivel de alertă pentru un atac împotriva unei instalații militare, este acum oficial în vigoare. Aceasta este adoptată separat de DEFCON 1, care presupune un atac asupra populației civile. Departamentul de Securitate Internă instruiește Vama și Protecția Frontierelor, Departamentul Transporturilor și Garda de Coastă să închidă toate granițele SUA. Administrația Federală a Aviației emite

SCATANA, Planul pentru controlul securității traficului aerian și al mijloacelor de navigație aeriană în condiții de urgență, cu imobilizarea la sol a tuturor aeronavelor.

La toate instalațiile militare din țară, porțile garnizoanei se închid. Forțele de securitate ale bazelor inițiază protocoale de verificare 100% a cărților de identitate. Începe izolarea rapidă a bazei de către forțele militare și civile locale.

La instalațiile militare americane din întreaga lume, combatanții geografici Comandanții aplică măsurile FPCON Delta, într-o încercare zadarnică de a securiza și proteja zonele lor de responsabilitate de atacuri. Zadarnică, deoarece este imposibil să te aperi împotriva atacurilor nucleare. Totuși, carantina a început în întreaga lume.

Machine Translated by Google

America este în război nuclear cu Coreea de Nord.

3 8 MINUTE

Ground Zero, Inelul 1 și Inelul 2

Eu În Washington, DC, Inelul 1 este un holocaust. Inelul 1 este acel inel de nouă mile zona cu diametrul din jurul zonei zero, unde structurile proiectate și-au schimbat forma și s-au prăbușit. Victimele sunt aproape de 100%, toată lumea este moartă sau pe moarte.

Clădiri care odinioară se aflau aici - Casa Albă, Capitoliul, Curtea Supremă, Departamentele de Justiție și Stat ale SUA, Biroul Federal de Investigații, Trezoreria SUA, Biblioteca Congresului, Arhivele Naționale, Departamentul de Poliție Metropolitană, Departamentul de Stat al SUA
Departamentele Agriculturii, Educației, Energiei, Sănătății și Serviciilor Umane, Academia Națională de Științe, Crucea Roșie Americană, Constitution Hall, ca să numim doar câteva – au fost distruse, făcute praf, explodate, crăpate, dărâmate și incendiate. Toate ființele umane care stăteau, stăteau, mergeau, așteptau sau lucrau în fiecare dintre aceste clădiri acum doar câteva minute – nu mai există.

Structurile emblematice construite din granit și marmură cioplite, din oțel și piatră, cu coloane în stil Partenon și fațade neoclasice, dacă odinioară păreau de neînvins, acum sunt doar grămezi de moloz și resturi. Epave de război. Așchii și fragmente ale lucrurilor care au fost odată.

Gândiți-vă la mica fâșie de pământ care a fost National Mall, parcul lung și acoperit cu iarbă cunoscut sub numele de „Giarda din față a Americii”. Un parc vizitat de peste 25 de milioane de oameni în fiecare an. Un loc cândva popular pentru concerte și festivaluri de muzică, pentru picnicuri și proteste, pentru alergători, turiști și proaspăt căsătoriți. Reprezintă o cantitate infinitezimală din ceea ce a dispărut acum. Acum cinci minute, acest parc amenajat era plin de muzee de istorie și vizitatori curioși.
Acum, tot ce se află în toate muzeele Smithsonian - fosilele de dinozauri, colecțiile de botanică și carte, picturile din Galeria Națională de Portrete, roba lui Muhammad Ali, toți oamenii care privesc curioși aceste colecții

Machine Translated by Google

—au fost acolo un minut, iar o secundă mai târziu s-au transformat violent în bucăți de cenușă de dimensiuni milimetrice.

Inelul 2 din Ground Zero este în flăcări. Inelul 2 este inelul cu diametrul de 24 de kilometri, o zonă în care marea majoritate a celor care nu sunt deja morți sunt pe cale să moară din cauza arsurilor de gradul trei. Strălucirea de raze X de la 80 de milioane de grade Celsius a bombei nucleare a aprins un incendiu masiv care începe acum să consume tot ce se află în acest inel și dincolo de acesta. Milioane de obiecte inflamabile din Inelul 2 au fost aprinse, toate deodată, ca milioane de chibrituri scăpate în iarba uscată.

„Aprinderea este complicată”, ne spune dr. Glen McDuff. Oamenii de știință din Los Alamos au petrecut decenii calculând „pragurile de aprindere” pentru obiecte naturale și artificiale în vecinătatea unei detonări nucleare. Acele de pin și cauciucul negru se pot aprinde spontan la 12 kilometri de punctul central al unei detonări de 1 megatonă, la fel ca majoritatea tapițeriilor auto, în timp ce materialele plastice sunt mai predispuse să emită „jeturi de flacără”.
Aceste mini-torțe de foc pornesc noi incendii, care pornesc apoi noi incendii. Clădirile care nu sunt încă în flăcări vor fi în curând. Aceasta include aproape tot ce se află la sud până la Alexandria, la vest până la Falls Church, la nord până la Chevy Chase, la est până la Capitol Heights și toate cartierele dintre ele.

Au trecut doar cinci minute de când o bombă nucleară a lovit Pentagonul. Incendiul care arde Inelul 2 va ucide mai mulți oameni decât bomba în sine.
Lynn Eden, o cercetătoare emerită de la Stanford, explică: „Energia eliberată de acest incendiu masiv ar fi de cincisprezece până la cincizeci de ori mai mare decât energia produsă de detonarea nucleară [originală] [cu] vânturi suficient de puternice pentru a smulge din rădăcini copaci cu un metru în diametru și a atrage oamenii din afara focului în el.”
Ființele umane vor fi atrase fizic dintr-un spațiu în altul, ca și cum ar fi prinse în interiorul unui vid sau al unei pompe monstruoase și colosale.

Ted Postol descrie cum se întâmplă acest lucru din punctul de vedere al unui fizician. „Începe un proces contraintuitiv”, spune el. „Bulbul de foc se va ridica cu flotabilitate până la o altitudine de aproximativ opt kilometri înainte de a se stabiliza. În timpul procesului de ascensiune, creează vânturi gigantice pe sol, cu viteze interne de aproximativ 320-500 de kilometri pe oră, doar din cauza acțiunii de aspirare a acestui bulgăre de foc ascendent, care se deplasează spre interior, mai degrabă decât spre exterior.” Pe măsură ce această biciuire,

Machine Translated by Google

Ciclonul de foc se învârte, devenind tot mai violent cu fiecare secundă, începe să-și creeze propria vreme, pe măsură ce arde de necontrolat. În următoarele câteva ore, va consuma tot zona metropolitană Washington, DC și suburbiile din jur. Va distruge totul și pe toți cei din oraș până când nu va mai rămâne nimic de ars.

Între timp, pulsul electromagnetic al bombei a întrerupt curentul electric. Fără energie electrică, nu există pompe de apă. Fără apă, oamenii nu au nicio modalitate de a stinge aceste incendii devastatoare. Nu vor sosi echipe de urgență. Radiațiile de nivel letal după o explozie nucleară înseamnă că primii respondenți așteaptă între douăzeci și patru și șaptezeci și două de ore înainte de a intra în regiunile de la marginile vastei zone de incendiu. În timpul care trece, tot ce se află pe o rază de 100 de mile pătrate (sau mai mult) în jurul punctului zero va arde. Sediul central al FEMA, situat la 2,1 mile nord-est de Pentagon, la adresa 500 C Street SW, a fost distrus. Cele zece birouri regionale ale FEMA din întreaga țară sunt deja supraaglomerate.

De-a lungul peisajului Inelului 2, părți ale clădirilor care au supraviețuit exploziei inițiale se prăbușesc, adăugând mai mult combustibil la incendii. Conductele de gaz explodează. Cisternele care transportă materiale periculoase explodează. Fabricile de substanțe chimice explodează, provocând noi incendii. În zonele care nu sunt încă cuprinse de flăcări fizice, vânturile supraîncălzite cu forța unui uragan aduc temperaturi ale aerului de peste 1.220 de grade Fahrenheit, topind plumbul și aluminiul. La marginile exterioare ale Inelului 2, supraviețuitorii din tunelurile de metrou și buncărele din subsoluri tânjesc după aer. Dacă monoxidul de carbon nu i-a ucis deja, o va face în curând. În tunelurile secrete de sub Capitoliu și Casa Albă, oamenii de stat și angajații mor la foc mic ca într-un cuptor cu grătar. Asemenea pompierilor prinși într-un incendiu devastator, nu există nicio modalitate de a scăpa. Nicio modalitate de a supraviețui.

În Washington, D.C., totul e pierdut.

3 8 MINUTE

Complexul Muntelui Raven Rock, Pennsylvania

Machine Translated by Google

Este ora locală 15:41 când Osprey aterizează pe heliport.

lângă poarta de vest a Sitului R. Postul de comandă nucleară este închis. Soldați înarmați cu puști de asalt păzesc turnurile de pază, privind linia copacilor pentru o posibilă breșă sau atac. Odată cu intrarea în funcțiune a sistemului FPCON Delta, tot personalul din zonă a fost chemat la arme; toți cei de la Complexul Montan Raven Rock din Munții Blue Ridge sunt în alertă maximă.

Secretarul apărării și vicepreședintele vor fi primiți prin portalul B, un puț de intrare cu ușă dublă lângă gura de ventilație fortificată din est. Dar ieșirea din elicopter în acest scenariu durează mai mult decât ar trebui.

Secretarul apărării a fost orbit de o erupție termonucleară.

Pentru că nu poate vedea, nu poate merge fără cineva care să-l îndrume. Deficiența de vedere este probabil nepermanentă. Flash-ul nuclear poate orbi temporar oamenii și animalele care se întâmplă să privească în direcția unei explozii nucleare atunci când aceasta are loc - chiar dacă se află la o distanță de până la optzeci de kilometri.

Secretarul apărării privea pe geamul elicopterului în direcția Pentagonului când bomba a detonat. Diapozitivele de pe Osprey sunt printre cele mai sofisticate din lume, dar nu fuseseră niciodată supuse unui test real cu o bombă nucleară. Secretarul Apărării știa că este mai bine să nu se uite în direcția bombei când aceasta a explodat, dar, asemenea unei molii atrase de o flacără, a trebuit să vadă cum eșuează descurajarea cu ochii lui. Trebuia să vadă ca să creadă, iar acum e orb.

Încă nu există nicio veste de la președinte. Asta nu e bine. Vicepreședintele Președintele, președintele Camerei Reprezentanților, președintele pro tempore al Senatului, secretarul de stat și secretarul trezoreriei au fost toți de negăsit de când bomba a lovit Pentagonul acum câteva minute. Având în vedere că aceste cinci persoane sunt acum presupuse a fi moarte, secretarul apărării este următorul în rândul succesiunii prezidențiale.

Cineva trebuie să fie învestit în funcția de comandant suprem, și asta rapid. Acum nu este momentul ca națiunea să rămână fără un lider. Dar un secretar al apărării care, dintr-o dată, a devenit orb – adresându-se unei națiuni îngrozite pentru a anunța că este președintele interimar într-o catastrofă nucleară în desfășurare – este departe de a fi ideal.

Machine Translated by Google

Asistenții îl ajută pe Secretarul Defensive nevăzător să coboare din elicopter.

Grupul trece prin controlul de securitate și intră în portalul B. Într-un lift care îi coboară la o adâncime de 200 de metri într-o serie de tuneluri, buncăre și camere de tip birou. Raven Rock a fost construită pentru a găzdui 3.000 de persoane în spațiul său original de 265.000 de metri pătrați, inclusiv lideri ai ramurilor militare și președintele Statului Major Interarme. Dar un atac nuclear

împotriva Washingtonului este un eveniment de decapitare. Doar o mână de oameni au ieșit din Washington înainte de lovitura bombei. Elicopterele marinei care transportau personalul executiv al președintelui au fost, de asemenea, silențioase radio de la detonare.

Secretarul apărării și vicepreședintele Statului Major Interarme discută cea mai urgentă problemă în discuție.

Vicepreședintele Secretarului Def: Trebuie să-i aducem pe cei de la Moscova în joc.

Fiecare a încercat să ia legătura cu omologul său rus, fără succes.

Ei sunt de acord că nimic nu este mai imperativ decât să-l contacteze pe președintele rus la telefon. În timp ce cei doi se deplasează prin centrul de comandă subteran, DISA continuă să lucreze pentru a lua legătura cu Kremlinul.

Asistenții se grăbesc să găsească o Biblie sau orice fel de carte pentru potențiala ceremonie de depunere a jurământului pentru un nou comandant suprem (Lyndon B. Johnson a depus jurământul ca președinte cu mâna pe un dosar cu trei inele).

Secretarul de Stat și vicepreședintele dezbat abordarea lor cu Moscova. Îi spun președintelui rus că președintele american este dispărut și se presupune că a murit?

Secretar defensiv: Ar trebui să așteptăm.

Vicepreședinte: Nu este timp de așteptare. Îi spunem Moscovei acum.

Secretarul Def: Fără un președinte, părem slabi.

Vicepreședinte: Comunicarea greșită vine cu un risc prea mare.

DISA: Ai legătură cu Moscova.

Vicepreședintele preia apelul. Este întâmpinată de un membru al Statul Major General rus.

Vicepreședinte: Trebuie să vorbim imediat cu președintele dumneavoastră. Suntem sub atac nuclear. Nu vrem să facem rău Rusiei.

Generalul rus răspunde: Președintele rus este disponibil pentru președintele Statelor Unite.

Machine Translated by Google

Vicepreședintele repetă: SUA sunt sub atac nuclear.
E ca și cum n-ar fi auzit-o.

General rus: Da.

Ceea ce înseamnă „da”.

Vicepreședintele îi spune ofițerului Statului Major General că Rusia trebuie să se abțină de la orice acțiune militară până când cei doi adversari înarmați cu arme nucleare nu își pot pune cei doi președinți la telefon. Acest lucru este nenegociabil. Ea este fermă.

Ofițerul spune în rusă: Ваш президент уже должен был нам позвонить.

Ceea ce se traduce prin: Președintele vostru ar fi trebuit să ne sune până acum.

Și linia se întrerupe.

3 9 MINUTE

Sediul NATO, Bruxelles, Belgia

Eu Este ora 21:42, ora locală, la Organizația Tratatului Atlanticului de Nord sediul central de pe Bulevardul Léopold al III-lea din Bruxelles, Belgia. În interiorul clădirii cu fațete de sticlă, proiectată pentru Ministerul Apărării din Belgia pentru a reprezenta degetele împletite, NATO intră rapid în acțiune.

Funcția NATO este de a promova valorile democratice și pașnice rezolva disputele. Misiunea NATO este de a promova unitatea și cooperarea, dar NATO promite și acțiuni letale în cazul în care oricare dintre membrii săi este atacat.
Acum, că SUA au fost lovite de arme nucleare, NATO invocă Articolul 5, prevederea acestuia care prevede că un atac asupra unui membru este un atac asupra tuturor membrilor. Fiecare membru al alianței va veni în ajutorul părții atacate și, dacă este necesar, cu forță nucleară.

NATO nu deține arme nucleare, dar SUA menține 100 de bombe nucleare desfășurate în bazele NATO din Europa. Aceste 100 de arme nucleare tactice fac parte dintr-un așa-numit program de partajare nucleară între NATO și Statele Unite. Aceasta înseamnă că echipamentele nucleare americane au fost instalate pe flote de avioane cu reacție la șase baze militare din cinci țări membre NATO; forțele aeriene ale fiecărei țări sunt însărcinate să efectueze atacuri NATO folosind bombe nucleare deținute de SUA, păstrate în fiecare bază. Dar înainte ca oricare dintre aceste misiuni nucleare să poată avea loc, înainte...

Machine Translated by Google

Dacă orice bombă nucleară poate ieși din seifurile WS3 și poate fi încărcată în avioane, Grupul de Planificare Nucleară al NATO trebuie să primească autorizația președintelui Statelor Unite. Potrivit biroului de presă al NATO, prim-ministrul Regatului Unit trebuie să autorizeze și această acțiune.

Dar nimeni nu știe unde se află președintele SUA. Sau dacă este măcar în viață.

Mașinile scârțâie pe Bulevardul Léopold al III-lea. Liderii locali sunt lăsați la porțile principale ale sediului NATO și aleargă înăuntru. Se grăbesc să intre în sala de conferințe a sediului, unde membrii Grupului de Planificare Nucleară se adună în cadrul unei teleconferințe electronice, pe un ecran masiv, asemănător unui televizor.
Traducătorii NATO, care vorbesc peste o duzină de limbi diferite, își pun căștile peste urechi, ascultă și așteaptă. Fiecare membru al Grupului de Planificare Nucleară al NATO așteaptă vești de la sau de la președintele american.
Și în timp ce așteaptă, echipajele de la șase baze aeriene din Europa primesc mesaje de acțiune de urgență pentru a se pregăti de război. La bazele din:

- Belgia
- Olanda
- Germania
- Italia (la două baze)
- Curcan

Toți aviatorii și soldații de la fiecare dintre aceste baze se pregătesc de luptă, fiecare bază fiind deja în DEFCON 1. Piloții și echipajele se grăbesc în adăposturi pentru avioane întărite - structuri de beton de tip iglu, capabile să suporte lovitura unei bombe de 225 kg și unde sunt ținute bombardiere cu capacitate nucleară.
Toată lumea așteaptă acum vești de la lanțul de comandă.

3 9 MINUTE

Centrul Național de Management al Apărării, Moscova, Rusia

Eu În interiorul camerei de război de la Centrul Național de Management al Apărării din centrul Moscovei, membri ai Statului Major General rus se concentrează pe o înregistrare video.

Machine Translated by Google

ecrane. Aceștia urmăresc acțiunile în timp real de la bazele NATO din întreaga Europă, datorită unei rețele de sisteme de supraveghere și a altor mijloace existente.

În Belgia, în Olanda, în Germania, în Italia și în Turcia, bazele NATO echipate cu avioane de vânătoare cu capacitate nucleară stau inactive pe piste, așteptând ordine. Din punctul de vedere al Rusiei, această mișcare - și este frecventă - declanșează o serie de alarme în cascadă.

Utilizarea informațiilor provenite din semnale interceptate din comunicațiile NATO
Cu ajutorul sistemelor și algoritmilor rulați de supercomputerul din subsolul Centrului Național de Management al Apărării, analiștii ruși interpretează ceea ce cred ei că se întâmplă în Europa apropiată.

Concluzia lor este că NATO pregătește atacuri nucleare.

Rusia consideră NATO un adversar principal. Timp de decenii, în timpul Războiului Rece, Rusia a avut propria alianță, Pactul de la Varșovia, menită să contracareze NATO și Occidentul. Documente recent declasificate arată că țările Pactului de la Varșovia - Albania, Bulgaria, Cehoslovacia, Germania de Est, Ungaria, Polonia, România - și-au menținut propria strategie de atac nuclear împotriva Occidentului timp de decenii, aceasta în ciuda faptului că Rusia susține și astăzi că nu a avut o politică de lansare cu avertizare în timpul perioadei sovietice.

În ciuda animozității intense și a jignirilor de-a lungul deceniilor, NATO și țările Pactului de la Varșovia nu s-au angajat niciodată într-un conflict militar direct. Au existat lupte forțate și încăierări, dar nu și bătălii cu foc real. Când Uniunea Sovietică s-a dizolvat în decembrie 1991, Pactul de la Varșovia a încetat să existe. Și apoi, unul câte unul, teritoriile controlate anterior de Rusia au început să-și schimbe loialitatea față de Occident.

Pentru mulți din Rusia, a fost o palmă peste față. Până în 2014, Federația Rusă și-a reinstaurat oficial poziția anti-NATO. Extinderea NATO în vechea vecinătate a Rusiei „submina stabilitatea globală și încălca echilibrul de putere în domeniul rachetelor nucleare”, declara doctrina militară oficială rusă.

În acest scenariu, generalii din cadrul Centrului Național de Management al Apărării Ruse urmăresc activitatea din jurul avioanelor de luptă cu capacitate nucleară de la bazele aeriene, inclusiv Aviano din Italia și Baza Aeriană Kleine Brogel din Belgia. Aceste baze NATO sunt considerate a fi la distanță de acțiune de...

Machine Translated by Google

Moscova, la aproximativ 2.000 de kilometri distanță — aproximativ aceeași distanță ca între Boston și Miami.

În sala de operațiuni a Centrului Național de Management al Apărării din Moscova, planurile de contingență ies în evidență. Informațiile de avertizare timpurie privind atacul cu rachete de la sateliții Tundra, confirmate de Serpuhov-15, au activat sistemul de comunicații Kazbek. Pavel Podvig ne spune că acest tip de confirmare a notificării de avertizare timpurie ar iniția o stare de alertă nucleară ridicată, cunoscută sub numele de „comandă preliminară”.

„Odată ce se face acest lucru”, clarifică Podvig, „toată lumea așteaptă. Și așteaptă…” Ei așteaptă până când au de fapt o [instrucțiune] concretă de lansare.

Generalii ruși încep să-și împărtășească opiniile despre ceea ce este se întâmplă în Statele Unite și ce ar trebui să se întâmple în continuare.

Viitorul Europei este în joc.

Consecințele unui conflict nuclear între Rusia și NATO sunt cataclismic. O simulare pe calculator realizată în 2020 de cercetători în domeniul armelor nucleare din cadrul Programului de Știință și Securitate Globală al Universității Princeton a constatat că un schimb de replici nucleare între Rusia și NATO s-ar intensifica aproape sigur, ducând la moartea și rănirea a aproape 100 de milioane de oameni în primele ore.

Generalii ruși vorbesc între ei. Ei pregătesc ceea ce vor… o să-i spun președintelui rus.

4 0 MINUTE

Complexul montan Cheyenne, Colorado

T. Armata americană a lansat optzeci și două de focoase nucleare asupra Coreei de Nord cu scopul de a decapita conducerea țării înaintea acesteia lansează alte atacuri nucleare împotriva Statelor Unite. Această acțiune se bazează pe doctrina militară numită restabilirea descurajării.

Războiul nuclear nu ar trebui să aibă loc. Descurajarea ar trebui să reziste. Dar dacă nu se întâmplă acest lucru, restabilirea descurajării este ceea ce urmează. „Schimbarea unui

Machine Translated by Google

„calculul decizional al adversarului cu privire la o escaladare [nucleară] suplimentară” este modul în care a fost descrisă într-un document informativ al Casei Albe din 2020.

În cuvintele comandantului STRATCOM, amiralul Charles A. Richard (doi ani mai târziu), „Descurajarea de zi cu zi este diferită de descurajarea în criză. Este diferită de descurajarea în conflict. Este diferită de descurajarea după prima utilizare nucleară, atunci când încerci să restabilești descurajarea.”

Restabilirea descurajării după prima utilizare nucleară în acest scenariu implică utilizarea de către STRATCOM a forței nucleare copleșitoare în efortul de a presa atacatorul să capituleze. Pentru a-l face incapabil de a ataca în continuare. Pentru a le schimba calculul decizional. Dar va reuși?

Potrivit Armatei SUA, această sarcină – pe scară largă în ceea ce privește dificultățile militare – variază de la dificilă la imposibilă. Liderul suprem al Coreei de Nord a dispărut aproape sigur într-una dintre numeroasele instalații subterane ale națiunii. Într-un sistem de buncăre adânc îngropate, un labirint de tuneluri și centre de comandă care a fost proiectat cu grijă de-a lungul deceniilor pentru a ascunde conducerea înainte, în timpul și după un război nuclear.

Coreea de Nord este cunoscută pentru o rețea extinsă de tuneluri și „instalații subterane utilizate în scopuri suspecte”, spune armata printr-un purtător de cuvânt, „inclusiv infiltrarea în Sud, protejarea regimului retras și efectuarea de teste nucleare”.

Folosind relatări ale unor transfugi, armata sud-coreeană a cartografiat o parte din sistemul subteran al Coreei de Nord și consideră că există în prezent până la 8.000 de buncăre antibombă. Dar, deoarece resursele de informații occidentale din Coreea de Nord sunt rare, SUA rămân în mare parte oarbe la detalii. „Este una dintre cele mai dificile, dacă nu chiar cea mai dificilă, națiune împotriva căreia trebuie să colectăm fonduri”, a declarat directorul Informațiilor Naționale, Daniel Coats, în fața Congresului în 2017. „Nu avem capacități ISR [Intelligence, Surveillance and Reconnaissance] consistente. Există lacune. Nord-coreenii știu despre acestea.” Și, așa cum a scris Bruce Blair în 2018, „Posibilitatea unor lacune în informații și a unor arme nucleare și buncăre de comandă ascunse în Coreea de Nord ar deranja SUA” în orice război viitor.

Machine Translated by Google

campanie. Aceasta include și locurile unde s-ar putea ascunde liderul nord-coreean după lansarea unei salve preventive într-un război nuclear.

Pentru a împiedica Coreea de Nord să lanseze mai multe rachete, STRATCOM trebuie să distrugă conducerea Coreei de Nord și sistemul său de comandă și control nuclear.
Aceasta reprezintă o problemă și mai dificilă, potrivit analiștilor de informații din cadrul think tank-urilor din Washington. Țara este condusă de un mic grup de loialiști numit Secretariatul Personal, majoritatea acestora rămânând alături de lider în permanență. Acest cadru neobișnuit de bărbați și femei îi include pe

consilierii politici și militari, dar și gărzile sale de corp, bancherii, asistenții — chiar și dădacele copiilor săi.

Michael Madden, directorul North Korea Leadership Watch de la Centrul Stimson, explică: „Secretariatul Personal gestionează totul.”
Programul său, tunsorile sale, ce poartă, miliardele sale de dolari americani în conturi bancare străine. O unitate asasinează oameni. Alta emite comenzi militare. Și alta are comanda și controlul asupra tuturor forțelor de securitate și militare ale Coreei de Nord, inclusiv armele sale nucleare și alte arme de distrugere în masă.

Cum să ținteși un grup de oameni care dețin frâiele puterii, când aproape nimic nu se știe despre cine sunt și cu atât mai puțin despre unde se află?
Coreea de Nord nu publică rapoarte. Nu are ziare sau reviste independente. Majoritatea informațiilor din comunitatea de informații provin din imagini din satelit și rapoarte ale transfugilor. Ceea ce înseamnă că primele treizeci și două de focoase nucleare lansate de pe submarine vor lovi „ținte de contraforță”, inclusiv:

- Facilitățile de lansare nucleară ale Coreei de Nord
- Instalațiile de comandă și control nuclear ale Coreei de Nord
- Facilitățile de producție a armelor nucleare ale Coreei de Nord

În încercarea sa de a decapita conducerea Coreei de Nord, Ministerul Apărării...
Departamentul va trebui să ucidă milioane, sau zeci de milioane, de civili nord-coreeni. Unii susțin că acest lucru încalcă Carta Națiunilor Unite, precum și principiile dreptului internațional „Jus Ad Bellum” . Că încalcă cele două

Machine Translated by Google

principiile fundamentale ale „umanității și necesității militare”, inclusiv trei cerințe de lungă durată privind „distincția, proporționalitatea și evitarea suferinței inutile”. Dar, așa cum oamenii din întreaga lume sunt pe cale să învețe împreună, prima regulă a războiului nuclear este că nu există reguli.

Logica Departamentului Apărării în distrugerea capitalei nord-coreene, Phenianul, precum și a unor zone întinse din mediul rural, este că va pune capăt nebuniei unui factor de decizie. Presupunerea aici este că uciderea a milioane de nord-coreeni cu un baraj de focoase nucleare oferă cea mai bună șansă de a-l împiedica pe liderul nord-coreean să ucidă alte milioane de americani.

Că uciderea mai multor oameni poate preveni uciderea mai multor oameni. Că poate va restabili descurajarea. Dar oare va face asta?

4 0 MINUTE, 3 0 SECUNDE

Instalația subterană Hoejung-ni (회중리) , comitatul Hwapyong, Coreea de Nord

Eu Într-o vale montană izolată din nordul Coreei de Nord, la aproximativ treizeci de kilometri de granița cu China, o ușă grea de oțel din lateralul unei Munții se deschid larg. Aceasta este baza clandestină de operare a rachetelor Hoejung-ni, care include un oraș secret subteran.

Din decenii de imagini satelitare de arhivă, CIA a stabilit că există peste douăzeci de structuri supraterane aici, inclusiv o seră pentru cultivarea alimentelor și o peluză pentru o paradă. Complexul include cel puțin două facilități subterane și poate găzdui cel puțin o unitate de rachete de dimensiunea unui regiment, cifrele exacte fiind necunoscute. „Vârful muntelui de aici este acoperit cu sol și are vegetație matură care crește înaltă, concepută pentru a se ascunde de detectarea satelitului de deasupra”, explică analistul de imagini Joseph Bermudez Jr. Dar aproape nimic nu se știe despre ce se întâmplă în interiorul instalației. „Coreea de Nord nu i-a recunoscut niciodată existența, iar identificatorul său național nu este cunoscut.”

Machine Translated by Google

La câteva secunde după ce ușa de oțel din panta muntelui se deschide, iese un transportor-lansator-rachete balistice al Armatei Populare Coreene, cu un ICBM Hwasong-17 așezat orizontal pe platformă cu 22 de roți.

Lansatorul parcurge câteva sute de metri pe un drum de munte de pământ mărginit de cu o bermă de protecție. Vehiculul se oprește. Soldații sar afară, fac ajustări, se dau la o parte.

Racheta este armată. Este pregătită. Se trage.

Într-un nor exploziv de gaze de eșapament de rachetă, racheta balistică intercontinentală Hwasong-17 se înalță de pe rampa de lansare spre cer, deplasându-se deasupra pădurii împădurite în faza de amplificare. Flăcările sale aprind pinii de pe sol și trimit bolovani mari la vale. Numărul total de bombe nucleare nord-coreene care vizează Statele Unite în acest scenariu a crescut acum la trei.

La mii de kilometri deasupra capului, puternicul sistem de sateliți SBIRS al Departamentului Apărării vede lansarea din spațiu și notifică comanda. Țintele probabile pentru acest al doilea ICBM vor mai dura câteva minute pentru a fi identificate.

Odată cu Pentagonul distrus, urmăriți fluxurile de date către NORAD, NORTHCOM și STRATCOM prin intermediul centrului de comandă din cer, Avionul Apocalipsei, către Situl R de sub Muntele Raven Rock și către cele două centre de comandă nucleară care au mai rămas:

- Centrul de avertizare împotriva rachetelor din Complexul Munților Cheyenne, Colorado
- Centrul de Operațiuni Globale de sub Baza Forțelor Aeriene Offutt, Nebraska

4 0 MINUTE, 3 0 SECUNDE

Centrul Național de Management al Apărării, Moscova, Rusia

Vurmărind televiziunea prin satelit în biroul său din Moscova, un colonel cu Direcția Principală de Informații a Rusiei, GRU, este atât de fascinată cu haosul din America încât neglijează să-și verifice mesageria vocală. El

Machine Translated by Google

nu a auzit mesajul primit acum cincisprezece minute de la o sursă pe care o conduce din Wyoming, SUA.

Sarcina GRU este de a aduna informații umane pentru Rusia.
militar prin atașați militari, agenți străini și spioni. Aceasta include spioni din America, precum bătrânul care supraveghează instalația de lansare a rachetelor balistice intercontinentale Echo-01 Minuteman III din Wyoming.

La Moscova, ofițerul GRU își verifică mesageria vocală.

El ascultă un mesaj scurt, codificat numeric, unul care respectă protocoalele de raportare autorizate anterior.

Mesajul conține cifre și litere din alfabetul rusesc, în alfabet chirilic, care verifică conținutul și autenticitatea.

Tradus în engleză, mesajul este succint: Raioanele balistice intercontinentale au fost lansate.

Cu telefonul în mână, ofițerul GRU ridică un telefon securizat și începe să efectueze apeluri.

4 0 MINUTE, 3 0 SECUNDE

Hudson Yards, New York City

Eu În New York City, la studioul Cable News Network din Hudson Yards, muncitorii continuă să părăsească clădirea în masă, inclusiv prezentatorul
care, până acum câteva minute, relata știri de ultimă oră în direct.

În acest scenariu, o jurnalistă mai tânără se așază acum în fața camerei. Străduindu-se să-și păstreze calmul, ea explică oricui ar putea încă să urmărească emisiunea că accesul la platformele de socializare din mare parte a țării este în mare parte redus. Că posibilitatea telespectatorilor de a urmări această transmisiune CNN este probabil una sau alta, în funcție de locul în care locuiesc.

Multe posturi de televiziune și radio americane nu funcționează – ca urmare a defecțiunilor centrelor de date, a defecțiunilor operatorilor de telefonie mobilă și a abandonării directe a locurilor de muncă de către angajați. Având în vedere că schimbul de informații este într-o stare de haos total, jurnalista spune că va citi acum cu voce tare instrucțiunile descărcate de la biroul FEMA din Regiunea 4 din Atlanta, care încă funcționează în acest moment.

Machine Translated by Google

Jurnalist: Voi citi din „Fiți pregătiți pentru o explozie nucleară”.

În spatele ei, un ecran electronic afișează o imagine preluată de la Departamentul de Sănătate Publică din California.

Guvernul SUA emite în mod regulat avertismente despre ce trebuie făcut în cazul unei explozii nucleare.
(Departamentul de Sănătate Publică din California)

Fotografia terifiantă este o imagine veche de zeci de ani a unei unități nucleare reale. nor ciupercă și tulpină. Fotografia este reală, o bombă nucleară surprinsă pe film în timpul unui test cu bombă din Războiul Rece - pe vremea când testele nucleare atmosferice erau legale. Imaginea a fost retușată. Cineva a adăugat nuanțe de portocaliu și roșu. Pare sinistră și malefică pentru că așa este.

Jurnalist: Oamenii ar trebui să „Intre înăuntru, să stea înăuntru și să stea” „Reglat.” Potrivit guvernului federal.

Citind de pe site-ul FEMA, tânărul jurnalist este întrerupt de... colegă care îi înmânează un tom federal oficial, un exemplar evidențiat al unui ghid de 135 de pagini elaborat de Biroul Executiv al Președintelui, intitulat „Ghid de planificare pentru răspunsul la o detonare nucleară”.

Machine Translated by Google

Jurnalist: FEMA și Biroul Președintelui spun că asta este ceea ce oamenii ar trebui să se aștepte de la o detonare nucleară de 10 kilotone în orașul sau localitatea lor.

Ea nu are cum să știe ce bombă tocmai a lovit Washingtonul, D.C. a fost de 1 megatonă, ceea ce reprezintă o producție de o sută de ori mai mare. Trecând peste document, ea citește cu voce tare:

„Oamenii ... incinerat

leziuni explozive, termice și radiații
arsuri beta la nivelul pielii
doze letale de radiații ... 20 de mile ... de la zero... se ... chiar și cu îngrijire medicală ... nu așteaptă să supraviețuiască

explozie și impuls electromagnetic... [vor] deteriora comunicațiile infrastructură

Blocarea vehiculelor
infrastructură... complet distrusă

echipamente de comunicații (turnuri de telefonie mobilă etc.)... distruse

Echipamente informatice... distruse, sisteme de control... distruse

sistemul(ele) de apă și electricitate... distruse

Puține clădiri, dacă nu chiar niciuna... solide din punct de vedere structural

Moloz pe străzi ... moloz ... 30 de picioare adâncime

Leziuni provocate de explozii... umbrit de rănile cauzate de prăbușire structuri

Leziuni provocate de explozii... din resturi zburătoare și sticlă

Structuri instabile, obiecte metalice ascuțite... conducte de gaz rupte

Echipe de materiale periculoase ... dejucat... [de] automobile blocate și accidentate

Linii de utilități căzute ... automobile răsturnate... blochează complet străzi

Furtună(e) de foc violentă(e)... dincolo de capacitățile pompierilor de a o controla

Substanțe chimice periculoase ... triaj medical... contaminare de la consecințe... răspândită... deces."

Și apoi jurnalista dă peste o replică atât de șocantă, încât o face să se oprească. citind și clătină din cap neîncrezătoare. Inspiră adânc și citește mai departe:

Machine Translated by Google

„După o detonare nucleară, prioritățile se vor schimba probabil.”

Telefonul ei mobil sună. FEMA a emis o altă alertă de urgență wireless.

Ea citește cu voce tare:

SUA SUB ATAC NUCLEAR
CĂUTAȚI ADĂPOST SUB PĂMÂNT
EVACUAREA POATE FI NECESARĂ PENTRU A EVITA RISCURILE DE INCENDIU

Întorcându-se înapoi spre cameră, începe să spună ceva, dar apoi se oprește.
Își pierde cumpătul pe ecran.
Jurnalist: Ce naiba?

Ea întreabă cu voce tare, fără nimeni anume și pe toți deodată: Ar trebui să rămânem unde suntem? Sau să evacuăm?
Își ține smartphone-ul în fața camerei și arată cu degetul.
Jurnalist: Aceste două seturi de instrucțiuni de la FEMA se contrazic reciproc.

Ea se oprește din vorbit.
Ce este de spus?

4 0 MINUTE, 3 0 SECUNDE
Los Osos, California

Eu În comunitatea de plajă Los Osos din California, la puțin peste șase mile nord de Canionul Diablo, locuitorii sunt într-o stare de teroare absolută.
Vârfurile înalte și accidentate dintre centrala nucleară și oraș i-au protejat pe mulți locuitori locali de arsuri de gradul trei sau de carbonizarea membrelor.
I-a protejat de a fi străpunși de obiecte zburătoare sau de a fi striviți de moarte sub clădirile dărâmate de unda de șoc. Dar geografia nu poate scuti pe nimeni din zonă de o moarte chinuitoare cauzată de radiații, care este inevitabilă și va urma în curând. Dacă radiațiile care se evaporă din suprafața expusă...

Machine Translated by Google

Dacă miezurile reactoarelor de la centrala electrică nu îi vor ucide curând, cu siguranță o va face praful unui nor nuclear în formă de ciupercă, plin de bare de combustibil uzat sparte.

Dozimetrele de buzunar și electroscoapele cu cameră de ionizare purtate de unii locuitori din zonă, pentru a monitoriza dozele de radiații acumulate în situații de urgență, au ajuns la limita maximă. Aceste dozimetre lizibile pe teren sunt concepute pentru a ajuta la luarea deciziilor tactice după o eliberare radiologică neprevăzută. Locuitorii din Los Osos care sunt suficient de pregătiți pentru a deține unul dintre aceste dozimetre își dau seama împreună de situația gravă cu care se confruntă. Dacă nu părăsesc imediat zona, vor muri.

Curentul este întrerupt. Televiziunea și radioul FM nu sunt disponibile nicăieri în zonă. Chiar și rețeaua națională NOAA Weather Radio All Hazards - considerată mult timp o sursă importantă de știri în caz de dezastru - s-a prăbușit din cauza supraîncărcării, cu un cod de eroare straniu de tip „avertisment/declarație necunoscută” difuzat în buclă. Ambarcațiunile de pe mare se conectează la Canalul 16 (frecvența VHF pentru comunicarea cu alte ambarcațiuni și Garda de Coastă a SUA), dar aud doar sunete imperceptibile.

Linia telefonică de supraveghere a reactorului nuclear este întreruptă. Pacific Gas and Electric, care administrează centrala electrică, are un istoric îngrijorător în materie de siguranță, care include o despăgubire de 13,5 miliarde de dolari pentru daune legate de incendiile din California. Ironia tragică este că această catastrofă nu este vina lor.

Telefoanele mobile și computerele care erau conectate la prize când a explodat bomba au avut microprocesoarele distruse. Sirenele de urgență alimentate cu baterii funcționează, în mare parte, conform destinației.

Claxoanele montate pe stâlpi scot urlete asurzitoare, o sirenă amenințătoare, constantă, cu o durată de trei până la cinci minute, care sună fără întrerupere. Un avertisment despre care mulți locuitori știu că înseamnă:

URGENȚĂ NUCLEARĂ!

Dincolo de orașele de coastă locale, aproximativ o jumătate de milion de oameni locuiesc la o distanță de optzeci de kilometri de Canionul Diablo. Vestea se răspândește rapid printre locuitorii de aici că în toată țara, Washington, DC, este, de asemenea, supus unui atac nuclear. Că ceea ce se întâmplă nu este un accident nuclear localizat, ci un război nuclear.

Machine Translated by Google

În comunitățile de coastă din comitatul San Luis Obispo, mașinile ies din alei – cu geamurile deschise, cu nasurile și gurile acoperite cu bucăți de haine sau măști rămase din perioada COVID.

Este ora 12:43 pm, ora locală.

Toți copiii sunt încă la școală.

Fiecare secundă contează.

Singura modalitate de a rămâne în viață este să evacuezi.

Dar în ce direcție să mergem? Căderile radioactive se mișcă odată cu vântul.

Dincolo de aleile de acces ale locuitorilor, o nouă oroare se prezintă în fiecare oraș, la fiecare colț, în fiecare comunitate mică sau mare de-a lungul coastei centrale a Californiei. Mașini. Mașini peste tot. Centrala electrică Diablo Canyon separând de majoritatea orașelor este un vârf înalt de 550 de metri, cunoscut sub numele de Muntele Buchon. Acest lanț deluros de pământ și piatră a amortizat o mare parte din efectele pulsurilor electromagnetice localizate ale bombei, scutind multe mașini de la prăjirea microprocesoarelor. Dar iluminatul stradal este stins. Traficul este aglomerat.

Locuitorii, cuprinși de panică existențială, își conduc mașinile peste borduri și pe peluze în încercări violente și disperate de a evada. Vehiculele aleargă pe partea greșită a drumurilor, izbindu-se de alte vehicule ca niște mașini de protecție. Peste tot e bară la bară.

Au trecut optsprezece minute de când centrala electrică Diablo Canyon a fost lovită de o bombă nucleară de 300 de kilotone. Un incendiu radioactiv de pădure a pus munții din jur în flăcări, un mega-infern coboară Muntele Buchon din toate părțile, amenințând oameni și orașe întregi. Cenușa radioactivă umple aerul. Bucăți de beton pulverizat de reactor nuclear de mărimea marmurei plouă de sus. Pescarușii morți cad din cer, cu aripile în flăcări.

Oamenii încep să-și piardă controlul asupra intestinelor. Încep să vomite sânge.

Pe măsură ce norul în formă de ciupercă se ridică, cerul se întunecă.

Fiecare secundă contează. Oamenii ies din mașini și încep să alerge.

4 0 MINUTE, 3 0 SECUNDE

Locație nedivulgată, la 700 de mile deasupra Oceanului Pacific

Machine Translated by Google

Sus , deasupra Oceanului Pacific, opt rachete Trident survolează Pământul, călătorind cu 21.000 km/h, sau Mach 18. Zborul lor a început chiar acum

Acum câteva minute, dintr-un punct nedezvăluit din mijlocul Oceanului Pacific, undeva la nord de insula Tinian. Țintele lor sunt în Phenian.

Distanța totală până la țintă este de 1.800 de mile. Cu un unghi de acțiune de 38,26 grade, timpul total de călătorie de la lansare la țintă este de paisprezece minute; expertul în rachete Ted Postol a făcut calculele.

Ghidarea rachetelor Trident în tranzitul lor de mare viteză prin atmosferă este o formă neobișnuită de navigație în epoca modernă. Cele mai puternice, mai scumpe și mai precise rachete nucleare ale Marinei SUA ajung acolo unde doresc printr-o tehnică de astronavigație inventată special pentru sistemul de rachete Trident: observarea stelelor.

Cu mult înainte ca oamenii să fi descoperit cum să scrie limbajul, cum să...

Înregistrarea propriilor istorii în piatră și lut, oamenii au descoperit cum să ajungă din punctul A în punctul B cu ajutorul cerului. Navigația cerească implică practica stabilirii poziției unui obiect folosind stelele, soarele și alte corpuri cerești.

„Submarinul scufundat nu are capacitatea de a ști exact unde se află în momentul lansării”, a declarat Steven J., managerul sistemelor de ghidare a rachetelor de la Trident. DiTullio explică. Există un navigator la bordul navei, un om, care ajută, „dar nici măcar acesta nu este suficient de precis.”

Soluția – pentru a inaugura Armaghedonul – spune DiTullio, se află în stele.

„Modul în care gestionăm incertitudinea [geolocației] este prin luarea unei stele” „observarea în timpul zborului rachetei, pentru a corecta apoi eficient eroarea de poziție inițială.” Conceptual, acesta este același sistem care a fost folosit încă din primele zile ale Războiului Rece. Tehnologia primitivă previne piratarea. Din același motiv, nu există un comutator de dezactivare controlat de la distanță pe o rachetă balistică. Dacă ar exista, un inamic ar putea pirata aparent sistemul de ghidare al unei rachete balistice și ar putea prelua controlul asupra acestuia.

Opt rachete nucleare Trident, fiecare cu suficientă putere explozivă combinată pentru a transforma Phenianul într-un foc de șemineu, își continuă cursul. Pe o traiectorie suborbitală, ghidate de stele.

Machine Translated by Google

4 1 MINUTE

Centrul de Comandă Centrală, Komsomolsk-pe-Amur, Rusia

Romologul estic al Rusiei pentru radarul de avertizare timpurie Serpuhov-15 Instalația este un centru central de comandă fără o denumire occidentală cunoscută. Situată lângă Komsomolsk-on-Amur, în Extremul Orient rus, instalația se află pe malurile râului Amur, de-a lungul unui drum fără nume, în regiunea Khabarovsk. Această locație se află la aproximativ 280 de kilometri de granița cu China și la 967 de kilometri de granița cu Coreea de Nord. Scopul instalației este de a interpreta informațiile de la constelația de sateliți de avertizare timpurie ai Tundra din spațiu. De a observa rachetele nucleare de atac care vin din Statele Unite prin Oceanul Pacific spre sud.

Lansate, așa cum ar fi, de pe un submarin american de clasă Ohio, cu propulsie nucleară și înarmat cu energie nucleară.

Komsomolsk-pe-Amur este un oraș izolat de lumea modernă. Un centru regional al metalurgiei, producției de aeronave și construcțiilor navale. Este, de asemenea, fosta casă a unei instalații de emițătoare radar notorii, numită DUGA-2, dar mai cunoscută sub numele de Ciocănitoarea. Sistemul radar a fost numit astfel datorită zgomotului misterios și repetitiv pe care l-a transmis prin benzile de unde scurte din întreaga lume timp de mai bine de un deceniu în timpul Războiului Rece. Structura DUGA din oțel și sârmă era un monolit masiv, lung de o jumătate de milă și înalt de 150 de metri.

Serviciile de informații militare ale NATO au monitorizat obsesiv situl și i-au dat numele oficial de Steel Yard. Transmițătorul DUGA din Komsomolsk-pe-Amur a fost demontat în anii 1990, după dizolvarea Uniunii Sovietice, dar omologul său mai cunoscut încă se află în Ucraina, în interiorul Zonei de Excludere de la Cernobîl.

La ora 5:44 dimineața, ora locală, comandantul de aici, de la Komsomolsk-on-Amur, așteaptă informații suplimentare de la sateliții spațiali Tundra.
În întreaga armată rusă, sistemul de comunicații Kazbek a fost activat. Fiecare unitate militară din țară se află în stare de alertă maximă.

Machine Translated by Google

la așa-numita comandă preliminară. Acum doar câteva secunde, Komsomolsk-pe-Amur a primit vești de la stațiile sale surori din Barnaul și din Irkutsk.

„Forța Aerospațială Rusă are patru tipuri de radare de avertizare timpurie la sol, capabile să detecteze salvele de rachete balistice”, a declarat Dr.
Ne spune Thomas Withington. Expert în război electronic și analist radar militar la Institutul Regal al Serviciilor Unite din Anglia, Withington a calculat modul în care ar putea fi obținute datele de urmărire ale Rusiei în acest scenariu. „La trei minute și nouă secunde după lansarea rachetelor Trident, sistemul radar 77YA6DM Voronej-DM din Barnaul a început să urmărească salva de rachete balistice lansate de submarin. Cincizeci de secunde mai târziu, sistemul radar 77YA6VP Voronej-DP din Irkutsk a început să o urmărească [și el].”

Și acum, Komsomolsk-on-Amur este alertat de sistemul de sateliți Tundra cu privire la un atac cu rachete care se apropie din Pacific. Sateliții spațiali de avertizare timpurie „văd” sute de obiecte care vin spre Rusia – sau ceea ce comandantul crede că este spre Rusia – dinspre sud. Aceeași salvă văzută de stațiile radar terestre rusești din Barnaul și Irkutsk.

Sistemul Tundra „vede” sute de obiecte în acest moment, nu pentru că Tundra percepe greșit lumina soarelui sau norii pentru gazele de eșapament ale rachetei.
Evacuarea rachetei are loc doar în faza de amplificare a unei rachete balistice. Rachetele Trident se află acum în faza de mijloc a cursului, unde poate apărea o nouă percepție greșită din partea sistemelor radar de avertizare timpurie rusești. Rachetele Trident conțin sute de obiecte în interiorul fiecărei nave de focoase. Aceste obiecte sunt momeli, concepute pentru a demonta rachetele interceptoare rusești.

„Aceste momeli sunt construite din bucăți subțiri de sârmă încrucișată și au forma unor cricuri, jucăriile copiilor”, explică Ted Postol, iar pentru un sistem radar precum cel de la Komsomolsk-on-Amur, „aceste fire arată ca sute de focoase suplimentare”.

Comandantul ridică telefonul și anunță Moscova că sistemul său de avertizare timpurie prevede un baraj masiv de focoase care atacă Rusia dinspre sud.

Machine Translated by Google

4 1 MINUTE, 1 SECUNDĂ

În interiorul avionului Doomsday, deasupra Dakotei de Nord, SUA

Eu În interiorul centrului de comandă aerian din Avionul Apocalipsei,

Comandantul STRATCOM deschide Cartea Neagră. Odată cu o a treia rachetă balistică atacatoare în drum spre Statele Unite, el analizează contraatacuri nucleare suplimentare împotriva Coreei de Nord. Secretarul apărării și vicepreședintele sunt, de asemenea, în apel, prin comunicații prin satelit de extremă înaltă frecvență, de la Stația R.

Au trecut opt minute de când DISA a pierdut contactul cu Marinarul Unu. Nu. se știe unde este președintele.

Forța de reacție rapidă a localizat mingea de fotbal american și o aduce înapoi la Raven Rock. Asistentul militar este mort, parașuta sa fiind sfâșiată de unda de șoc. Agentul special responsabil cu detașarea președintelui, operatorii CAT și președintele sunt încă dispăruți, probabil separați unul de celălalt de vântul care se descarcă.

Odată cu decesul președintelui Statului Major Interarme, vicepreședintele este acum ofițerul cu cel mai înalt grad din armată, a cărui sarcină este de a consilia președintele și secretarul apărării. În calitate de președinte interimar, ea îi depășește în grad pe toți ceilalți ofițeri din armată, dar nu poate comanda armata. Aceasta este sarcina președintelui.

Vicepreședinte: Secretarul Def trebuie să fie învestit în funcția de președinte interimar. Acum.

Toată lumea de la comunicațiile prin satelit este de acord.

Însă membrii executivului de la Site R se luptă pe protocoalele de succesiune din Articolul II, Secțiunea 1, Clauza 4 din Constituție. În discuție se află încă nerezolvarea legislației Congresului, post-11 septembrie, despre ce trebuie făcut după un eveniment de „decapitare în masă”. Președintele pro tempore al Senatului este, în acest scenariu, aparent încă în viață. DISA a primit un mesaj de la unul dintre angajații săi acum câteva minute. Al doilea membru al Senatului cu cel mai înalt rang era acasă bolnav când bomba a detonat deasupra Pentagonului și acum este în...

Machine Translated by Google

drum spre Situl R — conducând el însuși din Maryland cu propria mașină — pentru a-și asuma rolul de comandant suprem în linia de succesiune.

Consilier pentru securitate națională: Uitați de asta. Invocăm procedura de promovare și jurăm în secret cu Secretarul Defence.

El citează Titlul 3, Secțiunea 19 din Legea succesiunii din 1947. Alegerea poporului.

STRATCOM are un accent diferit.

Comandantul STRATCOM: Trebuie să răspundem în forță la racheta numărul trei care sosește.

Vicepreședinte: Secretarul Def trebuie să depună jurământul ca președinte interimar, acum.

Comandant STRATCOM: Trebuie să alegem opțiunile de atac.

Secretar de Defence: Nu putem face nimic până nu-l avem pe președintele rus la telefon.

Toți participanții la apelul prin satelit știu că comandantul STRATCOM deține codul universal de deblocare, ceea ce înseamnă că are capacitatea – și probabil autoritatea – de a lansa contraatacuri nucleare suplimentare.

Comandantul STRATCOM: Faptul că președintele rus vă refuză apelul nu este un lucru bun.

Secretarul de Stat, supărat: Nu-mi răspunde la apel pentru că nu sunt președintele interimar al Statelor Unite.

Vicepreședinte: Trebuie să depunem jurământul în funcția de Secretar de Defence.

SecDef: Sunt orb.

Pe măsură ce au loc discuții rapide și se iau decizii despre ce pare puternic și ce pare slab, la fel se iau și în Rusia - într-un buncăr nuclear subteran.

4 2 MINUTE

Boyds, Maryland

Nimeni nu a auzit de la președinte, deoarece atunci când bomba nucleară a lovit Pentagonul, Marine One a suferit o defecțiune a sistemului de la impuls electromagnetic localizat și s-a prăbușit în pământ. După cum știm,

Machine Translated by Google

Cu câteva secunde înainte de accident, un membru al elementului CAT al Serviciului Secret l-a aruncat în tandem pe președinte pe ușa deschisă a avionului Sikorsky, în încercarea de a-i salva viața.

Cei doi bărbați au aterizat violent într-o zonă împădurită din Boyds, Maryland. lângă lacul Little Seneca. Operatorul de CAT avea gâtul rupt. Președintele a fost protejat de corpul operatorului de CAT și a fost ținut în viață printr-o lovitură de noroc.

Acum președintele se desprinde de corpul mortului și se strecoară eliberat. Are o tăietură adâncă pe frunte. Brațul stâng și piciorul drept au fracturi deschise. Poate vedea tendoanele însângerate și rupte și osul gri-albicios expus care îi străpunge pielea. Este sânge. Mult sânge.

Președintele stă întins aici, în această zonă împădurită, ascultând copacii cum se leagănă în vântul de la începutul primăverii. Este îngrozit că va muri. Este neajutorat. Nu poate merge sau chiar să se târască afară de aici, nu din cauza rănilor la braț și picior. Pierde sânge rapid. Simte că leșină. El este comandantul suprem, iar America este în război nuclear.

Îl va găsi cineva?

iPhone-ul președintelui s-a pierdut în haos. Încearcă să folosească radioul operatorului CAT decedat, dar nu funcționează. Nu este sigur unde se află fizic. Există o forță de reacție rapidă care îl caută, presupune el. Dar fără niciun dispozitiv de comunicații funcțional, cum îl vor găsi înainte să sângereze?

4 2 MINUTE

Ground Zero, Grădina Zoologică Națională

Eu În Inelele din jurul zonei zero din Washington, DC, durerea și suferința oribilă nu se limitează la oameni. La Grădina Zoologică Națională, la 6,4 kilometri nord de Pentagon, majoritatea animalelor sunt moarte, dar unele sunt încă în viață, orbite, cu arsuri de gradul trei și în stare de șoc total.

Elefanții asiatici, gorilele de câmpie din vest și tigrii de Sumatra se zvârcolesc și

Machine Translated by Google

mugesc în cuștile și țarcurile lor. Majoritatea au pielea carbonizată atârnând de pe corp, părul în flăcări.

Animalele merg instinctiv la apă atunci când sunt în flăcări, într-o încercare zadarnică de a stinge flăcările. Printre aceștia se numără și oamenii, ale căror corpuri umplu acum cursurile de apă din tot orașul. Râul Potomac este colmatat de un număr nenumărat de morți, similar cu ceea ce s-a întâmplat în Nagasaki, Japonia, în august 1945. „Mii de cadavre se bălăceau în sus și în jos în râu, umflate și violacee de la absorbția apei”, și-a amintit mai târziu supraviețuitorul Shigeko Matsumoto. Aici, pe cursurile de apă din jurul orașului Washington, muștele mari de culoare metalică (insecte hoitoare) aterizează pe cadavrele plutitoare și încep să depună ouă.

Animalele din cuștile lor vor muri aproape sigur. Nu mai este nimeni care să le hrănească sau să le elibereze – să le lase să încerce să supraviețuiască singure.

Orice supraviețuitor uman din apropierea Grădinii Zoologice Naționale se confruntă cu obstacole insurmontabile. Arși și sângerând, plămânii li se umplu de gaze toxice și fum. Încearcă cu disperare să părăsească zona dezastrului înainte ca mega-incendiul care urmează să îi ardă de vii. Dar grămezi masive de moloz fac terenul aproape imposibil de traversat. Clădiri nesigure se prăbușesc peste tot.

Radiațiile letale din aer îi condamnă în tăcere pe supraviețuitori la moarte.

Machine Translated by Google

Boala de radiații

D. Oamenii de știință din domeniul apărării au știut ce efecte are boala acută cauzată de radiații asupra organismului. încă din anii Proiectului Manhattan. Luați în considerare accidentul din mai 1946 de la Situl Omega, într-un laborator secret ascuns în pădurea Los Alamos, ale cărui detalii au rămas clasificate timp de decenii.

Era o zi răcoroasă de primăvară, la cinci kilometri de laboratorul principal, când un grup de Oamenii de știință stăteau concentrați deasupra unei mese. Bărbații lucrau la un nucleu de plutoniu pentru o bombă, primul test atomic de la distrugerea Hiroshimei și Nagasaki. La acea vreme, stocul nuclear al SUA era de aproximativ patru. Viitorul cursei înarmărilor nucleare depindea de acest moment. Oamenii de știință din Los Alamos, de care depindeau multe locuri de muncă și averi, erau supuși unei presiuni mari pentru a finaliza corect acest experiment cu nucleu de plutoniu.

Fizicianul care manipula plutoniul în ziua aceea era un bărbat pe nume Louis Slotin. În încăpere se aflau alți șapte oameni de știință. Slotin hotărâse recent să părăsească Proiectul Manhattan din motive morale, le-a spus el prietenilor. Războiul se terminase și el își terminase lucrul la bombe atomice. Oficialii de la Los Alamos au spus că era în regulă, dar i-au cerut lui Slotin să antreneze pe cineva care să-i ia locul. Acea persoană era un om de știință pe nume Alvin C. Graves.

În timpul acestui experiment periculos – suficient de periculos pentru a fi cunoscut sub numele de „gâdilatul cozii dragonului” – Slotin a scăpat una dintre sferele nucleare pe care le mânuia, făcând materialul să devină critic. Știind riscul pentru el însuși, dar sperând să-i salveze pe ceilalți din cameră, Slotin s-a strecurat în fața lui Alvin Graves, care stătea lângă el. Martorii oculari au descris o strălucire rapidă de lumină albastră – o „strălucire albastră”, au spus alții – și un val de căldură intensă.

Oamenii au început să țipe. Agentul de securitate desemnat să protejeze instalația nucleară Materialul a părăsit camera, a țâșnit afară și a urcat în dealurile din New Mexico.

Cineva a chemat o ambulanță să vină repede. Laboratorul a fost evacuat, dar Louis Slotin a rămas în urmă, pentru a începe să schițeze o diagramă a locului unde stătuseră el și toți ceilalți, pentru studii și utilizări ulterioare. Astfel, oamenii de știință din domeniul apărării puteau înțelege cum funcționează otrăvirea cu radiații. Cum ucide.

Schița lui Slotin era remarcabil de detaliată pentru un om a cărui moarte prin sindromul de radiații acute începuse deja. Ani mai târziu, laboratorul a realizat o machetă a locului unde se afla Louis Slotin când s-a produs accidentul. Avea doar treizeci și cinci de ani.

Machine Translated by Google

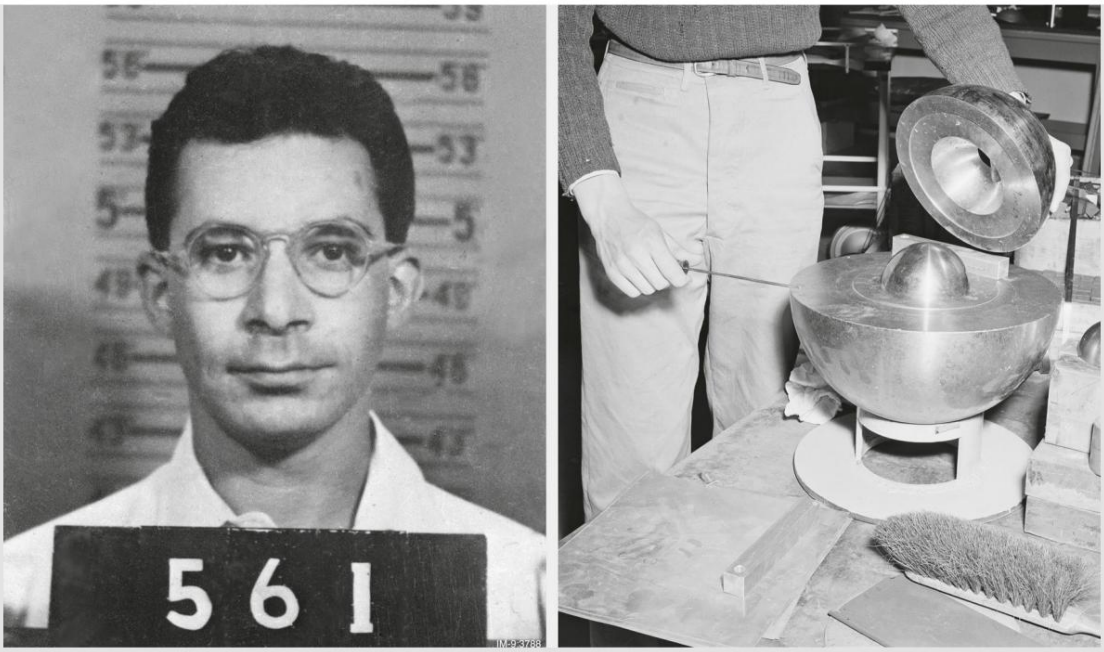

Insigna lui Louis Slotin din Los Alamos (stânga) și o machetă de laborator a experimentului care l-a ucis (dreapta) la Los Alamos în 1946. (Laboratorul Național Los Alamos)

În ambulanță, Slotin a vomitat. Mâna stângă, cea mai apropiată de materialul nuclear când s-a produs accidentul, a amorțit. Zona inghinală a început să i se umfle. A avut diaree explozivă și a vomitat din nou și din nou. La spitalul din Los Alamos, a avut și alte vărsături. Și mai multă diaree apoasă care i se elibera din intestine. Prostat și slăbit, lichid apos a început să i se adune în mâini, care s-au extins ca niște baloane.

Sub pielea lui s-au format niște băsici oribile și dureroase, apoi au explodat.

Medicii au pansat pustulele de pe mâinile lui Slotin cu vaselină și tifon. Au încercat debridarea (frecarea pielii cu un burete de sârmă) pentru a îndepărta țesutul deteriorat. I-au introdus extremitățile lui Slotin în gheață. I-au pompat corpul cu sânge proaspăt.

Zilele treceau. Mai multe băi cu gheață. Mai multe transfuzii de sânge. Dar nimic nu putea alina durerea intensă. O doză letală de raze X de înaltă energie, raze gamma și neutroni pătrunsese în organele lui Louis Slotin. Corpul său nu mai reușise să-și oxigeneze propriul sânge. A apărut cianoza, o decolorare albăstruie care s-a răspândit pe piept, brațe, zona inghinală și picioare. Petele purpurii care îi acopereau corpul s-au crăpat și au provocat o hemoragie de sânge. Același lucru s-a întâmplat și cu rănile deschise din gura sa.

Cum bucăți groase de piele se desprindeau acum de pe mâinile lui Slotin, medicii au luat în considerare amputarea, dar i-au administrat în schimb transfuzii de sânge - una după alta, după alta.

Pe măsură ce sfârșitul se apropia, Louis Slotin suferea de necroză. Moartea lui
membre. Toate celulele stem din măduva osoasă din tot corpul său erau acum pe moarte sau moarte.
El prezenta necroză a pereților vaselor de sânge; icter; tromboză acută în vasele de sânge mici și mari; leziuni epiteliale severe la nivelul intestinelor. Pe măsură ce corpul său a început să-și piardă capacitatea de a forma anticorpi, mucoasa celulară din tractul gastrointestinal al lui Slotin a început să elibereze produse care au început să se deplaseze în țesuturile vecine.

Machine Translated by Google

țesuturi. Corpul lui Louis Slotin era invadat de bacterii în propriile intestine. Glandele suprarenale funcționau defectuos. Se instala sepsis acut. A început să sufere de cangrenă extinsă din cauza întreruperii alimentării cu sânge. Apoi, leziuni ale sistemului organic. Moartea țesuturilor. Colaps circulator. Insuficiență hepatică. În cele din urmă, insuficiență completă a organelor. În ziua a noua, Louis Slotin a murit din cauza intoxicației acute cu radiații.

La scurt timp după ce Slotin și-a dat ultima suflare, medicii din Los Alamos au început să-l taie, dornici să afle cum ucide un om radiațiile. Înainte de 1945, știința otrăvirii cu radiații nu exista. Acum, în primăvara anului 1946, conceptul în sine avea mai puțin de un an. Odată cu prima tăietură a bisturiului, medicii au dat peste o oroare neobservată în lumea de dinainte de inventarea bombei atomice. Dezastrul din interior

Cadavrul lui Slotin era ca o mare de supă putredă. „Sângele său era imposibil de coagulat la autopsie”, a scris unul dintre medici într-un raport de autopsie clasificat.

Intoxicația cu radiații a cauzat pierderea aproape completă a țesutului care odinioară separa unul dintre organele lui Slotin de următorul. Fără această căptușeală, organele sale s-ar fi contopit într-unul singur. Și să ne gândim că, cu doar câteva luni înainte, șeful Proiectului Manhattan, generalul Leslie Groves, asigurase publicul și Congresul că moartea prin intoxicație cu radiații era „un mod foarte plăcut de a muri”.

Machine Translated by Google

4 3 MINUTE DUPĂ L AU NCH

Buncăr subteran, Siberia, Rusia

T. Președintele Federației Ruse se află într-o locație nedivulgată în Siberia, într-o instalație de comandă și control nuclear ascunsă de restul lumii. Locația ar putea fi sub Muntele Yamantau, în Munții Ural, sau Muntele Kosvinsky, lângă Sverdlovsk, sau în Republica Altai, lângă o curbă șerpuitoare a râului Katun. În orice caz, în acest scenariu, el se află la câteva etaje sub pământ, într-un buncăr conceput pentru a rezista unui război nuclear.

Este miez de noapte în Rusia. Este frig. Este zăpadă pe jos.

Președintele rus a fost trezit din somn și acum se află într-o convorbire video. Împreună cu el sunt cei doi generali de rang înalt ai Rusiei. Ministrul apărării și șeful Statului Major General al forțelor armate ale Rusiei. Aceștia...

Se înțelege că trei persoane au fiecare lângă ele, în permanență, câte una dintre cele trei serviete nucleare ale Rusiei care transmite ordine pentru o acțiune nucleară grevă. Servieta se numește Cheget. Fotbalul Rusiei.

În noiembrie 2020, Kremlinul a publicat o transcriere rară a unei întâlniri între președintele Vladimir Putin și generalii săi de rang înalt, în care președintele a subliniat importanța buncărelor de comandă și control și a sistemelor lor de comunicații într-un război nuclear. „Suntem conștienți că multe depind de supraviețuirea acestor sisteme și de capacitatea lor de a continua să funcționeze într-un mediu de luptă”, a spus el. Și a subliniat cum „toate echipamentele, hardware-ul și sistemele de comunicații ale sistemelor de control al forțelor nucleare” au fost recent modernizate. În același timp, a spus Putin, acestea „rămân la fel de simple și fiabile ca o pușcă Kalașnikov”. În acest scenariu, președintele Rusiei și familia sa locuiesc într-un buncăr, intermitent, din iarna anului 2022, când armata rusă a atacat vecina sa, Ucraina, iar conducerea Rusiei a devenit paria ai Occidentului.

Jos, în buncăr, președintele rus răsfoiește știrile occidentale canale de televiziune prin satelit. Din reportajele despre știrile prin cablu care încă funcționează

Machine Translated by Google

stații, este clar că SUA a fost lovită de un atac nuclear. Orașele mari se confruntă cu un exod în masă cum nu s-a mai văzut până acum.
În New York, Los Angeles, San Francisco și Chicago, elicopterele care zboară deasupra surprind haosul în timp ce milioane de oameni încearcă să părăsească aceste orașe, toate în același timp. Haosul, violența și anarhia pe scară largă au început.

Președintele rus privește teroarea care se desfășoară în Statele Unite și se întreabă cine deține controlul. Planificatorii războiului nuclear din SUA și din Rusia s-au întrebat de mult timp ce s-ar întâmpla cu societatea dacă ar începe un război nuclear. Și ce se întâmplă cu comanda și controlul militar?

Cine este responsabil?

Departamentele apărării funcționează pe bază de ierarhie. A urmează după B după C într-o piramidă a puterii. Într-o perioadă de criză nucleară, rămâne o întrebare centrală.
Cine își va îndeplini datoria cu conștiinciozitate și cine își va abandona postul și va fugi?
Vor alege cei din lanțul de comandă militară țara în detrimentul familiei sau familia în detrimentul țării? Poate cineva să prezică astfel de lucruri? Vor juca soarta și circumstanțele un rol?

În acest scenariu, reporterii de știri din orașe mai mici, precum Des Moines, Iowa și Little Rock, Arkansas, continuă să transmită informații, fiind la o distanță de o mie de mile de atacurile nucleare. Multe sedii centrale din orașele mari sunt indisponibile sau nu mai pot transmite.
Internetul este o experiență cu totul diferită. Zeci de milioane de oameni din America nu au acces la știri.

Buncărul nuclear al președintelui rus, la fel ca și Situl R, are în prezent electricitate, internet și servicii telefonice fixe. Buncărele subterane sunt construite pentru redundanță, componentele lor critice de infrastructură - inclusiv aer, încălzire și apă - fiind duplicate pentru rezistență în situații de urgență și criză.
Mai multe linii de fibră optică de mare capacitate oferă sisteme de comunicații neîntrerupte. Generatoarele de rezervă au generatoare de rezervă.

Într-un război nuclear, distanța măsurabilă față de punctul zero este esențială. Dar când ești la conducere, nimic nu este mai important decât viteza. Așa cum se lamenta odată Ronald Reagan, președintele SUA are la dispoziție doar șase minute pentru a răspunde după ce este anunțat de consilierii săi despre un atac nuclear iminent. Acum...

Machine Translated by Google

Președintele rus se confruntă cu aceeași fereastră de timp incredibil de mică în care trebuie să acționeze.

În 2022, Vladimir Putin a promis un răspuns „fulgerător” la notificarea oricăror „atacuri iminente” împotriva Rusiei, o amenințare interpretată pe scară largă ca referindu-se la triada nucleară a Rusiei. Cu doi ani înainte, în 2020, el a menționat că modernizările forțelor nucleare ale Rusiei au fost marcate de o viteză incredibilă. „Nu acesta este momentul. Este timpul să acționăm rapid.”

··· „Formula 1 rapidă”, a spus Putin, „rapidă supersonic”.

Au fost deja pierdute câteva minute uitându-se la televizor prin satelit.
Președintele rus mai are doar câteva minute la dispoziție pentru a decide ce să facă.
Președintele Rusiei se confruntă cu un paradox de tipul „ori” sau „ori”.

- Fie SUA consideră Rusia responsabilă pentru atacurile nucleare împotriva SUA.

- Sau SUA știu că Rusia nu este responsabilă pentru atacurile nucleare împotriva SUA.

Pentru opțiunile de atac nuclear, SUA are Fotbalul. Rusia are
Cheget, o servietă mică, cu un stil similar, ținută aproape de președinte (și de alte două persoane) în permanență. Cheget este piesa centrală a Comandamentului și Controlului Nuclear centrat pe președinte al Rusiei, la fel cum mingea de fotbal este piesa centrală a Comandamentului și Controlului Nuclear centrat pe președinte al Americii.
În interiorul Cheget se află versiunea rusească a unei Cărți Negre, un meniu asemănător cu o listă de opțiuni de atac nuclear din care se poate alege - și rapid.

Chegetul îl conectează pe posesorul său cu Statul Major General rus,
Ofițeri militari la centrul de comandă din centrul Moscovei. Aceștia sunt generalii și amiralii care controlează mecanismele fizice de lansare pentru triada nucleară a Rusiei. Arsenalul său nuclear maritim-terestru-aerian, care are dimensiuni aproape identice cu cel întreținut de Statele Unite. Rusia are 1.674 de arme nucleare desfășurate, majoritatea fiind în stare de gata de lansare. În alertă imediată.

Aici, în buncărul subteran, alături de președinte se află secretarul Consiliului de Securitate, un consilier extrem de agresiv din cercul interior. Secretarul

Machine Translated by Google

este un om cu o influență profundă asupra președintelui rus, membru al așa-numiților siloviki (executorii). Neavând nicio apreciere a Occidentului, secretarul și-a declarat public convingerea că „scopul concret” al Americii și al aliaților săi este destrămarea Rusiei, mergând până la a acuza armata americană că se pregătește pentru un „război biologic” împotriva poporului rus, fără a adăuga niciun context sau detalii.

În acest moment de criză intensă, secretarul Consiliului de Securitate
îi reamintește președintelui rus că timpul îi scade. Că trebuie să ia o decizie cu privire la modul în care va acționa. Președintele le cere consilierilor săi să analizeze ceea ce Moscova a confirmat ca fiind fapt - ceea ce le-a dezvăluit sistemul de avertizare timpurie al Rusiei.

Timp de decenii, Uniunea Sovietică a susținut că nu are o lansare în regim de avertizare postură. Pavel Podvig ne spune că politica rusă era (se presupune) să „absorbă mai întâi focoasele de atac” înainte de a lansa propriul contraatac.
Dacă aceasta a fost propagandă sovietică sau a fost adevărată, rămâne supus dezbaterii.

Ceea ce este clar este că, recent, postura oficială a Rusiei s-a schimbat.

Într-un interviu acordat la Kremlin în 2018, președintele Putin a fost întrebat dacă va folosi arme nucleare doar pe baza notificării de avertizare timpurie. „Decizia de a utiliza arme nucleare poate fi luată doar dacă sistemul nostru de avertizare privind atacurile cu rachete nu numai că înregistrează lansarea rachetelor”, a spus Putin, „dar oferă și o prognoză precisă și traiectoriile de zbor, precum și momentul în care acestea cad pe teritoriul rusesc”. Cu alte cuvinte, dacă sateliții Tundra observă rachete în drumul lor, iar un sistem secundar de avertizare timpurie confirmă traiectoriile de zbor și timpii estimați de atac, Rusia poate – și va – lansa arme nucleare ca răspuns. Nu va aștepta să absoarbă o lovitură nucleară.

Consilierii președintelui rus trebuie să meargă pe muchia briciului.
Acum mergeți. Ministrul apărării, șeful Statului Major General al forțelor armate și secretarul Consiliului de Securitate trebuie să raporteze președintelui informațiile de avertizare privind atacurile cu rachete, cu autoritatea consilierilor din cercul restrâns, echilibrând în același timp incertitudinile tehnologice existente.

Limitele sistemului de sateliți Tundra, cu sistem de avertizare timpurie, al Rusiei — defectele și slăbiciunile sale — sunt bine cunoscute de oamenii de știință din Occident și, probabil, și de oamenii de știință din Rusia.

Machine Translated by Google

Dar consilierii știu? Sau au fost ținuți în necunoștință de cauză? Consilierii îl informează pe președintele rus despre ceea ce știu – sau cred că știu.

- Acum douăzeci de minute, o centrală nucleară din California a fost lovită de o bombă nucleară.
- Acum zece minute, Pentagonul, Casa Albă, Congresul și întregul Washington au fost distruse de o a doua bombă nucleară.
- Câteva minute mai târziu, sateliții Tundra ai Rusiei au înregistrat lansarea a 100 sau mai multe rachete balistice intercontinentale Minuteman din silozuri din Wyoming.
- O instalație GRU din apropierea unuia dintre aceste amplasamente ICBM a confirmat lansarea cu ochii lui.
- Radarele Serpuhov-15 confirmă 100 sau mai multe rachete balistice intercontinentale (ICBM) care ating Polul Nord.
- Acum trei minute, radarele Voronej din Barnaul și Irkutsk au raportat o salvă de rachete lansate de un submarin, venind dinspre sud.
- Acum două minute, Komsomolsk-on-Amur a confirmat aceste focoase. Există sute.
- Situația este următoarea: sistemul de avertizare a înregistrat lansarea de rachete americane. Sute de focoase nucleare atacă Rusia – din două părți. Prognoza este că acestea vor cădea pe teritoriul rusesc începând cu aproximativ nouă minute.

La un post de televiziune prin satelit care rulează în interiorul buncărului rusesc, un prezentator american de știri din emisiunea „Adevăr sau consecințe”, New Mexico, întrerupe reveria președintelui rus. Prezentatorul le spune publicului că nimeni din SUA nu pare să știe cine atacă Statele Unite, ce se întâmplă cu adevărat sau cine - dacă este cineva - este de fapt la conducere. Că președintele SUA nu s-a adresat națiunii, ceea ce este terifiant și tulburător. El folosește cuvântul „suprareal”.

Și apoi, prezentatorul întreabă: „ E Rusia?”

El întreabă asta cu voce tare, în direct, fără a se adresa nimănui anume.

Cine altcineva ar îndrăzni să facă asta? Este capabil de o asemenea brutalitate?

Machine Translated by Google

Jos, în buncărul rusesc, la șase etaje sub pământ, secretarul Consiliului de Securitate îi spune președintelui că mai are nouăzeci de secunde pentru a decide ce măsuri să ia.

Președintele rus întreabă dacă l-a sunat președintele american.
Răspunsul este nyet. Nu.
Președintele rus întreabă cine de la Casa Albă a sunat. Un
Un asistent face un pas înainte și citește dintr-o foaie de pontaj.

- Consilierul pentru securitate națională al SUA a sunat.
- Secretarul apărării al SUA a sunat.
- Vicepreședintele Statului Major Interarme a sunat.

Președintele Rusiei ia în considerare un al doilea set de fapte care implică varianta „sau/sau”.

- Fie sute de focoase care se apropie de Rusia pe traiectorii balistice vizează Rusia
- Sau sute de focoase care se apropie de Rusia pe traiectorii balistice nu vizează Rusia.

Toți cei de aici, din buncărul rusesc și cei prezenți la videoconferința prin satelit de la centrul de comandă din Moscova, știu că Rusia nu a atacat SUA cu bombe nucleare. Și știu că sistemele radar de avertizare timpurie ale SUA sunt de o precizie invidiată, ceea ce îi face pe toți destul de siguri că președintele SUA și generalii săi știu că atacul nuclear nu a pornit de pe teritoriul rusesc. Dar știu, de asemenea, că președintele SUA - și posibil fiecare lider din lumea occidentală - disprețuiește conducerea rusă. Și că atunci când SUA vor dori o schimbare de regim, istoria arată că SUA vor minți.

Toți cei din buncăr se gândesc acum la același eveniment istoric.
Cuvintele ies la iveală din gânduri și urmează o scurtă discuție. Cum, în 2003, când președintele George W. Bush și vicepreședintele Dick Cheney au vrut să scape de președintele Irakului, au prezentat o narațiune despre

Machine Translated by Google

Saddam Hussein deținea arme de distrugere în masă, o poveste plină de detalii colorate, cum ar fi uraniul galben-de-gălușe din Africa, și a reușit să convingă întregul Congres al Statelor Unite să accepte minciuna. Rezultatul a fost un atac total împotriva națiunii suverane Irak și o invazie a acesteia.

Ministrul apărării îi spune președintelui rus că mai are treizeci de secunde pentru a lua o decizie.

A lansa sau nu arme nucleare împotriva Statelor Unite.

Ca și în America, lansarea armelor nucleare este decizia președintelui rus.

Este al lui și numai al lui. Șeful Statului Major General îi reamintește președintelui că a fost îndeplinită condiția de lansare în stare de avertizare. Și îi reamintește președintelui poziția sa privind utilizarea nucleară, din interviul său de la Kremlin din 2018.

Președintele Rusiei este furios. Președintele Statelor Unite a nu l-a contactat. El vede asta nu doar ca pe o insultă, ci ca pe un semn al altceva. Ca mulți lideri, liderul rus în acest scenariu este, de asemenea, predispus la paranoia. Acum crede că Rusia este vizată de America pentru un atac de decapitare.

Această teamă este adânc înrădăcinată, datând încă din epoca sovietică.

Fostul șef al biroului de la Moscova al Washington Post, David Hoffman, oferă un exemplu înfiorător despre cât de gravă era această paranoia în timpul Războiului Rece. Cât de temători credeau liderii sovietici că America intenționează să lanseze o un atac nuclear preventiv masiv împotriva Comandamentului și Controlului Nuclear rusesc, iar pentru a contracara acest potențial atac, de tip decapitare, sovieticii au dezvoltat un sistem cunoscut sub numele de Mâna Moartă. Un sistem care să garanteze că, în cazul unui atac preventiv la Moscova, războiul nuclear nu se va încheia până când întregul arsenal al Rusiei nu va fi golit - la zero.

Numită oficial Perimeter, Mâna Moartă funcționează ca un sistem de control automat alcătuit din senzori seismici capabili să detecteze un atac nuclear pe teritoriul rusesc. În cazul în care sistemul percepe că a pierdut comunicarea cu comandanții Rusiei, se presupune că Mâna Moartă poate lansa arme nucleare pe cont propriu. Planul original era un „fel de mașină apocaliptică care s-ar lansa fără nicio acțiune umană”, spune Hoffman.

Un sistem mecanizat preprogramat pentru o serie finală, asemănătoare Armaghedonului

Machine Translated by Google

de atacuri de represalii. Se pare că aceste planuri au fost rafinate, dar sistemul este încă în uz. Rămâne necunoscut dacă poate fi lansat fără o mână umană reală. Dar demonstrează cât de paranoic poate fi un lider care posedă un arsenal care distruge lumea.

După mine, potopul.

Paranoia este un fenomen psihologic, la fel ca descurajarea. Consecințele fricii unui lider paranoic de un atac preventiv de decapitare sunt la fel de reale ca armele nucleare în sine. Adevărat în acest scenariu. Adevărat în viața reală.

În acest scenariu, nu știm de ce liderul nord-coreean a ales să lanseze un atac iminent împotriva Americii, dar paranoia a jucat aproape cu siguranță un rol. Iar acum paranoia îl alimentează pe președintele rus în decizia sa, o decizie care trebuie luată sub amenințarea timpului care ticăie.

Confruntat cu ceea ce el consideră a fi sute de focoase nucleare care se apropie de teritoriul rusesc – lansate de americanii oportuniști într-un atac preventiv pe furiș – președintele rus alege să lanseze.

Asistentul militar deschide Cheget-ul.

Președintele rus alege cea mai extremă opțiune de atac nuclear din Cartea Neagră a Rusiei. Citește codurile de lansare dintr-un document.
interior.

Ca și în SUA, lansarea armelor nucleare ale Rusiei poate dura doar câteva minute.

Ceea ce este făcut nu poate fi desfăcut.

4 5 MINUTE

Dombarovski, Rusia

La cincizeci și șapte sute de mile de Washington, D.C., la Dombarovsky Complexul ICBM din sud-vestul Siberiei, o porțiune de zăpadă strălucește în lumina lunii. Este ora locală 00:48, la treizeci de kilometri nord de Kazahstan. Garduri de sârmă ghimpată și mine terestre înconjoară instalația, cu inele de lansatoare automate de grenade și instalații de mitraliere controlate de la distanță care asigură, de asemenea, paza. La fel ca în câmpurile de rachete americane din Wyoming,

Machine Translated by Google

Există uși în podeaua de pământ. Capace de siloz din oțel la același nivel cu cerul nopții.

Pentru trecători, Dombarovsky este un ținut al serviciilor silvice. Unde laptele și Fabricile de hârtie le oferă locuri de muncă localnicilor. Pentru forțele nucleare rusești, găzduiește cel mai puternic și mai distructiv rachetă balistică balistică intercontinentală (ICBM) din lume. Racheta balistică Fiul lui Satan, așa cum este cunoscută în Occident. Rusia numește aceste rachete RS-28 Sarmat, în onoarea unui trib de războinici-călăreți din secolul al V-lea î.Hr. În mod similar, SUA își numesc ICBM-urile Minutemen, un omagiu adus tribului său de războinici-călăreți din Războiul de Independență American. Faptul că Occidentul numește ICBM-urile Rusiei „Fiii lui Satan" contribuie la promovarea ideii că sunt malefice. Faptul că ICBM-urile Minutemen sunt soldați buni și viteji, proiectați pentru a apăra și proteja.

Indiferent cum este inventată nomenclatura, aceste două arsenale de distrugere în masă sunt pregătite și gata să distrugă lumea. Nebunia din MAD constă în faptul că cele două părți sunt ca o oglindă. Asemenea mitului lui Narcis, dar cu o întorsătură biblică: un nebun se uită într-un iaz, își vede imaginea la suprafața apei și se confundă cu inamicul său. Păcătuit de iluzie, atacă, alunecă în apă și se îneacă. Dar nu înainte de a dezlănțui Armaghedonul.

SUA are 400 de rachete balistice intercontinentale îngropate în silozuri pe tot teritoriul. Rusia are 312. Rachete balistice intercontinentale (ICBM), în silozuri și pe lansatoare rutiere. Spre deosebire de rachetele Minutemen cu un singur focos american, unele dintre rachetele balistice intercontinentale rusești pot transporta până la zece bombe de 500 de kilotone în fiecare autobuz cu focoase. Aceasta înseamnă că un singur Fiu al Satanei poate transporta aproximativ 5 megatone de distrugere nucleară. Aproximativ jumătate din puterea dispozitivului termonuclear Ivy Mike, care a distrus o întreagă insulă în Pacific, lăsând în urmă o gaură de mărimea a paisprezece Pentagoane.

Rusia este de departe cea mai mare țară din lume. Peste 100 de silozuri ICBM precum cele de aici, din Dombarovsky, împânzesc vastul său peisaj, cele unsprezece fusuri orare ale sale. Rusia are unsprezece sau doisprezece divizii ICBM, fiecare fiind dotată cu două până la șase regimente - în Barnaul, Irkutsk, Kozelsk, Novosibirsk, Nijni Tagil, Tatishchevo, Teykovo, Uzhur, Vypolsovo, Yoshkar-Ola și Dombarovsky.

Machine Translated by Google

Hans Kristensen, directorul Proiectului de Informații Nucleare al Federației Oamenilor de Știință Americani, împreună cu asociații Matt Korda, Eliana Reynolds și alții, țin evidența arsenalelor națiunilor înarmate nuclear și publică aceste informații anual în Buletinul Caietului Nuclear al Oamenilor de Știință Atomice. Acordurile privind armele care urmăresc paritatea între cele două superputeri au redus stocurile față de punctul culminant din 1986, când existau aproape 70.000 de arme nucleare între cele două.

două.

Numărul precis de focoase disponibile pentru lansare imediată este amețitor. Pe lângă faptul că se schimbă în fiecare an, acestea pot fi numărate în moduri diferite, în funcție de modul în care sunt raportate - și de către cine. La începutul anului 2024, totalurile general acceptate (în Occident) sunt următoarele:

- Cele 312 rachete balistice intercontinentale (ICBM) înarmate nuclear ale Rusiei pot transporta până la 1.197 de focoase nucleare, dintre care „aproximativ 1.090” sunt gata de lansare.
- SUA are 400 de arme nucleare încărcate pe cele 400 de rachete balistice intercontinentale (ICBM), toate gata de lansare.
- SUA își păstrează mai multe arme nucleare încărcate pe submarinele sale din clasa Ohio, undeva în jur de 970.
- Rusia păstrează „aproximativ 640” dintre focoasele sale nucleare încărcate pe rachetele balistice lansate de pe submarine.

„Paritate” înseamnă asemănare. „Paritate nucleară” înseamnă o stare de relativă egalitate. Paritatea garantează în continuare anihilarea tuturor celor de ambele părți.

„Putem fi asemănați cu doi scorpioni într-o sticlă”, a spus odată Robert Oppenheimer despre cursa înarmărilor dintre SUA și Rusia, „fiecare capabil să-l ucidă pe celălalt, dar numai cu riscul propriei vieți”.

Scorpionii, ca specie, vor supraviețui probabil unui război nuclear. Arahnidele cu Plămânii de carte există de sute de milioane de ani. Scorpionii au apărut înaintea dinozaurilor, au supraviețuit extincției dinozaurilor și probabil vor supraviețui oamenilor. După al Treilea Război Mondial nuclear, carapacea dură a scorpionilor îi va proteja de radiațiile care vor ucide majoritatea

Machine Translated by Google

oameni care reușesc să supraviețuiască inițial mingilor de foc, exploziei și furtunilor de foc care au urmat.

Oppenheimer a omis să menționeze că nu fiecare luptă cu scorpioni se termină cu moarte dublă. Uneori, unul dintre ei câștigă. Acești prădători în armură pot fi și canibali. Scorpionul victorios îl mănâncă uneori pe scorpionul învins, asemenea unui boxer cu o masă victorioasă.

Aici, în Dombarovsky, la instalația de lansare nucleară ascunsă în subteran, ofițerii ruși din cadrul Diviziei 13 de Rachete Banner Roșu din Orenburg se pregătesc pentru lansare. Paritatea înseamnă că protocoalele de lansare ale Rusiei sunt aproape identice cu protocoalele de lansare din SUA.

Președintele rus transmite coduri de lansare nucleară mai departe prin lanțul de comandă.

Codurile de lansare sunt primite în treizeci și opt sau treizeci și nouă de rachete regimente în toată Rusia.

Ofițerii de lansare își armează rachetele.

Ei tastează coordonatele țintei. Rotesc cheile.

În toată Rusia, ușile silozurilor de rachete balistice intercontinentale se deschid brusc, iar rachetele lor sunt lansate, una după alta. Lansatoarele rutiere își trag rachetele, una după alta.

Toate, cu excepția câtorva, se îndreaptă spre ținte din Statele Unite — 1.000 dintre ele.

Machine Translated by Google

Rusia menține peste 1.000 de arme nucleare în stare de lansare. Aici, un ICBM Sarmat - alias „Fiul lui Satan” - testează trageri de pe un câmp înzăpezit din Rusia. (Ministerul Apărării al Federației Ruse)

4 5 MINUTE, 1 SECUNDĂ

Centrul de date aerospațiale—Colorado

Eu În spațiu, la 35.700 de kilometri deasupra Pământului, senzori de mărimea unei mașini dintr-o constelație de sateliți americani de avertizare timpurie, de mărimea unui autobuz școlar, văd Sute de rachete balistice intercontinentale rusești sunt lansate din silozurile lor de rachete și de pe șosele lansatoare mobile.

În Centrul de Date Aerospațiale din Colorado, datele încep să sosească pe ecranele computerelor, ca un pumn în gât.

Mai întâi unu, apoi zece, apoi o sută, două sute, trei sute.

Durează doar câteva secunde până când avatarele negre ale sutelor de rachete balistice intercontinentale umple ecranele.

Nu există decât un singur lucru la care să mă gândesc în acest moment.

Un singur lucru de spus.

Machine Translated by Google

Rușii au lansat.

De la comandant, la analiști, la inginerii de sistem, toți cei din arena secretă de aici știu instantaneu că nu există nimic ce poate face nimeni pentru a opri aceste rachete balistice intercontinentale să lovească Statele Unite. Sute de milioane de americani sunt pe cale să moară.

Au mai rămas patruzeci de rachete interceptoare americane (din cele patruzeci și patru inițiale), treizeci și șase dintre ele în Alaska, patru la Baza Forțelor Spațiale Vandenberg. Chiar dacă fiecare dintre aceste rachete interceptoare ar sfida pronosticurile și ar doborî patruzeci dintre focoasele lansate de rachetele balistice intercontinentale rusești, alte 960 de focoase ar trece.

Comandantul Facilității de Date Aerospațiale ridică telefonul și trimite o serie de mesaje de urgență criptate către Avionul Apocalipsei și către Centrele de Comandă și Control Nuclear ale SUA care rămân...

permanent.

- Centrul de avertizare împotriva rachetelor din Muntele Cheyenne Colorado
- Centrul de Operațiuni Globale de sub Baza Forțelor Aeriene Offutt din Nebraska
- Situl R, Centrul Național Alternativ de Comandă Militară din interior Muntele Raven Rock din Pennsylvania

Trei facilități care sunt aproape sigur ținte principale pentru

rachete balistice intercontinentale rusești care se apropie. În cuvintele fostului viceamiral Michael J. Connor, comandantul forțelor submarine americane, „orice este reparat este distrus.” Tot personalul din fiecare dintre aceste instalații trebuie acum să se pregătească pentru două lucruri noi simultan:

- Să lanseze un contraatac nuclear masiv împotriva Rusiei
- Pentru a rezista la o lovitură directă a uneia sau mai multor bombe nucleare

Machine Translated by Google

Dar cine va rămâne la posturile sale? Cine va fugi? Ce mai contează?

Machine Translated by Google

Partea a IV-a

URMĂTOARELE (ȘI FINALUL) 2 4 MINUTE

Machine Translated by Google

4 8 MINUTE

Complexul montan Cheyenne, Colorado

Eu În interiorul trunchiului cerebral care este Muntele Cheyenne, comandantul primește datele de urmărire și pregătește mesaje de urgență pentru Site-ul R, NORAD, NORTHCOM și STRATCOM, într-un mod similar cu ceea ce s-a întâmplat când a început totul, acum aproximativ patruzeci și opt de minute.

Prin intermediul comunicațiilor prin satelit și din diversele lor locații în aer și la sol, comandanții Sistemului de Comandă și Control Nuclear al SUA sunt adunați - lipsind cei care au fost la Pentagon și acum sunt morți.

Din buncărul de sub Situl R, în Munții Blue Ridge, secretarul apărării și vicepreședintele își exprimă opinia. Odată cu lansarea întregii forțe ICBM rusești, Secretarul Apărării a depus jurământul ca președinte interimar.

Din centrul de comandă aeropurtat din interiorul Avionului Doomsday – care încă zboară în cerc deasupra Midwestului american – comandantul STRATCOM așteaptă ordinele de lansare de la președintele interimar. Cartea Neagră rămâne deschisă în fața lui.

O trecere în revistă a evaluării atacului este scurtă: există aproximativ o mie Focoase nucleare rusești se îndreptau spre Statele Unite.

Există șase minute la dispoziție pentru a decide ce contraatac să execute, dar cu cât mai repede este mai bine, date fiind circumstanțele. Fostul director general al CIA, Michael Hayden, explică de ce. Lansarea unui război nuclear total este „concepută pentru viteză și hotărâre”, spune Hayden. „Nu este concepută pentru a dezbate decizia”.

În plus, urmează și mai mult foc al iadului. Temutele SLBM-uri de la Marina rusă este pe cale să lanseze.

4 8 MINUTE, 10 SECUNDE

Lângă Arhipelagul Franz Josef Land, Oceanul Arctic

Machine Translated by Google

În vârful lumii, unde Oceanul Arctic întâlnește Marea Barents,

Trei submarine rusești își croiesc drum prin peste un metru și jumătate de gheață plutitoare, fiecare ieșind la suprafață simultan la câteva sute de metri de celelalte, la fel cum au făcut-o fără probleme trei submarine rusești în martie 2021, în timpul unui exercițiu militar.

Doar că acesta nu este un exercițiu.

Două dintre cele trei submarine sunt K-114 Tula, cu denumirea NATO Delta-IV. Aceste submarine nucleare, cu rachete balistice, au servit mult timp drept element de bază al flotei de submarine rusești.

Al treilea este un submarin mai nou, din clasa Borei, mai rapid și mai discret decât predecesoarele sale din epoca sovietică. Fiecare submarin transportă șaisprezece rachete cu înarmare nucleară; fiecare rachetă transportă patru focoase de 100 de kilotone în fiecare autobuz de focoase, ceea ce înseamnă că există 192 de focoase în interiorul acestor trei submarine rusești.

Trei submarine. Cu o sarcină utilă de 19,2 megatone de explozibil.

Temperatura de afară este de minus douăzeci și doi de grade Fahrenheit. Vânturi biciuiește turnurile de comandă ale submarinelor cu șaptezeci de mile pe oră.

Fiecare submarin începe să lanseze rachetele la intervale de cinci secunde.
O rachetă după alta.

Fiecare SLBM iese din tubul său de rachete și se ridică în aer cu motor. Fiecare submarin are nevoie de optzeci de secunde pentru a se goli de întreaga încărcătură nucleară, la fel cum Ted Postol le-a dat instrucțiuni oficialilor Marinei SUA de la Pentagon acum mai bine de patruzeci de ani, folosind desenele sale caricaturale ca instrument de instruire.

Traiectoria unora dintre SLBM-uri le va trimite peste Polul Nord și în Statele Unite continentale. Către ținte predeterminate care constituie Comandamentul și Controlul Nuclear al SUA.

Alte SLBM-uri se vor deplasa direct spre sud, pe o traiectorie care le va duce în Europa. Către ținte predeterminate care constituie Comandamentul și Controlul Nuclear NATO și bazele de bombardiere cu capacitate nucleară NATO.

Aproximativ în aceeași perioadă, și la mii de kilometri spre sud-vest,
alte două turnuri de comandă ies la suprafață, de data aceasta în Oceanul Atlantic. Fiecare dintre aceste două submarine rusești ies la suprafață la doar câteva sute de mile în largul coastei de est a Americii, în locații pe care Marina SUA le-a urmărit anterior.

Machine Translated by Google

Submarinele rusești au călătorit, în ultima vreme, atât de tulburător de aproape de coasta de est a Americii, încât Departamentul Apărării a inclus în cererea sa de buget pentru anul fiscal 2021 adresată Congresului o hartă a datelor de urmărire alarmante pe care le-a adunat atât despre submarinele rusești, cât și despre cele chinezești.

Submarinele inamice patrulează periculos de aproape de țărmurile Americii. (Departamentul Apărării al SUA; imagine redesenată de Michael Rohani)

Este vorba de viteza uimitoare cu care submarinele cu rachete balistice pot... lansează arme nucleare și lovesc mai multe ținte aproape simultan, ceea ce le face slujnicele apocalipsei. Jocurile de război nuclear declasificate au demonstrat în repetate rânduri că, dacă descurajarea eșuează, așa se termină. Cu Armaghedonul. Cu civilizația distrusă.

Submarinele din Oceanul Atlantic își trag rachetele balistice, apoi să cadă înapoi sub apă și să dispară.

La nord, pe o calotă glaciară plutitoare din apropierea arhipelagului Țara Franz Josef din Oceanul Arctic, trei turnuri de comandă negre, de pe trei submarine rusești, se retrag sub albul întunericului și dispar.

Machine Translated by Google

4 9 MINUTE

Complexul Muntelui Raven Rock, Pennsylvania

F sau Comandamentul și Controlul Nuclear al SUA, lansând arme nucleare în Acest moment nu este deschis dezbaterii. Toate protocoalele militare și doctrina războiului nuclear din fiecare deceniu, de la inventarea conceptului de descurajare, indică faptul că momentul lansării este acum.

Cu excepția faptului că secretarul apărării – învestit în funcția de președinte interimar și încă suferind de orbire nucleară – are dreptate. În acest scenariu, își susține cauza de unde stă așezat pe un scaun de birou din piele, în interiorul buncărului de comandă din Complexul Raven Rock Mountain.

SecDef: În calitate de președinte interimar, sunt responsabil de orice decizie de lansare.

Ceea ce este adevărat, din punct de vedere tehnic. De asemenea, este adevărat că și comandantul STRATCOM deține codul universal de deblocare.

Aici, în buncăr, moralul este un amestec de șoc, furie și, de asemenea, disperare.

„Nu este un loc în care ai vrea să te afli”, ne spune fostul secretar al apărării, Leon Panetta. „Unde ai putea fi chemat în mijlocul unui munte pentru a te ocupa de un război nuclear.” Panetta a fost și directorul CIA și, înainte de aceasta, șef de cabinet al Casei Albe. „Există cărți, proceduri, pași”, explică Panetta despre o perioadă ca aceasta, „liste care să-ți spună ce să faci într-o criză. Dar nimeni nu se pregătește pentru un război nuclear.”

Descurajarea a eșuat. La fel și toate strategiile de război teoretice – implementate pasiv timp de decenii – menite să promoveze ideea că armele nucleare fac lumea un loc mai sigur. Politici eufemistice precum „restaurarea descurajării”, „escaladarea pentru dezescaladare” și „hotărârea de a restrânge”. Politici care, în acest scenariu, se dovedesc a fi propriile lor bombe nucleare cu ceas. Politici care par destinate eșecului. Ideea că strategiile nucleare precum „descurajarea personalizată” și „represalia flexibilă” – politici care promiteau că războiul nuclear ar putea fi oprit după începerea acestuia – sunt la fel de pline de absurditate ca descurajarea însăși.

Machine Translated by Google

Disperarea care cuprinde anumite minți în buncărul Site R provine din teribila realitate pe care mulți o cunosc intuitiv de zeci de ani.

Că singura modalitate prin care un război nuclear se poate termina este prin holocaust nuclear. Și acum, mai este doar o chestiune de minute până la sfârșit.

Comandantul STRATCOM nu vede nicio nevoie să se certe. Îi spune fostului secretar al apărării, care acum acționează ca președinte, comandant-șef, că mai are cinci minute pentru a acționa.

Și că acțiunea pe care trebuie să o întreprindă este să deschidă Cartea Neagră.

4 9 MINUTE, 3 0 SECUNDE

În interiorul avionului Doomsday, deasupra Utahului

Eu În interiorul Avionului Doomsday, comandantul STRATCOM analizează opțiunile de atac din Cartea Neagră. El așteaptă ca Secretarul Apărării să autorizeze lansarea.
dar doar cu numele.

Comandantul STRATCOM are codul universal de deblocare în fața
Comandantul STRATCOM poate și va lansa atacuri de represalii împotriva Rusiei.

Comandantul STRATCOM controlează toate resursele nucleare rămase.
armele din arsenalul Departamentului Apărării.

Așa cum a declarat comandantul STRATCOM, Charles Richard, în fața Congresului, într-o situație precum aceasta, „forța... pregătită de luptă a Stratcom este pregătită acum să ofere un răspuns decisiv oriunde pe glob, în toate domeniile...”

Ca să fie clar, „a oferi un răspuns decisiv” înseamnă că Comandamentul Strategic al SUA este pregătit să dezlănțuie întreaga forță a triadei nucleare americane dacă primește vreodată vești despre un atac rusesc iminent. Aceasta înseamnă:

- Lansați rachetele balistice intercontinentale (ICBM) în silozuri de rachete din SUA
- Lansați SLBM-urile în submarine din clasa Ohio în patrulare în Atlantic și Pacific.

Machine Translated by Google

- Încărcați și lansați bombardierele americane, pentru a lansa bombe nucleare (gravitaționale) și rachete de croazieră de lansare aeriană (ALCM).
- Încarcă și ridică în aer avioanele de luptă NATO pentru a lansa bombe nucleare (gravitaționale).

Strategia de lungă durată „folosește-le sau pierzi-le” trece în prim-plan.

În aproximativ opt minute, sute de SLBM-uri rusești înarmate nuclear și rachetele balistice intercontinentale (ICBM) vor începe să atace Statele Unite. Se presupune că instalațiile de comandă și control nuclear ale SUA se află în fruntea listei de ținte a Rusiei.

„Folosește-le sau pierzi-le” înseamnă că SUA vor lansa imediat tot ce ține de triada nucleară înainte ca țintele sale militare fixe să fie distruse în atacul nuclear care urmează.

Pe măsură ce se iau decizii cu privire la ce opțiune de contraatac să se execute Rusia, împreună cu fostul Secretar al Defence, acum președinte interimar, lansează o dezbatere despre criza de conștiință.

4 9 MINUTE, 3 0 SECUNDE

Complexul Muntelui Raven Rock, Pennsylvania

S. atingerea vârfului peste satelitul avansat de extrem de înaltă frecvență În constelația din interiorul Site-ului R, secretarul apărării își prezintă ideea pentru binele umanității. Că poate nu are rost să ucizi sute de milioane de oameni din întreaga lume în Rusia. Că doar pentru că sute de milioane de americani nevinovați sunt pe cale să moară, poate că cealaltă jumătate a umanității - plină de atât de mulți nevinovați - nu trebuie să moară.

Sugestia sa este respinsă fără nicio luare în considerare.

În cuvintele expertului în sisteme complexe Thomas Schelling, „Raționalitatea irațională” a prins deja rădăcini. Regula numărul 1 în războiul nuclear este descurajarea. Fiecare națiune înarmată nuclear promite să nu își folosească niciodată armele nucleare decât dacă este forțată să le folosească. Descurajarea este fundamental bazată pe ideea de a adăposti orice fel de idei pentru binele umanității.

Machine Translated by Google

„Fiecare capacitate din cadrul Departamentului Apărării se bazează pe faptul că descurajarea strategică va rezista”, insistă public Comandamentul Strategic al SUA. Până în toamna anului 2022, această promisiune a fost afișată pe contul public de Twitter al STRATCOM, apoi retrasă. Dar, în fața unei audiențe private la Laboratoarele Naționale Sandia, mai târziu în același an, directorul adjunct al STRATCOM, generalul-locotenent Thomas Bussiere, a recunoscut pericolul descurajării. „Totul se destramă de la sine dacă aceste lucruri nu sunt adevărate.”

Acea dezlegare a avut loc.

Într-un război nuclear nu există așa ceva precum capitulare.

Nu există așa ceva ca predarea.

Singurul lucru care rămâne de făcut este să decizi ce opțiune de contraatac în masă să alegi din Cartea Neagră.

De la fostul ofițer de lansare a rachetelor balistice intercontinentale și expert în arme nucleare, Bruce Blair, știm cum ar putea arăta de fapt un contraatac în masă al SUA împotriva Rusiei. Colegul lui Blair de la Universitatea Princeton, fizicianul Frank von Hippel, explică.

„Până la moartea sa prematură din iulie 2020, Bruce Blair, mai mult decât orice alt străin, s-a bucurat de încrederea foștilor lideri ai Statelor Unite și ai comandamentelor strategice rusești.” Acest lucru i-a permis lui Blair să prezinte, într-o monografie din 2018, „cele mai detaliate informații disponibile publicului” despre planificarea războiului nuclear al SUA, explică von Hippel. Despre „punctele de țintă primare și secundare”, cunoscute și sub numele de ținte, în diferite țări înarmate nuclear pe care SUA le consideră potențiali adversari.

Blair a scris: „Există 975 [ținte] în Rusia, răspândite pe trei categorii: 525 pentru arme nucleare și alte instalații de arme de distrugere în masă [amenți de distrugere în masă], 250 pentru industria [convențională] de susținere a războiului și 200 pentru conducere.” Și că „multe ținte din toate cele trei categorii sunt situate în zone urbane rusești dens populate [...]; 100 de astfel de puncte de țintă împânzesc peisajul metropolitan Moscova.”

Ceasul ticăie. Secretarul apărării trebuie să decidă care masă-opțiune de atac și contraatac din care să alegeți în Cartea Neagră.

Secretarul apărării alege opțiunea cea mai extremă: Alpha.

Aproximativ 975 de ținte în Rusia.

Machine Translated by Google

„Se presupune că Rusia are un set similar de ținte în Statele Unite”, amintește von Hippel.

Un schimb nuclear la scară largă este pe cale să înceapă. „Lupte la limită”, după cum spunea Bruce Blair.

Începutul și sfârșitul.

5 0 MINUTE

În interiorul avionului Doomsday, deasupra Utahului

Din interiorul Avionului Doomsday, comandantul STRATCOM transmite informații de lansare triadei nucleare. Dar oricum avea de gând să o facă. Un contraatac nuclear masiv, total, ca răspuns la rachetele rusești care se apropiau.

Pe terenul din America, în câmpurile de rachete ICBM din Montana, Wyoming, Dakota de Nord, Nebraska și Colorado, ofițerii de lansare primesc zeci de seturi de coduri de autorizare. În câteva minute, 350 de uși ale silozurilor se vor deschide brusc și vor fi lansate 350 de rachete ICBM Minuteman, care transportă 350 de focoase nucleare. Toate se îndreptau spre ținte din Rusia.

La baza Forțelor Aeriene Minot din Dakota de Nord și la baza Forțelor Aeriene Barksdale La o bază din Louisiana, bombardierele nucleare B-52 se pregătesc de decolare. Piloții de pe pistă se grăbesc să pornească motoarele masive ale bombardierelor grele - toate folosind metoda de pornire cu cartuș (sau Cart-Start). Aceasta implică introducerea unei mici încărcături explozive controlate în două dintre cele opt motoare ale avioanelor B-52, permițând astfel aeronavei să se decoleze mai repede decât durează de obicei o oră. Se ridică fum negru. Toate motoarele rămase sunt pornite. Unul câte unul, fiecare dintre bombardiere se alătură formației amenințătoare de mers al elefanților pe pistă. Unul câte unul, prind viteză și decolează.

La baza Forțelor Aeriene Whiteman din Missouri, bombardierele nucleare B-2 pregătiți-vă să ieșiți din hangarele lor, să rulați pe piste și să decolare.

Rămânând generația „baby boomers”. Submarinele nucleare, cu propulsie nucleară. Mașinile de coșmar. Servitoarele apocalipsei.

Machine Translated by Google

Vasele morții. Inlocalizabile de rachetele rusești și, prin urmare, de neoprit. Înarmate nuclear până în dinți.

Marina controlează o flotă de paisprezece astfel de nave, dintre care se spune că doisprezece sunt în funcțiune în orice moment, în Oceanul Atlantic și Pacific. Că două dintre ele sunt mereu în curs de revizie în docuri uscate: una pe Coasta de Est, la baza navală din Kings Bay, Georgia, cealaltă pe Coasta de Vest, la baza navală din Bangor, Washington. În acest moment, sunt zece nave de tip boomer pe mare.

„Se crede că patru sau cinci dintre aceștia sunt în «alertă maximă»” Kristensen și Korda raportează că celelalte „patru sau cinci ambarcațiuni ar putea fi aduse în stare de alertă în câteva ore sau zile”.

Fiecare individ, în fiecare instalație de comandă și control nuclear din întreaga lume America se pregătește pentru ceea ce urmează să se întâmple.

Ei nu se pregătesc pentru război.

Se pregătesc să anihileze cealaltă parte. Și pentru ai lor, aproape decese certe, iminente.

FEMA nu va mai trimite mesaje.

Cei peste 332 de milioane de cetățeni ai Americii vor fi acum lăsați complet în întuneric.

5 1 MINUTE

Baze aeriene NATO, Europa

O minutul 51 în acest scenariu, la bazele aeriene NATO din Europa - în Belgia, Germania, Olanda, Italia și Turcia - piloții care au așteptat în adăposturi blindate pentru avioane, pregătiți de luptă, primesc acum ordine de lansare.

„Sune alarma specială”, spune colonelul Julian Chesnutt, pilot în rezervă al forțelor aeriene F-16, fost staționat la baza NATO cu capacitate nucleară din Aviano, Italia. „Se dă ordinul de decolare. Ordinul care alertează piloții cu privire la misiunea nucleară.”

Machine Translated by Google

SLBM-urile rusești vin după ei. În câteva minute vor ataca.

Bombele nucleare ale NATO ies din seifurile WS3. Sunt încărcate.
pe aeronave NATO.

„Piloții NATO știu că bazele lor sunt o țintă principală”, ne spune jurnalistul de aviație (și fost sublocotenent în Forțele Aeriene Italiene) David Cenciotti. „Știu că trebuie să se înalțe rapid în aer.” Lucrul cu care se confruntă acum este echivalent cu „misiuni sinucigașe”.

„Piloții misiunilor nucleare au o singură țintă, poate una secundară”
spune Chesnutt, care a fost odată decorat cu Steaua de Argint pentru vitejie în luptă. Și fiecare pilot nuclear știe totul despre ruta sa. „Te antrenezi și te antrenezi pe aceasta. Ai memorat fiecare caracteristică a solului demnă de remarcat. Presupui că GPS-ul tău a fost bruiat și lucrezi în întregime pe navigația inerțială și memoria hărților.”

Survolarea Rusiei pentru a lansa o bombă nucleară gravitațională înseamnă a te confrunta cu fața în jos.
Sisteme radar rusești (avioanele NATO nu sunt stealth precum bombardierul B-2).
„Radarele rusești te pot vedea”, spune Chesnutt, „te pot urmări și probabil te vor doborî.
Și, din moment ce nu există nicio modalitate de a dejuca radarul rusesc, trebuie să zbori foarte jos.” Adică la doar câteva sute de metri deasupra solului.

Piloții NATO sunt antrenați pentru război nuclear.

Chesnutt descrie o tactică specifică Războiului Rece: „La doar câțiva kilometri de țintă, te ridici și eliberezi arma [nucleară]. Există o parașută atașată la ea, care încetinește bomba pe măsură ce cade.” Căderea bombei cu parașuta le permite piloților NATO puțin mai mult timp pentru a încerca să iasă din zonă. „Pentru a încerca să învingă unda de șoc nucleară.” Bombele nucleare de model mai nou planează spre țintă fără parașută.

„Trebuie să se apropie extrem de mult de ținta reală”, clarifică Cenciotti.

Majoritatea piloților NATO acceptă că există puține speranțe realiste de întoarcere.

„Arzi mult combustibil la altitudine mică”, ne spune Chesnutt, „mii de livre de benzină pe oră. Așa că, până ajungi la țintă, rămâi fără combustibil.”

Machine Translated by Google

Nu va fi niciun avion cisternă al Forțelor Aeriene SUA disponibil pentru realimentare în aer. „Trebuie să presupui că cisterna ta de combustibil a fost doborâtă.”

Războiul nuclear este definitiv, spune Chesnutt.

„Și, în plus”, adaugă el, „după livrarea unei arme nucleare, ai fi avut să te întrebi, există ceva la care te poți întoarce cu adevărat?”

Cu ordine de lansare de la prim-ministrul Regatului Unit și acum și de la președintele interimar al Statelor Unite, în toată Europa, piloții NATO se grăbesc pe piste și se înalță.

5 2 MINUTE
Phenian, Coreea de Nord

Treizeci și două de focoase nucleare lansate de submarine americane, transportate de Rachetele Trident cu MIRV și ghidate de observarea stelelor ajung la țintele lor din Coreea de Nord la puțin peste paisprezece minute după ce au ieșit din adâncurile mării, în Pacific, undeva la nord de insula Tinian. Distrugerea Phenianului, capitala Coreei de Nord, este absolută. Majoritatea celor 3 milioane de locuitori ai orașului sunt incinerați.

Fiecare focos nuclear W88 își atinge ținta desemnată cu o precizie cu care Sandia National Laboratories din New Mexico s-a lăudat public timp de decenii. „[Focosul] funcționează întotdeauna când vrem și niciodată când nu vrem”, spune managerul de program Dolores Sanchez despre W88.
„Ansamblul de armare, detonare [sic] și tragere [sunt] creierul focosului”, iar un focos Sandia este foarte inteligent.

Focoasele W88 au o putere de 455 de kilotone fiecare. Bomba care „Cea ce a distrus Hiroshima a fost de 15 kilotone; cea de la Nagasaki de 21 de kilotone. Cantitatea de putere explozivă care lovește Coreea de Nord în acest scenariu este aproape prea mare pentru a fi înțeleasă de minte. După cum a remarcat odată președintele Kennedy după o informare despre probabilul număr de morți nucleari: „Și ne numim rasa umană.”

MIRV înseamnă vehicul de reintrare cu țintire multiplă independentă, ceea ce înseamnă foarte puțin pentru majoritatea oamenilor - și cu siguranță nimic pentru

Machine Translated by Google

milioane de oameni pe care MIRV-urile îi vor ucide - și totuși a însemnat destul de mult pentru planificatorii războiului nuclear și analiștii din domeniul apărării în ultimele decenii.

Un MIRV, așa cum indică acronimul său, este un sistem de arme care transportă mai multe focoase nucleare în sistemul său de focoase — fiecare capabil să lovească o țintă independentă, inclusiv pe cele aflate la sute de kilometri distanță. Dacă detaliile minuțioase ale MIRV par prea multe de luat în considerare atunci când lumea este pe cale să...

În final, este important deoarece ajută la explicarea vitezei cu care se desfășoară războiul nuclear global. Cât de tragic și ironic este faptul că ființele umane s-au dezvoltat lent și constant de-a lungul a sute de mii de ani, culminând cu crearea unor civilizații vaste și complexe, doar pentru a fi anihilate într-un război care durează mai puțin de câteva ore de la început până la sfârșit.

Din anii 1960, când au apărut primele MIRV-uri, se estimează că sute de miliarde de dolari au fost cheltuiți pentru proiectarea, dezvoltarea, extinderea și perfecționarea tehnologiei MIRV. Pentru industrializarea și producerea în masă a MIRV-urilor. Apoi, după discuțiile privind reducerea armelor din anii 1980, experții nucleari mondiali au decis că MIRV-urile „destabilizau" pacea mondială. Așadar, s-au cheltuit alte zeci de miliarde de dolari din partea contribuabililor americani pentru eliminarea MIRV-urilor. „Acest pas", a proclamat Departamentul Apărării al SUA într-una dintre evaluările sale privind postura nucleară, „va spori stabilitatea echilibrului nuclear prin reducerea stimulentelor pentru ca oricare dintre părți să lovească prima".

După ce mii de rachete balistice intercontinentale americane (ICBM) echipate cu MIRV au fost proiectate, construite, izolate și îndreptate spre cealaltă parte, s-a decis că o rachetă MIRV într-un siloz subteran era o țintă prea „profitabilă". Logica era următoarea. Dacă un ICBM, să zicem, din Wyoming, conținea zece focoase în conul său frontal, silozul respectiv era (sau putea fi) considerat o țintă prea tentantă pentru ca un inamic să o distrugă cu un atac nuclear preventiv.

După multe certuri, rachetele MIRV au fost dezarmate, demontate, deconstruite, eliminate; unele dintre ele au fost distruse. Dar doar rachetele MIRV de pe uscat. În submarine, s-a considerat că rachetele nucleare pot rămâne MIRV, dintr-o logică ciudată care mergea așa. Un submarin nuclear nu este cu adevărat o țintă pentru că nu poate fi localizat, fiind ascuns și sub apă. Și astfel, rachetele de pe submarinele din clasa Ohio au rămas MIRV.

Machine Translated by Google

Și acum o legiune a acestor Trident MIRVed lovește Coreea de Nord.
în primul contraatac nuclear american împotriva națiunii care, în mod imprudent și prostesc – și de ce, pur și simplu nu știm – a declanșat al Treilea Război Mondial nuclear în acest scenariu.

În cuvintele lui John Rubel, o extincție în masă este în curs de desfășurare.

Primele bombe nucleare care au lovit Coreea de Nord l-au lovit pe liderul suprem... reședințe cunoscute în Phenian și în împrejurimi. Aceste palate și vile servesc și ca sedii militare și, prin urmare, sunt considerate de planificatorii de război americani componente centrale ale Comandamentului și Controlului Nuclear al Coreei de Nord.

Reședința nr. 55, Conacul Central de Lux din Ryongsong
Districtul este lovit. Gara privată a liderului, lacurile artificiale și locurile antiartilerie care păzesc palatul de aici, toate sunt vaporizate de explozia bombei nucleare. Același lucru este valabil și pentru caii care așteaptă în grajduri și copiii care înoată în piscină. Totul dintr-un inel cu diametrul de cinci kilometri este distrus, toți oamenii sunt incinerați, toate lucrurile sunt în flăcări. Această oroare se va întâmpla de încă optzeci și una de ori în următoarele câteva minute.

Reședința nr. 15, din Jungsung-dong, este lovită. Bola sa de foc distruge Comitetul Central al Complexului Partidului, alăturat, caverna de tuneluri subterane și buncăre de dedesubt. Reședința nr. 85, din estul Phenianului, este lovită. Câmpurile sale de căprioare domesticite și iazurile de pescuit sunt acolo într-o clipă, dispărând în următoarea. Reședința nr. 16, din districtul central, este distrusă, la fel ca și Centrul de Cercetare a Partidului și toți cei care lucrau acolo, alături. Reședințele Ryokpo și Samsok din suburbiile vestice dispar în foc și explozii, la fel ca și reședința de pe malul lacului din Kangdong, o retragere de vară la nouăsprezece mile nord de Piața Kim Il Sung.

Nori ca niște ciuperci se întind deasupra orașului și se contopesc într-o masă densă de particule. De materie organică și anorganică. Particule de oameni, clădiri, poduri și mașini, toate incinerate pe loc. Între mingi de foc, explozie și vânturile de câteva sute de mile pe oră, orașul este aplatizat de la un capăt la altul. Până la căderea nopții, toți cei 772 de kilometri pătrați din Phenian, cunoscut local drept Capitala Revoluției, vor fi înghițiți de un mega-ciclon de foc care arde și arde până când nu va mai rămâne nimic de ars.

Machine Translated by Google

A dispărut arhitectura în stil rusesc a orașului, clădirile sale înalte de apartamente, grila sa ordonată. Au dispărut locuitorii Phenianului pe biciclete, pe jos, în mașini. Oamenii care stau în picioare, dorm, se opresc, se spală pe dinți sunt toți uciși în flăcări nucleare, incendii și explozii. Armele nucleare distrug pe toată lumea și totul, în Piața Kim Il Sung, în Sala de Adunări Mansudae, în Stadionul 1 Mai, Turnul Juche, Arcul de Triumf, Hotelul Ryugyong (cunoscut și sub numele de Clădirea 105), zgârie-norii neterminați, în formă de piramidă, cu 105 etaje, proiectați ca un deget mijlociu spre Vest. La căderea nopții, totul, de la Aeroportul Internațional Sunan până la Golful Coreei, va fi redus la un sol arid și fumegând.

Ca și în Washington, DC, milioane de oameni au fost incinerați din mers, topiți pe străzi și pe suprafețe, absorbiți de uragane de foc. Oamenii au fost străpunși de cioburi zburătoare și zdrobiți sub clădiri.
Peste tot, ființele umane țipă, ard și sângerează până la moarte. Distrugerea, durerea și suferința de aici sunt identice cu distrugerea, durerea și suferința de la jumătatea lumii, în Statele Unite. Și trebuie să acceptăm - și să înțelegem - că aceasta este doar o mică parte din carnagiul în masă care va urma, la nivel mondial.

În toată Coreea de Nord, alte douăzeci de bombe nucleare lovesc instalațiile nucleare ale națiunii. Centrul de Cercetare Științifică Nucleară Yongbyon, din centrul-nord-vest, explodează într-o minge de foc nucleară. Acest loc găzduiește un laborator radiochimic, o instalație de îmbogățire a uraniului și două reactoare nucleare.
Și astfel, exact ceea ce s-a întâmplat în Canionul Diablo acum aproximativ treizeci de minute se întâmplă acum aici: materialele din miezul nuclear se topesc. Scenariul Diavolului.

A lovi un reactor nuclear cu orice armă explozivă încalcă Regula 42 a Comitetului Internațional al Crucii Roșii. Dar războiul nuclear nu are reguli.

Dacă câștigi, nu trebuie să dai explicații.

Cu topirile miezurilor în curs de desfășurare și cu barele de combustibil uzat ale instalației scuipând o beție radioactivă a vrăjitoarelor, pământul de aici a devenit și el neloquibil pentru o perioadă interminabilă de timp.

De-a lungul coastei de nord-vest a țării, stația de lansare a sateliților Sohae și instalația sa de testare a motoarelor ICBM sunt lovite de bombe nucleare.

Machine Translated by Google

Sohae, situat la șaptezeci de kilometri nord-vest de Phenian, se află la doar cincizeci de kilometri de Dandong, China, o țară cu o populație de două milioane de locuitori. Dacă China intenționa să rămână în afara acestui conflict, uciderea sau rănirea bruscă a sute de mii de cetățeni chinezi va trage acum China și arsenalul său de 410 arme nucleare în acest război nuclear total, care se desfășoară rapid.

În regiunea nordică a Coreei de Nord, o bombă nucleară a lovit poligonul de testare nucleară Punggye-ri, unde testele subterane efectuate între 2006 și 2017 au permis Coreei de Nord să transforme planuri nucleare cumpărate sau furate în programul extins de arme nucleare care a declanșat acest război. Punggye-ri se află la 177 km de granița cu Rusia, iar orașul portuar rus Vladivostok la doar 137 km nord. Kangson, un sit clandestin de îmbogățire a uraniului de-a lungul autostrăzii expres Phenian-Nampo, este lovit. La fel și Sino-ri, o bază de rachete nedeclarată din munți. Poligoanele de lansare a rachetelor Sangnam-ni și Musudan-ri, de asemenea în raza de acțiune a graniței cu Rusia, sunt lovite în succesiune rapidă. În câteva minute, încă cincizeci de rachete balistice intercontinentale vor lovi Coreea de Nord, cele cincizeci de rachete balistice intercontinentale pe care Rusia le-a confundat cu 100 sau mai multe venind spre ele.

În câteva minute, optzeci și două de focoase nucleare ucid milioane de cetățeni nord-coreeni, dintre care niciunul nu a făcut nimic pentru a provoca așa ceva; la fel cum americanii uciși cu câteva minute în urmă în Washington, DC și în jurul Canionului Diablo nu au făcut nimic personal pentru a-i răni pe cei morți și pe moarte în cealaltă parte a lumii.

Rachetele Trident lansate de submarine americane sunt o armă de excepție sistem. Tridentul, care îi dă numele, este un braț cu trei vârfuri, creat de oameni pentru pescuitul subacvatic sau pentru lupta împotriva altor oameni - nu avem cum să știm care a apărut primul. Nici asta nu știe nimeni cât de vechi este tridentul. Preistoric, cu siguranță. Capacitatea oamenilor de a face știință i-a ajutat pe oameni să rafineze uciderea. Ne-a ajutat să evoluăm de la un luptător corp la corp la unul care poate apăsa un buton sau roti o cheie și ucide milioane de oameni de cealaltă parte a lumii.

Ce se va întâmpla cu omenirea după un război nuclear? Dinozaurii au avut o istorie de 165 de milioane de ani. Au apărut, au dominat, au evoluat. Apoi, un asteroid a lovit Pământul și dinozaurii au dispărut (fără a-i lua în considerare pe cei care...)

Machine Translated by Google

descendenți, păsări). Nicio urmă a reptilelor ucigașe nu a fost găsită de nimeni, din câte știm, timp de 66 de milioane de ani. Până acum doar câteva sute de ani, în 1677, când directorul Muzeului Ashmolean din Oxford, Robert Plot, a găsit un femur de dinozaur în satul Cornwall și l-a desenat pentru o revistă științifică, identificând greșit osul ca aparținând unui gigant.

După un război nuclear, cine, dacă va ști cineva, că am fost odată aici?

5 2 MINUTE

Muntele Paektu, Coreea de Nord

Liderul Coreei de Nord nu este nici pe departe în apropierea Phenianului. El se află într-un buncăr la 500 de metri sub Muntele Paektu, în comitatul Samjiyon, Coreea de Nord. buncăr despre care se înțelege că este la fel de aproape rezistent la bombe nucleare ca oricare dintre buncărele nucleare din Rusia sau Statele Unite.

Muntele Paektu este un stratovulcan activ care a erupt ultima dată acum mai bine de 1.000 de ani. Caldera sa cu apă de smarald, numită Heaven Lake, a fost mult timp împletită cu propaganda de stat. În poveștile care îi cer pe nord-coreeni să se prefacă că conducătorii lor sunt semi-divini. În acest scenariu, în acest buncăr de sub muntele Heaven Lake, liderul suprem al Coreei de Nord intenționează să reziste unui război nuclear. Poate că va muri în acest proces, dar aceasta este viața unui rege nebun. După mine, potopul.

Timp de decenii, liderii Coreei de Nord au construit vaste platforme subterane facilități (UGF-uri în jargon militar) în care să se ascundă înainte, în timpul și după un schimb nuclear. „Programul UGF al Coreei de Nord este cel mai mare și mai fortificat din lume”, a raportat Agenția de Informații a Apărării în 2021, „estimat a fi format din mii de UGF-uri și buncăre concepute pentru a rezista bombelor americane de tip „bunker-buster”. Se spune că această rețea de clădiri subterane este conectată intern prin căi ferate și drumuri, unele cu poduri controlate de la distanță și porți mobile. „Întreaga națiune trebuie transformată într-o fortăreață”, a proclamat public liderul suprem Kim Il Sung în 1963. „Trebuie să săpăm în pământ pentru a ne proteja.”

Machine Translated by Google

Dezertorii povestesc despre pasarele din marmură lustruită, trape de evacuare și puțuri de tunel care interconectează aceste labirinturi subterane. Conducerea Coreei de Nord are suficiente alimente, apă și provizii medicale, spun ei, pentru a se ascunde în subteran ani de zile sau chiar decenii. Că aceste buncăre au generatoare de rezervă și sisteme de circulație a aerului pentru a permite regimului să rămână în viață, izolat de o lume post-război nuclear atât timp cât este necesar. Că Liderul Suprem ține cu el o mașină de săpat tuneluri, astfel încât să poată alege când, unde și cum se va scoate în cele din urmă din molozul nuclear.

În timpul Războiului Rece, când Rusia era principalul binefăcător al țării, Oamenii de știință sovietici au împărtășit cu colegii lor comuniști tehnicile inginerești care au făcut posibile toate aceste săpături de tuneluri. Acest lucru a permis Coreei de Nord să construiască unele dintre cele mai bune fortărețe subterane din lume. În anii 1960, oamenii de știință sovietici au folosit ca indicator faptul că un bombardier american, transportând o bombă B-53 cu o putere de 9 megatone, putea distruge o instalație construită la o adâncime de 584 de metri, „în sol umed sau rocă moale umedă". Ceea ce ar putea explica de ce buncărul de sub Muntele Paektu a fost construit la 594 de metri sub pământ.

Este ora locală 4:55 aici, pe Muntele Paektu. Liderul Suprem este informat de consilierii săi despre ce se întâmplă în Statele Unite. Cum a fost distrusă Washingtonul, DC, cum se desfășoară Scenariul Diavolului pe coasta Californiei, câți oameni sunt morți. La fel ca președintele Rusiei, se spune că liderul Coreei de Nord urmărește obsesiv știrile din lumea occidentală la televizor prin satelit. Până acum - la doar cincizeci și două de minute de la începutul acestui scenariu - multe canale au încetat să emită în SUA, ceea ce înseamnă că accesul liderului la informații este extrem de limitat. Armata nord-coreeană nu are propriul sistem de avertizare timpurie, nici în aer, nici la sol. „Comunicarea în și dinspre Muntele Paektu se bazează în întregime pe un sistem telefonic încorporat", ne spune Michael Madden, „ca liniile fixe de modă veche. Liderul Suprem știe ce se întâmplă în propria țară doar pe baza a ceea ce îi spun consilierii săi, Secretariatul Personal."

Totuși, Liderul Suprem, în acest scenariu, se aștepta aproape complet ca Phenianul să fie doborât într-un contraatac nuclear masiv. Și încă nu a terminat.

Machine Translated by Google

provocând ravagii. El deține un joker pe care intenționează să-l folosească. Bombele nucleare provoacă alte tipuri de distrugere în masă atunci când sunt aplicate creativ. Acum, liderul Coreei de Nord intenționează să-și regleze conturile.

A trecut aproape un deceniu de când Occidentul a publicat acea imagine din satelit a peninsulei coreene noaptea. Cea în care jumătatea nordică (Coreea de Nord) arăta întunecată și sumbre, aproape fără lumini electrice, dar cu jumătatea sudică (Coreea de Sud) arătând strălucitoare și strălucitoare. Pentru un rege nebun, această imagine comparativă a fost ca o lovitură în ochi. Timp de săptămâni după publicarea imaginii, în știrile internaționale, Occidentul a ridiculizat Coreea de Nord ca fiind o țară „săracă din punct de vedere al energiei electrice” și „falimentară energetic”. Ceea ce se întâmplă în continuare este răzbunarea pentru acea insultă.

Liderul suprem al Coreei de Nord deține o armă nucleară
concepute pentru a priva Statele Unite de energia lor. Pentru a arăta lumii ce poate însemna cu adevărat „sărace în materie de electricitate”.

Timp de decenii, Comisia EMP din SUA – cunoscută oficial sub numele de Comisia pentru Evaluarea Amenințării la adresa Statelor Unite din partea unui atac cu impulsuri electromagnetice (EMP) – a avertizat Congresul cu privire la pericolele catastrofale pe care le-ar putea reprezenta o armă nucleară care ar exploda direct deasupra țării, în atmosfera superioară sau în spațiu. Comisia EMP a afirmat, timp de decenii, că un atac EMP de mare altitudine va deteriora sau va distruge întreaga rețea electrică a Americii.

Gradul de pericol pe care îl reprezintă această armă pentru SUA a făcut obiectul unor dezbateri acerbe. „Acesta este scenariul de coșmar preferat al unui grup mic de oameni foarte dedicați”, a declarat un expert pentru NPR în 2017. La o audiere în Congres în același an, intitulată „Amenințare goală sau pericol serios? Evaluarea riscului reprezentat de Coreea de Nord pentru țară”, Comisia EMP și-a dublat avertismentul, depunând o mărturie scrisă intitulată „Atacul nuclear EMP al Coreei de Nord: o amenințare existențială”.

Fost ofițer CIA și șef de lungă durată al Comisiei EMP
Dr. Peter Pry a declarat într-un interviu pentru această carte cu puțin timp înainte de moartea sa, în 2022: „Dacă Coreea de Nord detonează o electromagnetă electromagnetică (EMP) de mare altitudine deasupra Americii, este un Armaghedon electric”.

Dacă.

Machine Translated by Google

5 2 MINUTE, 3 0 SECUNDE

Arsenalul Redstone, Huntsville, Alabama

Eu în sediul Comandamentului Spațial și de Apărare Antirachetă al Armatei Arsenalul Redstone de lângă Huntsville, Alabama - locul de naștere al Americii ICBM — comandantul urmărește pe un ecran radar cum un nord-coreean satelitul se mișcă în poziție. Satelitul din acest scenariu este similar cu cel lansat de Coreea de Nord pe 6 februarie 2016 și cunoscut sub numele de KMS-4 (Kwangmyongsong-4) sau Bright Star-4. În Occident, identificatorul KMS-4 era NORAD 41332, ceea ce a permis părților interesate să urmărească orbita sa în jurul Pământului, lucru pe care oamenii l-au făcut până la 30 iunie 2023, când a ieșit de pe orbită și s-a dezintegrat.

ID-ul NORAD: 41332
Cod internațional: 2016-009A
Perigeu: 421,1 km Apogeu:
441,4 km Înclinație: 97,2°

Perioadă: 93,1 minute
Axa semimajoară: 6802 km
RCS: Necunoscut
Data lansării: 7 februarie 2016
Sursa: Coreea de Nord (NKOR)
Site de lansare: Yunsong, RPDC (YUN)

În timp ce comandantul de aici, de la Redstone, urmărește ecranul radarului, el și Toți ceilalți din această sală se tem că sunt pe cale să vadă cum explodează acest satelit. Sau, mai precis, să vadă cum detonează satelitul. Că sunt la doar câteva momente distanță de a fi martorii a ceea ce Comisia EMP a avertizat diverse comisii ale Senatului și Camerei Reprezentanților încă de la primul său raport din 2004. Că acest tip de satelit s-ar putea să nu fie un satelit de recunoaștere sau de comunicații, așa cum a susținut Coreea de Nord, ci un satelit nuclear de mici dimensiuni.

Machine Translated by Google

o armă care orbitează Pământul, gata să detoneze la comandă deasupra Statelor Unite - în ionosferă - și să distrugă întreaga rețea electrică a SUA.

În 2012, temerile legate de electronii electromagnetice de mare altitudine s-au extins dincolo de comisie și au intrat în atenția publicului larg. Atunci, un om de știință de la NASA despre rachete...

Jim Oberg, consultant spațial la NBC News, a vizitat Coreea de Nord pentru a investiga ideea că Coreea de Nord dezvolta o armă EMP.

Inițial, Oberg a fost sceptic în privința a ceea ce auzise. „Existau temeri că Coreea de Nord ar putea folosi un satelit pentru a transporta pe orbită un mic focos nuclear și apoi să-l detoneze deasupra Statelor Unite pentru o perioadă mai lungă."

„Grevă EMP", a scris Oberg în Space Review.

Inginer specializat în arme nucleare, Oberg spune că inițial a crezut că „aceste preocupări par extreme și ar necesita o iraționalitate astronomică din partea regimului". Dar, după ce a călătorit în Coreea de Nord pentru a examina instalațiile și echipamentele de control al sateliților din țară, Oberg a raportat că s-a răzgândit. S-a convins că ceea ce a văzut reprezenta, de fapt, o amenințare existențială pentru Statele Unite.

Oberg a numit-o Scenariul Apocalipsei.

„Cel mai înfricoșător aspect", a scris Oberg despre ceea ce a văzut, „este că exact o astfel de scară de nebunie este acum evidentă în restul «programului spațial» [al Coreei de Nord]. Acest scenariu al Apocalipsei este suficient de plauzibil pentru a obliga . . . a devenit Statele Unite să ia măsuri active" pentru a opri un astfel de lucru, a avertizat Oberg. Pentru a se asigura că un satelit nord-coreean, capabil să transporte un focos nuclear mic, „nu va avea niciodată voie să ajungă pe orbită și să survoleze vreodată Statele Unite".

Însă nu s-au luat măsuri și, în februarie 2016, Coreea de Nord a lansat cu succes acest tip de satelit în spațiu - un satelit cu o sarcină utilă suficient de mare pentru a transporta un focos nuclear mic. Oficialii nord-coreeni au insistat că transporta pe orbită o sarcină utilă radio UHF de 470 de megaherți, concepută doar pentru a transmite cântece patriotice cetățenilor săi. Și poate că așa era. Dar orbita satelitului era o orbită neobișnuită, de la sud la nord, care îi permitea să zboare direct deasupra Statelor Unite, inclusiv deasupra Washingtonului, DC și a orașului New York. În anul următor, Coreea de Nord a publicat un...

Machine Translated by Google

o lucrare tehnică intitulată „Puterea EMP a armelor nucleare”, eliminând ideea că li se atribuia o intenție militară pe care nu o posedau.

Scenariul Apocalipsei al lui Oberg se alinia ca fiind posibil.

În spatele ușilor închise, oficialii Comisiei EMP au informat din nou Congresul. „Rusia, China și Coreea de Nord au acum capacitatea de a efectua un atac nuclear EMP împotriva SUA. Toate au exersat sau au descris planuri de contingență în acest sens”, au avertizat comisarii. Această tehnologie era acum denumită în literatura open-source „arme EMP «super»”.

Într-un articol publicat în Cipher Brief (o publicație media formată din foști directori ai CIA, DIA, NSA și ai altora), Pry a fost mai specific. Sateliții Coreei de Nord, a scris el, „seamănă cu o armă secretă rusească dezvoltată în timpul Războiului Rece, numită Sistemul de Bombardament Orbital Fracționat (FOBS)”, un sistem de arme „care ar fi folosit un satelit înarmat cu energie nucleară pentru a efectua un atac surpriză EMP asupra Statelor Unite”. În calitate de președinte al Comisiei EMP, Pry a fost la curent cu informații culese la o conferință de presă clasificată în care doi „generali ruși de rang înalt” au avertizat că „cunoștințele Super EMP au fost transferate către Coreea de Nord”, a aflat Congresul.

Ambasadorul Henry Cooper, fost director al Agenției de Apărare Antirachetă a SUA, și-a exprimat public temerile legate de cel mai rău scenariu posibil, în ceea ce privește o detonare a unui impuls electromagnetic la mare altitudine deasupra Statelor Unite: „Rezultatul ar putea fi oprirea rețelei electrice a SUA pentru o perioadă nedeterminată, ceea ce ar putea duce la moartea a până la 90% dintre americani în decurs de un an.”

În 2021, Comandamentul Strategic al SUA a efectuat peste 360 de exerciții și jocuri de război nucleare. Câte dintre acestea au implicat un război nuclear cu Coreea de Nord rămâne clasificat. Câte au implicat arme EMP de mare altitudine sunt, de asemenea, clasificate, la fel ca toate rapoartele Comunității de Informații privind amenințările Super-EMP. Dar știm de la Richard Garwin - arhitectul primei arme termonucleare și unul dintre cei mai longevivi consilieri ai Departamentului Apărării - că logica regelui nebun îi preocupă pe SUA.

Comandă și control nuclear.

În logica regelui nebun, în acest scenariu, rezultă că liderul suprem al Coreei de Nord vrea să paralizeze Statele Unite într-un act de răzbunare. Vrea să stabilească...

Machine Translated by Google

America înapoi la o perioadă anterioară existenței electricității, înainte ca sistemele moderne de armament să existe. Înainte ca America să aibă arme de distrugere în masă și să poată purta războaie la cheie sau la comandă.

Regele nebun din acest scenariu intenționează să readucă America la vremurile pre-electrice. Când lăsa alte țări în pace. Când regii din întreaga lume aveau armate vaste și luptau direct cu vecinii lor pentru a revendica teritoriile cucerite.
Toate acestea fără amenințarea implicării Americii.

Obiectivul declarat al Coreei de Nord încă din anii 1950 a fost reunificarea cu...
Sud, cu forța. Și acum, din adâncul unui buncăr de sub Muntele Paektu, regele nebun se pregătește să detoneze o armă EMP de mare altitudine care zboară deja pe o orbită deasupra Statelor Unite. Trebuie să aștepte încă câteva minute pentru ca satelitul spațial să ajungă exact în poziția corectă.

Între timp, regele nebun din acest scenariu atacă Seulul.

5 3 MINUTE

Baza Aeriană Osan, Republica Coreea (Coreea de Sud)

Eu În interiorul unui buncăr subteran de comandă de la baza aeriană Osan din Coreea de Sud, comandantul american se uită la imagini din satelit și fluxuri video de la drone de supraveghere care supraveghează granița cu Nordul, la mai puțin de optzeci de kilometri distanță.

Afară, pe pista lui Osan, majoritatea avioanelor F-16 Fighting Falcon și A-10 Thunderbolt așteaptă lupta. Unele sunt deja în aer, efectuând misiuni deasupra Mării Galbene. Altele rămân aliniate pe pistă, așteptând autorizația de lansare. Așteptând până când rachetele nucleare Trident care atacă și rachetele balistice intercontinentale (ICBM) care se apropie își vor termina misiunea împotriva Nordului.

Comandantul se uită la ecran. Faptul că Coreea de Nord își ascunde avioanele de luptă în baze subterane din terenul său muntos este bine cunoscut de armata americană, iar într-un mod similar, ascunde și vehiculele de lansare rutiere. Forțele terestre nord-coreene „operează mii de sisteme de artilerie și rachete cu rază lungă de acțiune de-a lungul întregii zone demilitarizate”, au scris analiștii Agenției de Informații a Apărării într-o monografie din 2021. Și că acest lucru este...

Machine Translated by Google

o amenințare existențială mereu prezentă. „În ansamblu, această capacitate pune în pericol cetățenii sud-coreeni și un număr mare de instalații militare americane și sud-coreene”, a avertizat agenția de informații a Pentagonului. „Nordul ar putea folosi această capacitate pentru a provoca pagube grave și pierderi numeroase Sudului, fără prea mult avertisment.”

Și în acest scenariu, este pe cale să se întâmple.

Într-o salvă bine exersată, din bazele sale camuflate ies zeci, apoi sute, de vehicule de lansare nord-coreene. Acestea se poziționează, se opresc și încep să lanseze sute, apoi mii, de rachete mici și mijlocii.

În zonele împădurite din apropiere, vagoanele de cale ferată opresc pe șine.

Partea superioară a lor se deschide prin glisare.

Zeci de rachete cu rază scurtă de acțiune Hwasong-9 (Scud-ER/Scud-D) sunt lansate de pe aceste lansatoare mobile pe șine, pe o traiectorie spre Sud. Toate deodată. Toate se îndreptau spre trei ținte: baza aeriană Osan, tabăra Humphreys și centrul Seulului.

Peste 10.000 de obuze de artilerie și rachete de 240 de milimetri zboară spre Coreea de Sud într-un atac colosal, coordonat, cu victime în masă.

Armele de distrugere în masă încărcate în aceste rachete mici nu sunt arme nucleare, ci arme chimice. „Coreea de Nord are un program de război chimic (CW) care ar putea cuprinde până la câteva mii de tone metrice de agenți de război chimic și capacitatea de a produce agenți nervoși, de bășici, de sânge și de sufocare”, au avertizat analiștii Agenției de Informații a Apărării în raportul lor din 2021.

Comandantul american de la Osan urmărește ce se întâmplă în timp real. Afară, într-un cerc în jurul Bazei Aeriene Osan, sistemul american de apărare la mare altitudine, în valoare de miliarde de dolari, detectează acest baraj de rachete care se apropie. Sistemele sale alertează și reacționează. Rachetele antirachetă ale THAAD trag, dar în zadar.

Peste 10.000 de proiectile care vin dinspre nord sunt mult prea multe pentru ca THAAD să le poată ataca. Sistemele THAAD văd câteva dintre rachetele Scud și reușesc să le doboare pe mai multe dintre ele. Dar rachetele mai mici lansate de lansatoarele nord-coreene de 240 de milimetri au doar nouă inci și jumătate.

Machine Translated by Google

late, diametrul unei farfurii standard. Prea subțiri pentru ca sistemul THAAD să le identifice cu precizie, darămite să le activeze, în masă.

THAAD eșuează. Iar și iar.

„THAAD poate gestiona una sau câteva rachete simultan”, ne spune istoricul militar Reid Kirby. Însă Osan, Camp Humphreys și Seul sunt ținte ale miilor de proiectile umplute cu agent neurotoxic Sarin. Într-un articol pentru Bulletin of the Atomic Scientists, Kirby a făcut calculele privind ceea ce s-ar întâmpla în ceea ce el numește un atac „Marea de Sarin”, bazându-și ratele victimelor „pe o aplicație generalizată a modului în care funcționează armele chimice”.

Folosind o „rată totală probabilă de... 10.800 de focuri la fiecare 15 minute”, calculează Kirby, coroborat cu faptul că „sarcina utilă Sarin a fiecărei rachete de 240 mm este cunoscută ca fiind de 8 kilograme per rachetă” și luând în considerare și „rateurile și defecțiunile...”, Kirby susține că un atac cu Sarin de 240 de tone asupra Coreei de Sud ar provoca o rată a victimelor de 25% la Seul. Cifrele victimelor sunt îngrozitoare: între 650.000 și 2,5 milioane de civili morți, cu încă 1 până la 4 milioane răniți.

Pentru supraviețuitorii unui atac cu agenți neurotoxici, rezultatul este oribil. „Un număr considerabil de persoane ar putea intra într-o stare vegetativă persistentă din cauza anoxiei” sau a lipsei de oxigen, spune Kirby.

5 4 MINUTE

Boyds, Maryland

Eu În America, în comunitatea rurală neîncorporată Boyds, Maryland, președintele zace pe podeaua pădurii, sângerând. Este neajutorat și

Pârâurile din zonă se revarsă în această perioadă a anului, iar el poate auzi vuietul și curgerea apei din apropiere.

Pământul din jurul lui este rece și umed. S-a udat din cauza traumei și a șocului.

Îl va găsi cineva aici?

Președintele aude, sau crede că aude, palele rotorului în mișcare rapidă elicopterul cu forță de reacție care zbura pe deasupra, căutându-l. Dar copacii

Machine Translated by Google

în jurul lui se numără arbori veșnic verzi, iar coronamentul este dens. Nu-l pot vedea și nici nu-l vor vedea.

În cărțile despre Vietnam, soldații și aviatorii blocați într-o poziție similară cu cea în care se află el acum - blocați printre copacii din junglele din Vietnam și Laos, adică - erau adesea salvați de piloți și echipaje de elicopter îndrăzneți. Nu doar norocul i-a salvat pe acești oameni, deși uneori norocul poate juca un rol important. Bărbații aflați în luptă în Vietnam erau învățați să poarte asupra lor o mică bucată de oglindă - un mijloc de a semnala ajutorul în cazul în care se despărțeau sau se pierdeau. Președintele nu este echipat cu așa ceva. De când John F. Kennedy nu a mai văzut niciun președinte american în luptă. Președinții americani ai secolului XXI s-au obișnuit să fie îngrijiți de echipe de oameni care le satisfac fiecare nevoie.

Președintele strigă în pădure, dar nimeni nu-l poate auzi țipând.

5 5 MINUTE
Arsenalul Redstone, Huntsville, Alabama

Eu În Huntsville, Alabama, comandantul este în picioare, urmărind ce se întâmplă pe ecranul radar din fața sa. El este acolo în momentul în care un satelit - similar satelitului KMS-4, Bright Star-4 - explodează brusc.

Există un singur lucru la care să mă gândesc în acest moment. Un singur lucru de spus.

Coreea de Nord tocmai a detonat un Super-EMP.

Curentul electric crește brusc, apoi încetează să mai curgă. Aceasta este o instalație militară, ceea ce înseamnă că generatoarele de rezervă pornesc fără întrerupere.

Dar toată lumea de aici știe că generatoarele funcționează pe combustibil și că sistemul electric... pomparea combustibilului tocmai a ajuns la un sfârșit permanent și fatal.

5 5 MINUTE, 10 SECUNDE
Scenariul Apocalipsei

Machine Translated by Google

În interiorul buncărului de sub Muntele Paektu, Liderul Suprem al Coreei de Nord este
S-a spus că arma Super-EMP a detonat conform planului. Ca o sabie nucleară a lui Damocles suspendată deasupra capului, a fost ascunsă într-un satelit de recunoaștere care survola SUA pe o orbită sud-nord în tot acest timp.

Arma a explodat la o altitudine de 300 de mile deasupra Statelor Unite.
Peste Omaha, Nebraska.

Scenariul Apocalipsei s-a adeverit.

O armă cu impulsuri electromagnetice detonată în ionosferă nu dăunează oamenilor, animalelor sau plantelor de pe sol. Este silențioasă. În spațiu nu există atmosferă care să transporte sunetul. O armă EMP nu provoacă daune structurale. Pentru milioanele de americani adăpostiți în subsolurile caselor lor, dacă bombele nucleare nu ar fi distrus doar Washington, DC și Diablo Canyon din California, situația ar putea părea la început doar o altă pană de curent. Dar nu este vorba despre asta.

Steven Wax, cercetător șef la Agenția pentru Reducerea Amenințărilor la Apărare (o (organizație care a început ca parte a Proiectului Manhattan), a avertizat în 2016: „O detonare nucleară la o altitudine de cinci sute de kilometri [300 de mile] deasupra orașului Omaha, Nebraska, va genera un PEM care acoperă masa continentală contiguă a Statelor Unite”.

Super-EMP emite o undă de șoc electromagnetică trifazată (E1, E2 și E3) atât de puternică încât supresoarele de supratensiune și descărcătoarele de înaltă tensiune de putere industrială, concepute pentru a bloca vârfurile de înaltă tensiune, devin inutile, dintr-o dată. „Impulsul trece prin toate dispozitivele de siguranță, cu excepția celor mai robuste, de grad militar, ca și cum acestea nici măcar nu ar fi acolo”, spune Jeffrey Yago, inginer electrician, consultant militar și consilier al șefului Comisiei EMP, Dr. Peter Pry.

„O explozie EMP în aer ar fi o lovitură devastatoare”, a declarat fostul președinte american ne spune șeful serviciilor cibernetice, generalul de brigadă în rezervă Gregory J. Touhill. Și că puțini oameni pot înțelege cu adevărat realitatea devastatoare a EMP, deoarece nu au acces la informațiile clasificate ale guvernului.
„Acum douăzeci și șase de ani am scris o monografie despre un eveniment EMP”, spune Touhill. „Încă este clasificată.”

Machine Translated by Google

Arma electromagnetică electromagnetică (EMP) de mare altitudine care tocmai a explodat deasupra Nebraskăi în acest scenariu deteriorează sau distruge porțiuni majore din toate cele trei rețele electrice ale Americii - rețeaua Coastei de Vest, rețeaua Coastei de Est și rețeaua Texas - toate simultan. Și, prin urmare, unul după altul, sistemul național de transformatoare interconectate de foarte înaltă tensiune începe să cedeze. „[Când] impulsul apare, echipamentul scapă de sub control. Se desincronizează”, spune Touhill. „Efectele colaterale ale EMP sunt problema.”

În Statele Unite, aceste efecte colaterale sunt apocaliptice. Se desfășoară un Armaghedon electric.

America secolului XXI este un sistem complex de sisteme alimentate de electricitate și proiectate cu cipuri de microprocesare. Cele aproximativ 11.000 de centrale electrice la scară largă, 22.000 de generatoare și 55.000 de substații ale națiunii se confruntă cu o pană masivă, calamitosă, de tip cascadă. Porțiuni uriașe din cele 642.000 de mile de linii de transport de înaltă tensiune ale Americii și 6,3 milioane de mile de linii de distribuție încep să se oprească.

Sistemul de transport al națiunii este paralizat aproape simultan. Din cele 280 de milioane de vehicule înmatriculate în America, „10% dintre vehiculele de pe șosele [nu] mai funcționează brusc”, a declarat comisarul EMP, Dr. William Graham a avertizat Comisia pentru Forțe Armate a Senatului în 2008— cu mult înainte ca mașinile și camioanele americane să fie proiectate cu atât de multe componente electronice de microprocesare.

Fără servodirecție sau frâne electrice, vehiculele se opresc liber sau se izbesc de alte vehicule, de clădiri, de pereți. Vehiculele blocate și prăbușite blochează benzile de circulație pe drumuri și poduri de pretutindeni, nu doar în locurile de unde oamenii au fugit de bombele nucleare, ci și în tuneluri și pe pasaje, pe drumuri mari și mici, în alei și în parcările din întreaga țară. Există haos peste tot. America este deja sub atac nuclear. Nu există nicio modalitate de a fugi. Nicio modalitate de a scăpa. A fi blocat într-un ambuteiaj la nivel național, fără nicio afectare a energiei electrice, este un coșmar pentru milioane de călători. Dar o secvență de evenimente mult mai devastatoare este în desfășurare și nu poate fi oprită: arhitectura sistemului de control al Americii începe să cedeze.

Machine Translated by Google

„Adevărata problemă... cu EMP”, ne spune fizicianul și arhitectul dispozitivului termonuclear Ivy Mike, Richard Garwin, este „sistemele SCADA care se defectează”. (Lucrarea fundamentală a lui Garwin din 1954 despre EMP este încă clasificată).

SCADA este prescurtarea de la Supervisory Control and Data Acquisition (Supervizor, Control și Achiziție de Date), o o arhitectură de sistem de control bazată pe computer, cu interfață umană, care colectează și analizează informații despre echipamentele industriale din sectoarele de infrastructură critică ale Americii, apoi furnizează aceste informații persoanelor care lucrează în cadrul sistemului, permițându-le să își facă treaba. „Părărea sistemului SCADA devine un coșmar scăpat de sub control instantaneu”, spune Yago. „Sistemele SCADA supraveghează controlerele logice care interacționează cu utilajele din fiecare instalație industrială majoră și minoră din Statele Unite.” Sistemele SCADA controlează routerele feroviare, hayonurile de ridicare a barajelor, transmisiile rafinăriilor de gaze și petrol, liniile de asamblare, controlul traficului aerian, instalațiile portuare, fibra optică, sistemele GPS, materialele periculoase, baza industrială a industriei de apărare în ansamblu.

Fără sisteme SCADA care să funcționeze, se dezlănțuie iadul, dintr-o dată. Sistemele SCADA reglează totul, de la presiunea din cazanele din fabricile de producție până la amestecarea substanțelor chimice din instalațiile de tratare a apei din întreaga Americă. Sistemele SCADA controlează sistemele de ventilație și filtrare, deschid și închid supape, controlează motoare și pompe mari, pornesc și opresc circuitele electronice. Odată cu defectarea sistemelor SCADA, mii de trenuri de metrou, trenuri de pasageri și trenuri de marfă care circulă în toate direcțiile, multe pe aceleași șine, se ciocnesc între ele, se izbesc de pereți și bariere sau deraiază. Lifturile se opresc între etaje sau coboară în viteză spre sol și se prăbușesc.
Sateliții (inclusiv Stația Spațială Internațională) își schimbă poziția și încep să cadă pe Pământ. Cele cincizeci și trei de centrale nucleare rămase în America, toate funcționând acum cu sisteme de rezervă, tocmai au început să rămână fără timp.

În aer, efectele sunt necondiționat de coșmar. Este ora de vârf de operare pentru aeronavele comerciale din Statele Unite. Mii de

Avioanele comerciale care utilizează sisteme tehnologice fly-by-wire pierd comenzile aripilor și ale cozii, pierd presiunea în cabină și trenul de aterizare, pierd sistemele de aterizare instrumentală pe măsură ce se îndreaptă violent spre sol. O clasă de pasageri

Machine Translated by Google

aeronave sunt, din fericire, cruțate, și anume modelul mai vechi 747, folosit de Departamentul Apărării pentru avioanele sale Doomsday. „Piloții 747 încă folosesc o pedală de picior și un jug, legate mecanic de suprafețele de control”, ne spune Yago. „Nu există tehnologie fly-by-wire acolo.”

Sistemele de infrastructură critică de la sol se defectă succesiv.
Fără sisteme SCADA care să controleze cele peste 4,2 milioane de kilometri de conducte prin care curg produsele petroliere și gaziere din America, milioane de valve se rup și explodează. Senzorii de ardere de pe sistemele de cazane pe cărbune sunt supuși unui amestec greșit de aer și combustibil, ceea ce îi face să se aprindă și să se spargă. Cum valvele motorizate de pe sistemele de alimentare cu apă din America nu mai sunt sub controlul nimănui, miliarde de galoane de apă care trec prin apeductele americane se debitează necontrolat.
Barajele se sparg. Inundațiile masive încep să mănânce infrastructura și oamenii.

Nu va mai fi apă proaspătă. Nu vor mai fi toalete de împrăștiat apa. Nu salubritate. Fără felinare, fără lumini în tuneluri, fără lumini deloc, doar lumânări, până când nu mai rămâne nimic de ars. Fără pompe de benzină, fără combustibil. Fără bancomate. Fără retrageri de numerar. Fără acces la bani. Fără telefoane mobile. Fără linii fixe. Fără apeluri la 911. Fără apeluri. Fără sisteme de comunicații de urgență, cu excepția unor radiouri de înaltă frecvență (HF). Fără servicii de ambulanță. Fără echipamente spitalicești funcționale. Ape uzate se revarsă peste tot. Durează mai puțin de cincisprezece minute pentru ca insectele purtătoare de boli să roiască. Să se hrănească cu grămezi de deșeuri umane, cu gunoaie, cu morți.

Sistemul complex de sisteme al Americii se oprește brusc, apocaliptic. În frica și haosul care urmează, oamenii revin la cele mai elementare instincte ale mamiferelor. La utilizarea celor cinci simțuri, a mâinilor și a picioarelor.
Oamenii de pretutindeni simt un pericol iminent în jur. Simt că orice s-a întâmplat este începutul sălbăticiei, nu sfârșitul.

Oamenii își abandonează vehiculele și încep să fugă pe jos. Ies din clădiri, aleargă pe scări și afară. Oamenii din trenurile de metrou și din autobuze, din cabinele de lift oprite, se străduiesc să deschidă ieșirile de urgență și ușile.
Se târăsc, merg și aleargă ca să-și salveze viața.

Cel mai elementar instinct uman este să supraviețuiască. Evoluția ne-a adus până aici. De la vânători-culegători la oameni pe Lună. De la pescari cu suliță la oameni

Machine Translated by Google

care își cântă „La mulți ani” unii altora, pe continente diferite, pe Zoom.

Oamenii sunt programați să progreseze. Oamenii fac tot ce este necesar.

Și totuși, războiul nuclear anulează totul.

Armele nucleare reduc în cenușă strălucirea și ingeniozitatea umană, dragostea și dorința, empatia și intelectul.

În acest moment, cea mai îngrozitoare parte a șocului și disperării este revelația despre cum va fi viața din această secundă înainte. Urmată de realizarea bruscă că nimeni nu a făcut nimic substanțial pentru a preveni al Treilea Război Mondial cu o armă nucleară. Că acest lucru nu trebuia să se întâmple.

Și acum e prea târziu.

Machine Translated by Google

LECȚIA DE ISTORIE O. 9

Maimuțe pe o bandă de alergare

Într-o zi din 1975, revista Foreign Policy a publicat un eseu scris de un oficialul din domeniul apărării devenit susținător al dezarmării nucleare, pe nume Paul C. Warnke. Acest eseu, intitulat „Maimuțe pe bandă de alergare”, rămâne premonitoriu până în ziua de azi. În el, Warnke a criticat nu doar cât de incredibil de periculoase sunt armele nucleare, ci și cât de risipitoare este și a fost întotdeauna întreaga cursă a înarmării nucleare. El a numit-o un „fenomen «maimuța vede, maimuța face»”, în care toți participanții își copiază mișcările agresive unii altora și nu ajung absolut nicăieri, ca niște bestii lipsite de inteligență.

Și mai rău, a subliniat Warnke, a fost faptul că alergătorii din cursă nu păreau să realizeze că nu exista nicio modalitate ca o singură persoană sau un singur grup să câștige cu adevărat.
Că suntem cu toții niște maimuțe pe o bandă de alergare, muncind din greu. Imaginea a întipărit în mintea oamenilor, iar articolul a dispărut din vedere.

Apoi, în 2007, scriind în Proceedings of the National Academy of Sciences, un grup de tineri oameni de știință a oferit, fără să vrea, o nouă abordare fascinantă a ideii despre banda de alergare la maimuțe. Oamenii de știință explorau bipedismul, teoria conform căreia strămoșii noștri antici au învățat să meargă în poziție verticală deoarece necesita mai puțină energie decât mersul cu articulațiile patrupezale. Pentru a avansa această ipoteză, au echipat cinci cimpanzei și patru persoane cu măști de oxigen și apoi i-au pus pe benzi de alergare.
Oamenii de știință au colectat date despre utilizarea oxigenului la maimuțe și la oameni pentru a vedea ce ar putea învăța. Ei au vrut să știe dacă cheltuielile energetice ar putea explica de ce unele maimuțe au evoluat pentru a dezvolta intelectul oamenilor de astăzi, în timp ce altele au rămas în junglă, ca bestii neiluminate.

În timpul strângerii datelor, a ieșit la iveală o anecdotă neașteptată, una care scoate la iveală eseul lui Warnke. Se pare că unii dintre cimpanzei nu au vrut să participe la experimentul cu banda de alergare. Antropologul David Raichlen, unul dintre oamenii de știință implicați, i-a spus jurnalistului Reuters Will Dunham ce a observat la maimuțe.

„Acești tipi [maimuțele] sunt suficient de deștepți încât ar apăsa butonul de oprire de pe bandă după ce au terminat”, a spus Raichlen. Cu alte cuvinte, dacă o maimuță nu ar fi vrut să continue cursa spre nicăieri, „ar fi apăsat pur și simplu butonul de oprire sau ar fi sărit jos”.

O întrebare rămâne: dacă maimuțele știu cum să se dea jos de pe banda de alergare, de ce nu știm și noi?

Machine Translated by Google

5 7 MINUTE

Sosirea Slujitoarelor Apocalipsei

U. Sediul Comandamentului Strategic Sud este lovit primul. De un atac de focoase nucleare lansate de submarine rusești care au ieșit la suprafață

Coasta de Est acum câteva minute. Focoasele au lovit Baza Forțelor Aeriene Offutt din Nebraska cu scopul de a distruge Centrul de Operațiuni Globale subteran al STRATCOM. Acest buncăr de Comandă și Control Nuclear a fost proiectat să reziste unei lovituri directe a unei singure arme nucleare de 1 megatonă, nu neapărat unui bombardament catastrofal al mai multor focoase de 100 de kilotone - aproape simultan. Cu decenii în urmă, oamenii de știință din domeniul apărării au calculat că o bombă cu o putere de 1 megatonă distruge între 80 și 100 de mile pătrate (fără a lua în considerare focul în masă), în timp ce zece bombe mai mici, fiecare cu o putere de 100 de kilotone, distrug o suprafață de peste două ori mai mare.

Lumina din jurul fiecăreia dintre armele care explodează supraîncălzește aerul până la milioane de grade, creând mingi de foc nucleare masive care se extind în diametru cu milioane de kilometri pe oră, căldura fiind atât de intensă încât toate suprafețele de beton explodează, metalul se topește, oamenii se transformă în carbon arzător.

Unii oameni din subteran vor arde de vii încet, alții se vor carboniza instantaneu, în funcție de locul în care se află când detonează bombele.

Baza Forțelor Aeriene Offutt, precum și tot zona metropolitană Omaha, Nebraska — locul de naștere al ondulatorului de păr roz și al înghețatei Butter Brickle — și marea majoritate a celor aproape jumătate de milion de oameni care locuiesc aici sunt incinerați.

Aproape în același timp, un alt torent de focoase de 100 de kilotone lovește Complexul Muntelui Raven Rock din Pennsylvania. Randamentele încărcăturii utile nu mai înseamnă mare lucru - 100, 400 sau 500 de kilotone, 1 sau 2 megatone, cu sau fără MIRV. Totul din Sistemul de Comandă și Control Nuclear al Americii este în curs de distrugere sistematică. Planurile originale ale clădirii Raven Rock au fost desenate de același inginer care a proiectat buncărul lui Hitler de sub Berlin. La sfârșitul acelei...

Machine Translated by Google

război, nu barajul de foc al aliaților l-a ucis pe Hitler. S-a împușcat singur în cap.

Complexul Raven Rock Mountain ar trebui să funcționeze ca o piesă centrală a Planurilor de Continuitate a Operațiunilor ale Americii. Pentru a menține guvernul federal îndeplinind „funcțiile esențiale”, chiar și după un război nuclear. Dar, la fel ca STRATCOM, Situl R a fost conceput să reziste unei lovituri directe a unei arme de 1 megatonă, nu unui baraj de focoase nucleare care să decimeze tot ce se află în jur, cât vede cu ochii. Președintele Statelor Unite – întins pe podeaua pădurii la aproximativ 75 de kilometri spre sud-est – devine o victimă a acestui potop nuclear. Corpul său ia foc și se carbonizează.

Următoarele ținte lovite de o salvă de rachete balistice lansate de submarine rusești se află în Colorado. La Centrul de Avertizare Rachete din Muntele Cheyenne, la sediul NORAD de la Baza Forțelor Spațiale Peterson din Colorado Springs și la Baza Forțelor Spațiale Buckley din Aurora. Aceste instalații de luptă nucleară și toate instalațiile lor de susținere absorb simultan mai multe focoase rusești MIRV. Pentru cei peste 1 milion de oameni care trăiesc aici, la poalele estice ale Munților Stâncoși, este ca și cum întreaga lume ar fi fost luată de flăcări.

Un alt flux de focoase de 100 de kilotone lovește multiple ținte militare în numeroase state. Intenția este de a distruge toate componentele redundante ale Comandamentului și Controlului Nuclear al SUA în câteva minute.
În Louisiana, baza aeriană Barksdale este lovită. Fostul sediu puternic al Comandamentului Global de Atac, care găzduia bombardierele cu rază lungă de acțiune B-52 înarmate nuclear, nu mai există.

În Montana, Baza Forțelor Aeriene Malmstrom este anihilată de focoase nucleare. Malmstrom este baza care operează, întreține și supraveghează 150 de rachete balistice intercontinentale Minuteman III. Toate rachetele balistice intercontinentale Minuteman III au fost lansate.

din silozurile lor și se află acum pe o traiectorie balistică pentru a ataca Rusia.
Răzbunare pentru decizia Rusiei de a lansa. În Dakota de Nord, baza Forțelor Aeriene Minot – care găzduiește un alt arsenal de rachete balistice intercontinentale Minuteman III – este distrusă în mod similar. Același lucru este valabil și pentru baza Forțelor Aeriene FE Warren din Wyoming.

Machine Translated by Google

Pe Coasta de Est, în orașul de coastă Cutler, Maine (cu o populație de 500 de locuitori), instalația de emițător VLF, care asigura comunicații unidirecționale submarinelor cu rachete balistice ale marinei, este lovită și distrusă. Același lucru este valabil și pentru stația radio navală Jim Creek, în afara orașului Arlington, în statul Washington, și pentru o a treia instalație din Lualualei, Hawaii, o vale mare de coastă din O'ahu, al cărei nume se traduce prin „preaiubitul cruțat”.

În timp ce acest ultim blitzkrieg al focoaselor SLBM lovește și distruge țintele, tot ce a mai rămas din Comandamentul și Controlul Nuclear al Americii sunt avioanele sale Doomsday în aer și submarinele sale Trident pe mare.

Așa cum a prezis Planul Operațional Integrat Unic pentru Război Nuclear General din 1960, războiul se rezumă acum doar la cifre.

Despre un plan de exterminare în masă care lasă miliarde de ființe umane moarte.

5 8 MINUTE

Baza Aeriană Aviano, Italia

T. Piețele din întreaga Europă sunt lovite în același timp.

- O serie de SLBM-uri rusești lansate din Oceanul Arctic au lovit

Baze NATO în toată Europa. Într-un baraj devastator de explozii nucleare, bazele aeriene din Belgia, Germania, Olanda, Italia și Turcia sunt mistuite de foc și distruse de explozii.

Focoase nucleare în interiorul rachetelor balistice intercontinentale rusești MIRV-ate zboară în poziție deprimată traiectorii și vor lovi Londra, Parisul, Berlinul, Bruxelles-ul, Amsterdamul, Roma, Ankara, Atena, Zagreb, Tallinn, Tirana, Helsinki, Stockholm, Oslo, Kievul și alte ținte într-un val de exterminare în masă. Toți sunt dușmani ai Rusiei, din punctul de vedere al armatei ruse.

În acest haos sunt distruse nu doar milioanele de oameni care trăiesc, muncesc și vizitează aceste locuri, ci și zeci de capodopere inginerești ale civilizației: Colosseumul din Roma, Notre Dame de Paris, Hagia Sophia, Stonehenge, Partenonul. Reprezentări emblematice ale ingeniozității și imaginației umane dispar într-o succesiune de mingi de foc nucleare:

Machine Translated by Google

Rijksmuseum din Amsterdam, Moscheea Banya Bashi din Bulgaria, Biblioteca Națională a Finlandei, Castelul Toompea din Estonia, Templul lui Augustus din Ankara, Big Ben. Ca orice altceva din Washington, DC, toate erau acolo într-o clipă, iar apoi, doar câteva secunde mai târziu, au dispărut.

5 9 MINUTE
Oceanul Atlantic

O America nu a terminat de lansat propriile rachete nucleare. Trident Submarinele primesc ordine finale de lansare de la avioanele Doomsday care zboară deasupra oceanului, așa cum au fost proiectate în timpul Războiului Rece. Aceste mesaje finale de lansare permit aeronavelor americane să comunice cu sistemele de rachete balistice subterane chiar și după ce rețeaua electrică a SUA a căzut de sub tensiune. După ce SUA Comandă și Control Nuclear s-a destramat și a eșuat.

Aceste ultime ordine de lansare din SUA sunt executate folosind o rată foarte scăzută sistem de frecvență joasă, care transmite la 15 până la 60 kiloherți, cunoscut și sub numele de sistem de comunicații de joasă frecvență supraviețuitor AN/FRC-117.

Zburând în cerc deasupra Oceanului Atlantic, ultimul dintre avioanele E-6B Doomsday Fleet își desfășoară antenele lungi de opt kilometri. Acest fir lung și subțire se desfășoară printr-o deschidere din spatele avionului până când este stabilizat de o mică parașută, numită „drogue”.

Avionul E-6B intră într-o viraj abrupt, ca o spirală, trimițând mesajele finale de lansare nucleară, cifră cu cifră. Lățimea de bandă VLF are o rată de transfer de date foarte scăzută, de doar treizeci și cinci de caractere alfanumerice pe secundă. Aceasta este mai lentă decât modemurile dial-up de primă generație, dar suficient de rapidă pentru a transmite mesajele finale de acțiune de urgență către submarinele Trident aflate la mii de kilometri distanță.

Mesaje care, la rândul lor, le permit Tridenților să transmită o ultimă dovadă nucleară lovitură ca o continuare a întregii triade nucleare americane de arme care se află în prezent în drum spre ținte din Rusia.

Comenzile sunt primite.

Machine Translated by Google

Va mai dura vreo cincisprezece minute pentru ultimul fragment din Trident.

rachetele să înceapă lansarea.

Nimeni din America, inclusiv echipajele submarinelor, nu va ajunge să știe dacă sau ce au lovit aceste rachete.

Tragedia epică, existențială, constă în faptul că aceste ultime și definitive bătălii nucleare manevrele încetează să mai conteze pe tabela de marcaj a nimănui.

Toată lumea pierde.

Toată lumea.

7 2 MINUTE

Statele Unite ale Americii

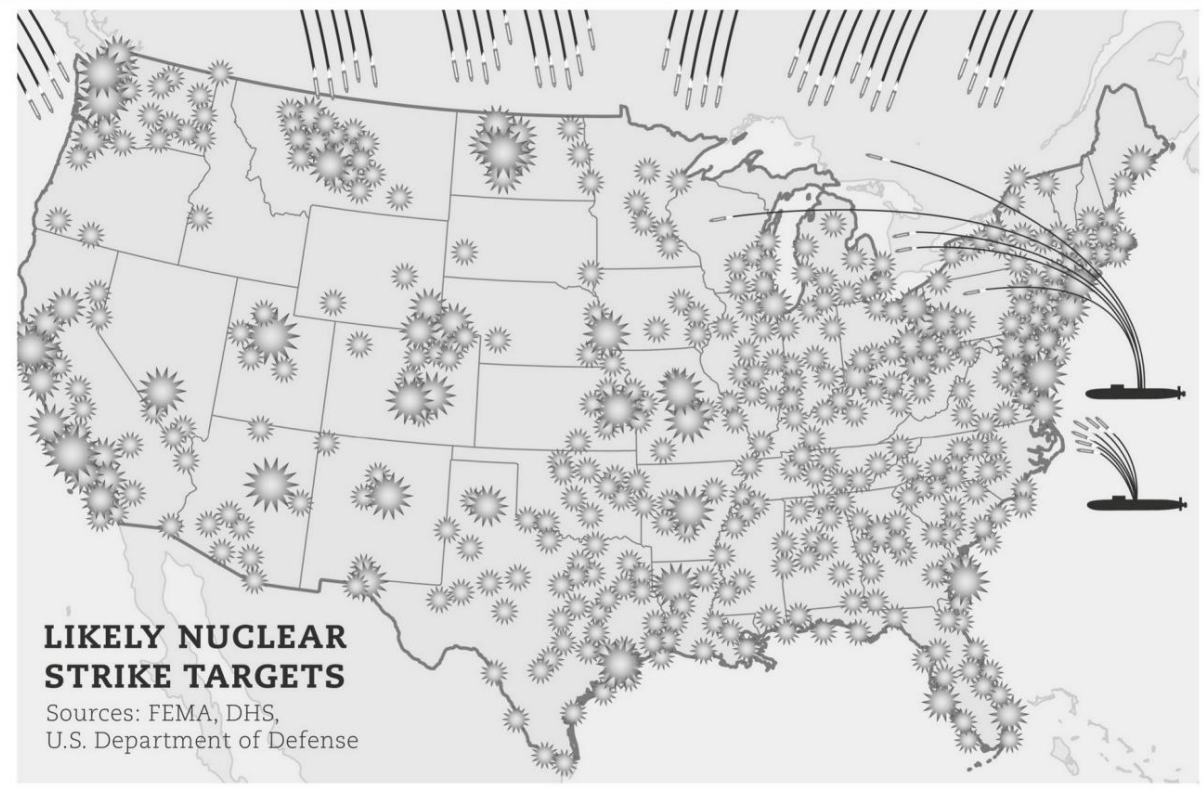

Probabile ținte de atac nuclear în Statele Unite continentale. (FEMA, DHS, Departamentul Apărării al SUA; imagine de Michael Rohani)

O minutul 72 al unui conflict care a început la ora 15:03 EST, 1.000 de ruși

focoasele nucleare încep să lovească America într-un interval de douăzeci de minute

Machine Translated by Google

o rază de foc nuclear infernal. O mie de focoase nucleare lovesc o națiune deja decimată de 192 de focoase SLBM rusești și două bombe termonucleare nord-coreene. Al treilea și ultimul ICBM al Coreei de Nord - lansat de la instalația subterană Hoejung-ni din comitatul Hwapyong, Coreea de Nord - s-a prăbușit la reintrarea în atmosferă.

Barajul de 1.000 de arme nucleare lovește o națiune deja lipsită de... electricitate și plină de cadavrele victimelor exploziilor de bombe nucleare, ale victimelor otrăvirilor cu radiații, ale accidentelor de avioane, trenuri, metrou și automobile, ale exploziilor chimice, ale inundațiilor cauzate de baraje sparte.

Există 1.000 de licăriri de lumină, care supraîncălzesc aerul din fiecare punct de reper. până la 180 de milioane de grade Fahrenheit.

1.000 de sfere de foc, fiecare cu un diametru mai mare de o milă.

1.000 de unde de șoc cu fronturi abrupte.

1.000 de pereți de aer comprimat, însoțiți de vânturi de câteva sute de mile pe oră care împing înainte dinspre cele 1.000 de sfere de foc, distrugând totul și pe toți cei din cale.

1.000 de orașe și comune americane, unde toate structurile proiectate dintr-un raze de cinci, șase sau șapte mile își schimbă formele fizice, se prăbușesc și ard.

1.000 de orașe și comune cu străzi din asfalt topit. 1.000 de orașe și comune cu supraviețuitori străpunși de resturi zburătoare. 1.000 de orașe și comune pline cu zeci de milioane de morți. Cu zeci de milioane de supraviețuitori nefericiți care au suferit arsuri fatale de gradul trei.

Oameni goi, zdrențuiți, sângerând și sufocându-se.

Oameni care nu mai arată – sau nu se mai comportă – ca oameni.

1.000 de focuri de artificii care se transformă în 1.000 de mega-incendii, fiecare urmând să ardă în curând pe o suprafață de 100 sau mai mulți kilometri pătrați.

În America și Europa, sute de milioane de oameni sunt morți și pe moarte, în timp ce sute de avioane militare zboară în cercuri în aer până când rămân fără combustibil; în timp ce ultimele submarine Trident se mișcă pe furiș pe mare, patrulând în cerc până când echipajele rămân fără hrană; în timp ce supraviețuitorii se ascund în buncăre până când îndrăznesc să iasă afară sau rămân fără aer.

Supraviețuitori care, în cele din urmă, inevitabil, ies din aceste buncăre pentru a înfrunta ceea ce Nikita Hrușciov a prevăzut când a spus: „Supraviețuitorii vor invidia”

Machine Translated by Google

morții.”

Prima explozie nucleară din lume a avut loc pe 16 iulie 1945, într-un loc din câmpiile poligonului de bombardament Alamogordo, cunoscut local sub numele de Jornada del Muerto.

Cum a început povestea armelor nucleare așa se va termina.
Jornada del Muerto. Călătoria Mortului.

Machine Translated by Google

Partea a V-a

URMĂTOARELE 2 4 LUNI ȘI VA FI ANI
(SAU , UNDE NE ÎNDRĂGIM DUPĂ O
SCHIMB NUCLEAR)

Machine Translated by Google

ZIUA ZERO: DUPĂ OPRIREA BOMBEI

Statele Unite ale Americii

Iarna nucleară este rece și întunecată. (Imagine de Achilleas Ambatzidis)

Eu Este foarte frig și este foarte întuneric. Bombele nucleare trimise în aer din toate părțile încetează în cele din urmă să atace ținte. Sistemele terestre și aeriene de mare randament exploziile încetează în cele din urmă.

În toată America, totul continuă să ardă. Orașe, suburbii, comune, păduri. Fumul produs de zgârie-norii și alte clădiri înalte care ard generează un smog nociv de pirotoxine. Arderea materialelor de construcție, inclusiv a fibrei de sticlă și a izolației, eliberează în atmosferă cianuri, clorură de vinil, dioxine și furani. Această ceață de fum și gaze letale ucide supraviețuitorii și otrăvește și mai mult pământul pârjolit.

Machine Translated by Google

Inele de foc de amploare, cu o rază de 160-320 km, ies la iveală din fiecare dintre cele 1.000 de puncte de reper din America. La început, distrugerile provocate de aceste incendii în masă nu par să se încheie. Fără apă pompată pentru a stinge ceva, aceste incendii aprind noi incendii, prinzându-i și ucigând oamenii care au reușit să supraviețuiască exterminării inițiale în masă care a venit odată cu schimbul nuclear la scară largă.

În zonele mai puțin populate ale Americii, în special în vestul Statelor Unite În state, incendiile forestiere fac ravagii. Coniferele, în special, nu pot face față căderilor radioactive. Mor și se răstoarnă, creând grămezi gigantice de lemne de aprindere pentru incendiile ulterioare. Furtunile intense de incendiu creează condiții apocaliptice suplimentare, cu consecințe în cascadă. Rezervele de petrol și gaze naturale, zăcămintele de cărbune și turbăriile ard luni de zile. Ca produs secundar al tuturor acestor orașe și păduri care ard în America - și, de asemenea, în Europa, Rusia și părți ale Asiei - atât de intens, atât de mult timp, aproximativ 150 Tg (aproximativ 330,6 miliarde de livre) de funingine sunt transportate în troposfera superioară și stratosferă. Această funingine neagră, sub formă de pudră, blochează soarele. Razele sale de încălzire dispar.

„Densitatea funinginii ar reduce temperaturile globale cu aproximativ -2 grade Celsius”, explică climatologul Alan Robock. „În America, ar fi mai degrabă o scădere de 4 grade Celsius, puțin mai mică în apropierea oceanelor.”

Pământul se cufundă într-o nouă groază numită iarnă nucleară.

Conceptul de iarnă nucleară a atras atenția lumii pentru prima dată în octombrie 1983, când revista Parade (citită pe atunci de peste 10 milioane de americani) a prezentat pe copertă o imagine înfricoșătoare a unui Pământ întunecat și știri despre un „raport special” în interior, scris de unul dintre cei mai faimoși oameni de știință din lume, Carl Sagan. „Ar fi războiul nuclear sfârșitul lumii?”, a întrebat Sagan și a răspuns: „Într-un «schimb» nuclear, peste un miliard de oameni ar fi uciși instantaneu. Dar consecințele pe termen lung ar putea fi mult mai grave.” Consecințe pe care Sagan, foștii săi studenți James B. Pollack și O. Brian Toon, și meteorologii Thomas P. Ackerman și Richard P. Turco le-au prezentat în detalii terifiante într-o lucrare publicată două luni mai târziu, în revista Science.

Machine Translated by Google

Lucrarea a fost atacată de alți oameni de știință și de Departamentul Apărării. „Au spus că iarna nucleară este irelevantă”, își amintește profesorul Brian Toon, unul dintre autorii originali. „Au numit-o dezinformare sovietică.” Dar, în spatele ușilor închise și în scrieri care au văzut recent lumina zilei, cei aflați în inima complexului de arme nucleare știau că amenințarea iernii nucleare era reală. Rezultatul unui schimb nuclear la scară largă, au scris oamenii de știință de la Agenția Nucleară de Apărare, ar fi o „traumă atmosferică” - și cu „un potențial serios de consecințe grave” pentru „vremea și clima” Pământului.

„Desigur, există incertitudini legate de scenariile de iarnă nucleară”, ne spune astăzi fizicianul Frank von Hippel. „Dar nu există nicio incertitudine dacă injectăm atât de multă funingine în atmosferă după un război nuclear [la scară largă].”
În lucrarea originală despre iarna nucleară, autorii au recunoscut că modelarea lor avea limite. Era anul 1983. Calculatoarele erau încă la început. Iar acum, decenii mai târziu, sistemele de modelare de ultimă generație arată că trauma atmosferică cauzată de iarna nucleară va fi, de fapt, și mai severă.
„Primele noastre modele [din 1983] au spus că iarna nucleară va dura aproximativ un an” Toon explică. „Noile date sugerează că timpul de recuperare al Pământului ar fi mai degrabă de zece ani.” Că razele de încălzire ale soarelui se vor reduce cu aproximativ 70%.

Toată viața depinde de soare. Soarele este egal cu viața. Plantele au nevoie de lumina soarelui pentru a crește. Animalele au nevoie de plante pentru hrană. Aceasta include Homo sapiens pe pământ, păsările în aer, viermii în sol, peștii în mare. Energia Soarelui acționează asupra ecosistemului Pământului, sistemul biologic complex de organisme care interacționează în care trăim cu toții. Odată cu miliarde de tone de particule de funingine eliberate în atmosferă după un război nuclear, structura troposferei Pământului se schimbă.

Troposfera este primul (și cel mai de jos) strat al atmosferei Pământului, extinzându-se în medie până la 12 kilometri înălțime. Cea mai mare parte a vremii de pe Pământ se petrece aici. Troposfera conține tot aerul de care plantele au nevoie pentru fotosinteză și de care animalele au nevoie pentru a respira. Conține 99% din vaporii de apă ai Pământului. După un război nuclear, din cauza modificării troposferei, vremea se schimbă peste noapte.

Machine Translated by Google

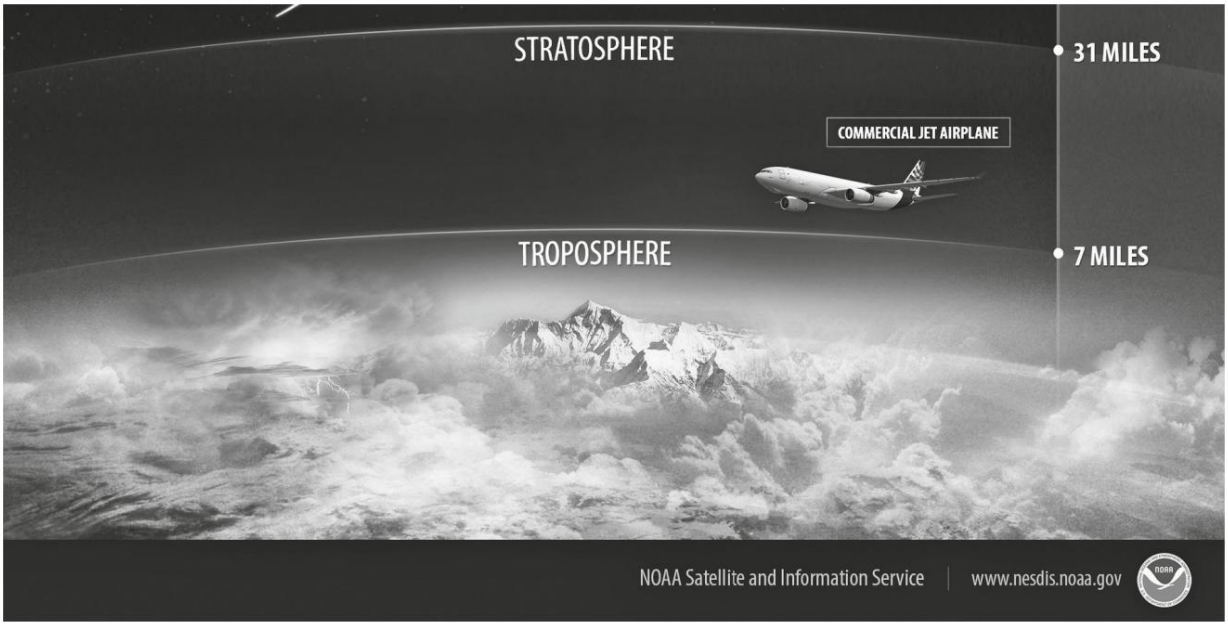

După un schimb nuclear la scară largă, atmosfera Pământului se va schimba. (Administrația Națională Oceanică și Atmosferică)

Așa devine lumea atât de rece și atât de întunecată.

Temperaturile scad. Temperaturile scăzute severe și prelungite afectează Pământ. Regiunea cea mai afectată sunt latitudinile medii, partea emisferei nordice cuprinsă între 30 și 60 de grade latitudine. Aceasta include Statele Unite și Canada, Europa, Asia de Est și Asia Centrală. Cu aceste scăderi extreme de temperatură, vremea de vară devine ca iarna. Toon spune: „Noi date arată că în locuri precum Iowa și Ucraina, temperatura nu va depăși punctul de îngheț timp de șase ani.”

Când a început al Treilea Război Mondial nuclear în acest scenariu, era 30 martie, începutul primăverii. În Los Angeles, temperatura scade sub zero grade. Înghețurile ucigașe decimează plantele tropicale și distrug culturile din întreaga regiune. În locuri precum Dakota de Nord, Michigan și Vermont, unde temperaturile medii s-au situat în jurul a 10 grade Fahrenheit, scăderea temperaturii înseamnă vreme sub zero grade pentru perioade lungi de timp. Masele de apă dulce devin îngropate în calote groase de gheață. În nordul extrem, gheața arctică se extinde cu 6,4 milioane de kilometri pătrați, cu peste 50% mai mult decât calotele glaciare actuale. În mod normal, regiunile de coastă fără gheață îngheață, ducând la ceea ce geofizicienii moderni numesc o „Mică Eră Glaciară Nucleară”.

Machine Translated by Google

Elementele nu sunt singura condamnare la moarte care se profilează la suprafață. Pe măsură ce trec săptămânile și lunile postbelice, supraviețuitorii care luptă împotriva frigului sever se îmbolnăvesc de otrăvire cu radiații. Stronțiu-90, iod-131, tritiu, cesiu-137, plutoniu-239 și alte produse radioactive sunt adunate în norii de tip ciupercă și dispersate pe Pământ, pe măsură ce precipitațiile radioactive continuă să contamineze mediul. Moartea prin radiații este o modalitate chinuitoare de a muri. Pe măsură ce vărsăturile acute și diareea își termină cursul, măduva osoasă și intestinele se distrug. Căptușeala de pe organele victimelor se rupe și are loc hemoragie.

Interiorul corpurilor oamenilor se lichefiază pe măsură ce mucoasa vaselor de sânge se desprinde. Acestea sunt boli istovitoare de îndurat într-un spital, aproape imposibil de depășit în frig și întuneric, fugind de furtuni și fum toxic.

Cei care continuă să trăiască suferă leziuni cromozomiale și orbire.

Multe vor deveni sterile sau semi-sterile, iar reproductivitatea se va reduce și mai mult în timp. Nu există suficientă hrană și apă necontaminate pentru toți. Oamenii luptă pentru aceste resurse. Doar cei nemiloși supraviețuiesc.

Machine Translated by Google

Timp de 10.000 sau 12.000 de ani, oamenii moderni au depins de agricultură pentru a supraviețui. Agricultura depinde de ecosistemul Pământului pentru a produce hrană și a furniza apă proaspătă pentru a hrăni oamenii, animalele și plantele. Lunile de frig și aproape nicio lumină solară după al Treilea Război Mondial nuclear declanșează o altă serie de atacuri fatale asupra ecosistemului Pământului. Precipitațiile sunt reduse cu 50%. Aceasta înseamnă moartea agriculturii. Moartea agriculturii. Moartea culturilor. După 10.000 de ani de plantare și recoltare, oamenii revin la o stare de vânători-culegători.

Înainte de război, carnea și produsele erau cultivate la ferme, transportate prin lanțul de aprovizionare către centrele de distribuție, supermarketuri, magazine și piețe de fermieri. Leguminoasele și cerealele se numărau printre alimentele de bază depozitate local în orașe și comune. Când transportul s-a oprit, când nu mai exista combustibil de pompat și nici vehicule de condus, distribuția alimentelor a încetat. Ceea ce era depozitat local a ars, a radiat, a înghețat sau a putrezit. Oamenii care au supraviețuit exploziei, vântului și efectelor incendiului războiului nuclear inițial - care au supraviețuit otrăvirii cu radiații și frigului cumplit - încep acum să moară de foame.

În emisfera nordică, înghețuri și temperaturi sub zero grade ucigașe Temperaturile distrug culturile. Animalele de fermă mor de frig sau de sete sau de foame. Oamenii nu sunt capabili să înființeze comunități agricole în zonele rurale departe de zonele critice, deoarece a mai rămas foarte puțin de cultivat. Furtunile de incendiu care durează luni întregi au încălzit solul până acolo încât acesta a devenit steril. Latent Semințele sunt deteriorate sau moarte. Supraviețuitorii grav malnutriți caută rădăcini și insecte de mâncat, la fel ca cetățenii înfometați din Coreea de Nord dinainte de război.

Căutarea apei necontaminate rivalizează cu căutarea hranei. Scăderea radicală a temperaturii înseamnă că apele dulci din zona temperată nordică îngheață, în unele locuri sub 30 de centimetri de gheață. Obținerea apei de suprafață devine o sarcină aproape imposibilă pentru majoritatea oamenilor. Pentru multe animale, aceasta înseamnă și moartea.

Machine Translated by Google

Lacurile care nu sunt înghețate sub straturi adânci de gheață au fost contaminate cu deșeuri chimice. Când se vor dezgheța în cele din urmă, vor fi otrăvite și mai mult de milioane de cadavre care se dezgheață. Sistemele de apă de pretutindeni sunt în ruină. Între exploziile nucleare și mega-incendiile care au urmat, instalațiile de stocare a petrolului și gazelor din America s-au spart și au explodat; sute de milioane de galoane de substanțe chimice toxice s-au vărsat în râuri și pâraie, otrăvind apa și ucigând viața acvatică. Toxinele se infiltrează în pământ și se scurg în pânza freatică. Zonele de coastă, saturate de căderi radioactive extreme, sunt pline de viață marină moartă.

Furtunile de magnitudinea uraganelor fac ravagii de-a lungul oceanului, rezultatul schimbărilor extreme de temperatură dintre masele de aer de pe uscat și cele maritime. Supraviețuitorii care ajung la marginea apei în căutarea hranei nu au nicio modalitate de a ieși pe mare pentru a pescui. Crustaceele care se hrănesc prin filtrare în apele puțin adânci - midii, melci și scoici - au fost în mare parte ucise de otrăvirea cu radiații.
Cei care încă trăiesc sunt mortali de consumat.

În râuri, lacuri și iazuri, este în curs de desfășurare o extincție în masă.
Lumina redusă devastează viața microscopică a plantelor acvatice. Pe măsură ce fitoplanctonul moare, oxigenul se epuizează, iar lanțul trofic marin se perturbă, distrugând și mai mult ecosistemul. După un război nuclear și o iarnă nucleară, fotosinteza nu mai poate ține pasul cu metabolismul plantelor. Plantele încep să moară.

Acest lucru s-a întâmplat acum 66 de milioane de ani, după ce un asteroid a lovit Pământul și a blocat soarele. „Șaptezeci la sută din speciile de pe planetă (pe care le cunoaștem) au murit, inclusiv toți dinozaurii”, spune Toon. „Fie au murit de foame, fie au înghețat” și că „un război nuclear ar avea multe dintre aceleași fenomene pe care le-au experimentat dinozaurii”. Plantele au nevoie de lumina soarelui pentru a avea energie pentru a dezvolta lăstari și fructe. Erbivorele mănâncă plantele. Carnivorele mănâncă erbivorele și se mănâncă între ele. Tot ce există pe Pământ trăiește și moare, se descompune și se descompune, toate acestea creând un sol nou în care cresc noi ființe vii. Acesta este lanțul trofic. Nu mai este.

După o iarnă nucleară, lanțul trofic se descompune.
Nimic nou nu crește în frig și întuneric.

Machine Translated by Google

În acest scenariu, în aproape toată emisfera sudică, cu excepția unei mici regiuni (inclusiv Australia, Noua Zeelandă, Argentina și părți din Paraguay), foametea răspândită cuprinde Pământul.

Concluzia trasă în 2022 — de zece oameni de știință care lucrau la patru continente, într-un articol pentru Nature Food — este succint: „Peste 5 miliarde ar putea muri în urma unui război [nuclear] între Statele Unite și Rusia”.

Machine Translated by Google

După multe luni, frigul și întunericul devin mai puțin severe. Efectele intense ale cețiii și brumei radioactive se diminuează. Smogul toxic se disipează.
Lumina soarelui strălucește din nou pe pământ. Și odată cu lumina soarelui vine încă o serie de consecințe letale ale războiului nuclear.

Razele de încălzire ale soarelui sunt acum raze ultraviolete ucigașe.

Timp de milioane de ani, stratul de ozon a protejat toate ființele vii de razele ultraviolete dăunătoare ale soarelui, acționând ca un scut blând. Nu după un război nuclear. Exploziile nucleare și furtunile de incendiu care urmează injectează cantități masive de oxizi de azot în stratosferă. Drept urmare, mai mult de jumătate din stratul de ozon este în ruină. Un studiu din 2021 despre „Pierderea extremă de ozon în urma unui război nuclear”, realizat cu sprijin computațional de către Fundația Națională pentru Știință, a constatat că, după o perioadă de cincisprezece ani, ozonul și-ar pierde până la 75% din puterea de ecranare la nivel mondial. Supraviețuitorii trebuie să se mute în subteran. În umezeală și întuneric. În spații infestate cu păianjeni și insecte, precum păduchii care sug.

La suprafață, pe măsură ce soarele se ridică, lucrurile sunt la fel de oribile ca și jos.
În acest nou soare de primăvară, începe o mare dezghețare. Aceasta include dezghețarea a milioane de cadavre înghețate care acum putrezesc în soarele nefiltrat. Mai întâi a fost frig și foamete, acum este lumină puternică a soarelui, agenți patogeni și ciumă.

Insectele roiesc. Vremea caldă de după iarna nucleară devine...

teren fertil pentru boli. Un studiu realizat de Comitetul Științific al Națiunilor Unite pentru Efectele Radiațiilor Atomice a constatat că insectele sunt mult mai puțin

sensibile la radiații decât vertebratele, datorită fiziologiei și ciclurilor lor de viață scurte. Hoarde de insecte înaripate și cu mai multe picioare sunt peste tot și se înmulțesc. Multe dintre prădătorii naturali ai acestor insecte, cum ar fi păsările, au fost în mare parte uciși de frig și întuneric. Întoarcerea razelor de încălzire ale soarelui aduce cu sine focare și epidemii masive de boli transmise de insecte, cum ar fi encefalita, rabia și tifosul.

Machine Translated by Google

O mare schimbare evolutivă este în curs de desfășurare.

Ca după dinozauri.

În această lume post-nucleară, speciile cu corp minuscul și reproducere rapidă prosperă, în timp ce animalele mari - inclusiv oamenii - se luptă în pragul dispariției.

Întrebarea rămâne: vor aduce armele nucleare sfârșitul speciei care le-a fabricat inițial?

Doar timpul va spune dacă noi, oamenii, vom supraviețui.

2 4 , 0 0 0 Ani mai târziu
Statele Unite ale Americii

Y Trec urechi. Sute de ani. Mii de ani.

Capacitatea mediului terestru de a susține viața, în mare măsură redusă la început, se revitalizează și se întinerește. Temperaturile revin la condițiile de dinainte de război. Se dezvoltă și prosperă noi specii.

Atât de multe au fost deteriorate, dar planeta Pământ are un mod de a... se recuperează și se repară, cel puțin până acum. Solul își revine, la fel și calitatea rezervei de apă. Razele ultraviolete care i-au trimis pe supraviețuitorii umani în subteran s-au înmuiat și au devenit din nou hrănitoare.

Dacă ființele umane vor supraviețui, cum vor începe de la capăt? Și vor deveni acești noi oameni ai viitorului arheologi? Vor ști vreodată că am fost cu toții odată aici?

Zece mii... douăzeci de mii. Trec douăzeci ...

și patru de mii de ani.

Aproximativ de două ori mai mult decât timpul aproximativ necesar pentru oamenii să evolueze de la vânători-culegători până în zilele noastre. Intoxicația cu radiații din timpul celui de-al Treilea Război Mondial a scăzut în mod natural.

Vor găsi oamenii viitorului vreo urmă a noastră? A societăților noastre pe care le-am cunoscut odinioară construit, avansat și făcut să prospere?

Dacă este așa, poate că descoperirea va fi similară cu povestea unui arheolog german pe nume Klaus Schmidt și a unui tânăr student absolvent pe nume

Machine Translated by Google

Michael Morsch.

Într-o zi din octombrie 1994, Schmidt a făcut o descoperire în îndepărtata Turcie care a rescris cronologia civilizației, împingând-o înapoi cu mii de ani. Această descoperire rămâne învăluită în enigme și mistere. Dar locul există ca o metaforă pentru noi toți, ca oameni civilizați. Pentru tot ceea ce știm și, în același timp, pentru tot ceea ce nu știm, despre viitorul și trecutul nostru colectiv.

Göbekli Tepe, un sit neolitic din Turcia, a fost redescoperit de arheologi după ce a fost îngropat timp de aproape 12.000 de ani. (Fotografie de Dr. Oliver Dietrich)

Klaus Schmidt cunoștea această zonă datorită unei săpături arheologice la care lucra la acea vreme și a fost stârnit de curiozitatea unei povești pe care o auzise în satele din jurul orașului Sanliurfa. Se spunea că exista un deal într-o vale nu departe, un loc unde se putea găsi o abundență de silex ieșind din pământ.

Piatra de silex, o rocă sedimentară, a fost folosită de primii oameni pentru a fabrica unelte din piatră și a aprinde focul în epoca de piatră.

Machine Translated by Google

Schmidt a întrebat prin sate dacă cineva cunoștea acest loc, care, cu zeci de ani în urmă, fusese aparent identificat greșit de un arheolog american pe nume Peter Benedict ca fiind un fel de cimitir medieval. Identificat greșit, apoi uitat.

Până când, mai exact, un bărbat în vârstă din Örencik Koy, Șavak Yildiz, i-a spus lui Schmidt că da, știa despre acest loc. Localnicii îl numeau Göbekli Tepe Ziyaret, sau Locul de Pelerinaj de pe Dealul cu Burtă. Modul de a găsi locul, spunea Yildiz, era să cauți un copac singuratic în vârful unui deal. Și pentru că acest copac era singurul lucru care creștea într-o întindere altfel vastă de teren pustiu, se spunea că avea puteri magice.

Oamenii îl numeau copacul dorințelor și călătoreau acolo, a spus Yildiz.
Schmidt, „să prezinte dorințe importante ramurilor și, prin urmare, vântului".
În cartea sa, „Göbekli Tepe: Un sanctuar din epoca de piatră în sud-estul Anatoliei", Schmidt își amintește cum Yildiz l-a ajutat să aranjeze un taximetrist care să-l ducă la acest loc misterios și cum un adolescent local l-a ajutat să-l ghideze. Schmidt a fost însoțit în călătoria din acea zi de studentul absolvent de arheologie Michael Morsch.

Morsch ne povestește cum zona din afara orașului aglomerat Sanliurfa era un pustiu vast și sterp. „Sute de kilometri pătrați de pământ roșu-brun presărat cu pietre și petice de iarbă uscată", își amintește Morsch. Foarte puțin putea prospera acolo, sau cel puțin așa părea. Era ca și cum nimeni nu ar fi locuit vreodată acolo.

Au condus opt mile, până când drumul s-a terminat. Grupul
am coborât din taxi și am început să mergi pe o potecă pentru capre spre ceea ce se zvonea a fi probabil locul în cauză.
„Ne-am deplasat printr-un peisaj bizar de blocuri de piatră negru-gri care formau iar și iar [mici] bariere", a scris Schmidt, „forțându-ne să ne schimbăm cursul la stânga și la dreapta", în zigzag, ca și cum am fi mers printr-un labirint de piatră naturală, înalt până la glezne. În cele din urmă, grupul a ajuns la capătul acestui teren ciudat, care se deschidea spre o întindere vastă de unde se putea vedea kilometri întregi – până la orizont.

Privind ținutul, Schmidt a simțit o dezamăgire. „Niciodată nu era nici cea mai mică urmă arheologică, doar cele ale turmelor de oi și capre"

Machine Translated by Google

„care erau duse aici în fiecare zi în pajiștile lor sterpe”, se lamenta el.

Apoi a văzut copacul.

„Era aproape o imagine de carte poștală”, a scris Schmidt. Dorința copac, singur, „pe cel mai înalt vârf al movilei, marcând în mod evident un Ziyaret”.

Copacul dorințelor de la Göbekli Tepe, în 2007. Astăzi este un sit al Patrimoniului Mondial UNESCO. (Fotografie de Dr. Oliver Dietrich)

„Bineînțeles”, își spuse Morsch. „Un loc de pelerinaj.”

„Găsisem Göbekli Tepe”, își amintește Morsch despre acel moment.

Dar ce era aici? Cu ochiul său de om de știință, se întrebă Schmidt. „Care „S-ar putea presupune că o parte din puterile naturii a creat această grămadă de pământ în partea cea mai înaltă a acestei creste calcaroase?”

Cu alte cuvinte, ce – sau cine – a făcut acest deal?

Un geolog ar putea spune că dealul a fost creat prin mișcarea dinspre Plăcile Pământului. Un om religios l-ar putea invoca pe Dumnezeu. Schmidt, un arheolog, a recunoscut imediat că ceea ce privea era un tel artificial.

Machine Translated by Google

Un tel este o caracteristică topografică artificială, constând din material lăsat în urmă de generații de oameni care au trăit cândva acolo. Entuziasmul l-a cuprins. S-a dovedit că descoperise o civilizație pierdută. Pierdută de aproape 12.000 de ani. Dar nu numai atât, Klaus Schmidt descoperise ceva care avea să schimbe însăși definiția omului modern asupra civilizației. Despre cum a apărut pentru prima dată conceptul uman de știință și sisteme tehnologice.

Schmidt și o echipă de arheologi au început să excaveze dealul. Au descoperit cioburi de oală și ziduri de piatră. Au descoperit bucăți uriașe de piatră de carieră sculptate cu animale sălbatice, precum vulpi, vulturi și cocori. Au descoperit stâlpi gigantici în formă de T, înălțimi de aproape șase metri.
Dar cel mai important dintre toate, au descoperit un vast sistem de camere, săli și auditorii în aer liber. Spații cu bănci și altare sculptate cu grijă din aceeași piatră, aduse aici în mod misterios dintr-o carieră de piatră situată la mulți kilometri distanță.

Înainte de această descoperire, viziunea generală a oamenilor de știință asupra civilizației era că știința și tehnologia s-au născut din agricultură. Din cultivarea pământului. Că abia după ce oamenii au învățat să domesticize plantele și animalele, au trecut de la statutul de vânători-culegători nomazi, așa cum erau odinioară, la cel de civilizați. Să construiască comunități și societăți. Să proiecteze și să creeze sisteme complexe de lucruri.

Göbekli Tepe a zdruncinat această idee fundamentală, de multă vreme înrădăcinată.

Situl a fost construit de arhitecți, constructori și ingineri preistorici. Arhitecți care au existat înainte de apariția agriculturii și a fermelor. Vânători-culegători care au visat la acest proiect bazat pe știință, cunoscut astăzi sub numele de Göbekli Tepe. Au organizat grupuri de lucru pentru a realiza ceea ce trebuiau să fi cartografiat sau imaginat cu atenție și sistematic în mintea lor. Aceștia erau vânători-culegători cu un sistem complex de sisteme în funcțiune. Cu o înțelegere elegantă a arhitecturii sistemelor. A comenzii și controlului ierarhic.

La începutul anului 2024, nu au fost găsite încă locuințe la Göbekli Tepe.
Nici cimitire, nici oase. Cu alte cuvinte, se pare că oamenii nu locuiau aici, dar se adunau aici – timp de secole, poate chiar mii de ani.

Machine Translated by Google

De ce? Nu știm. Să facem ce? Nu știm.

Și apoi, în mod și mai misterios, dovezile arheologice sugerează că, într-o perioadă relativ scurtă de timp, acum mii de ani, la Göbekli Tepe, a avut loc o catastrofă necunoscută. Nu una naturală, precum un cutremur, o lovitură de meteorit sau o inundație. În schimb, destul de brusc, întregul loc s-a terminat. Distrus. Dezafectat. Umplut cu pământ și piatră.

Dacă a fost intenționat sau s-a întâmplat un dezastru, oamenii de știință încă nu au stabilit. Săpăturile continuă, iar misterul rămâne neclar. Din acel moment enigmatic, Göbekli Tepe a devenit o capsulă a timpului îngropată. A zăcut ascunsă sub pământ timp de mii de ani.

Ce s-a întâmplat la Göbekli Tepe? Ce i-a determinat pe acești oameni să se desprindă brusc își dau seama de sfârșitul? Michael Morsch nu are niciun răspuns la această ghicitoare.

„Vă putem spune ce mâncau”, spune Morsch, referindu-se la uimitoarea capacitate a omului modern de a colecta ADN din plante din vetre și gropi folosite acum 12.000 de ani. „Vă putem spune ce animale vânau, dar nu vă putem spune ce gândeau. Sau ce s-a întâmplat cu ei.”

Pentru noi, la milenii după un schimb nuclear la scară largă, ar putea fi la fel. Oamenii viitorului ar putea găsi rămășițe ale civilizației noastre actuale și s-ar putea întreba: Cum a ajuns aceasta în desuetudine? Ce s-a întâmplat cu ele?

În zorii erei nucleare, Albert Einstein a fost întrebat ce
s-a gândit la războiul nuclear, la care se spune că ar fi răspuns: „Nu știu cu ce arme se va purta al Treilea Război Mondial, dar al Patrulea Război Mondial se va purta cu bețe și pietre”.

Pietrele, atașate de bețe (sau sulițe), erau modul în care oamenii din Epoca de Piatră purtau războaie. Epoca de Piatră - acea vastă perioadă preistorică care a durat câteva milioane de ani, timp în care oamenii au folosit pietre pentru a-și fabrica unelte - s-a încheiat acum aproximativ 12.000 de ani, cam în perioada în care se înțelege că vânătorii-culegători au construit Göbekli Tepe.

Albert Einstein se temea că armele nucleare ar putea, și ar putea, să pună capăt civilizației avansate pe care omenirea o crease în ultimii 12.000 de ani. Einstein se temea că oamenii ar putea deveni din nou vânători-culegători.

Machine Translated by Google

totul din cauza unei arme teribile pe care oamenii civilizați o creaseră pentru a o folosi în războaie împotriva așa-zișilor oameni civilizați.

Povestea pe care tocmai ați citit-o imaginează exact acest lucru. O poveste în care 12.000 Ani de civilizație în devenire sunt reduse la ruine în doar câteva minute și ore. Aceasta este realitatea războiului nuclear. Atâta timp cât războiul nuclear există ca o posibilitate, acesta amenință omenirea cu Apocalipsa. Supraviețuirea speciei umane este în pericol.

În urma unui schimb nuclear la scară largă, supraviețuitorii războiului nuclear și ai iernii nucleare s-ar găsi într-o lume sălbatică complet de nerecunoscut pentru oricine în viață astăzi, a avertizat Carl Sagan. Că, cu excepția câtorva triburi din Amazon sau a unor persoane antrenate militar, aproape nimeni în viață astăzi nu are abilități reale de supraviețuire de vânători-culegători. Că, după un război nuclear, chiar și cei mai curajoși supraviețuitori ar avea mari dificultăți în a naviga într-o lume otrăvită de radiații, malnutrită și afectată de boli, trăind în mare parte sub pământ, evitând frigul și întunericul. „Dimensiunea populației de Homo sapiens ar putea fi redusă la niveluri preistorice sau chiar mai puțin”, a scris Sagan.

Grupuri mici de oameni s-ar încrucișa pentru a supraviețui, dând naștere unor urmași cu probleme genetice, unii orbi. Tot ceea ce am învățat în mod colectiv de către noi toți și tot ceea ce ne-a fost transmis de către strămoșii noștri ar deveni mit.

Cu timpul, după un război nuclear, toate cunoștințele actuale vor dispărea. Inclusiv cunoașterea faptului că inamicul nu era Coreea de Nord, Rusia, America, China, Iranul sau oricine altcineva defăimat ca națiune sau grup.

Armele nucleare au fost dușmanul nostru, al tuturor. Dintotdeauna.

Machine Translated by Google

MULȚUMIRI

Războiul nuclear este o nebunie. Fiecare persoană pe care am intervievat-o pentru această carte știe asta. Fiecare persoană. Întreaga premisă a utilizării armelor nucleare este o nebunie. Este irațională. Și totuși, iată-ne aici. Președintele rus Vladimir Putin a declarat recent că „nu blufează” în legătură cu posibilitatea utilizării armelor de distrugere în masă. Coreea de Nord a acuzat recent SUA că are „o intenție sinistră de a provoca un război nuclear”. Cu toții stăm pe muchie de cuțit. Ce se întâmplă dacă descurajarea eșuează? „Umanitatea este la doar o neînțelegere, o greșeală de calcul distanță de anihilarea nucleară”, a avertizat lumea secretarul general al Națiunilor Unite, António Guterres, în toamna anului 2022. „Aceasta este o nebunie”, spune el. „Trebuie să ne întoarcem de la capătul cursului.” Cât de adevărat. Ideea fundamentală din spatele acestei cărți este de a demonstra, în detalii îngrozitoare, cât de oribil ar fi un război nuclear.

Pe bună dreptate, trebuie să le mulțumesc mai întâi morților. Alfred O'Donnell (1922–2015) m-a învățat despre bombele nucleare. În interviurile noastre, de-a lungul a patru ani și jumătate, mi-a împărtășit informații care au fost nu doar extraordinare, ci și de neegalat. Ca membru al echipei de înarmare formată din patru oameni a EG&G (responsabilă de verificările finale ale conexiunilor înainte de toate testele nucleare), O'Donnell a conectat, armat și/sau folosit aproximativ 186 de arme nucleare atmosferice, subacvatice și spațiale americane, inclusiv cele din cadrul Operațiunii Crossroads. Colegii l-au numit pe O'Donnell „Trăgălașul”.

Ralph „Jim” Freedman (1927–2018), tot de la EG&G, fotografiat
mii de astfel de teste cu bombă nucleară, la Poligonul de Testare din Nevada și în Insulele Marshall. Consemnez în memoria sa, în Creierul Pentagonului, relatarea ca martor ocular despre cum a urmărit detonarea bombei Castle Bravo de 15 megatone.

Dr. Albert D. „Bud” Wheelon (1929–2013) mi-a împărtășit povești din legendara sa carieră de „premiere”. El a contribuit la dezvoltarea primei rachete balistice intercontinentale din America (Atlas), a primului satelit spion din America

Machine Translated by Google

(cu numele de cod Corona) și a fost primul director al Direcției de Știință și Tehnologie (DS&T) a CIA. De asemenea, a fost „primarul Zonei 51” (cuvintele sale). Munca vieții sale a fost dedicată prevenirii celui de-al Treilea Război Mondial, mi-a spus Wheelon.

Colonelul Hervey S. Stockman (1922–2011) a trăit o viață extraordinară. A luptat împotriva naziștilor în cel de-al Doilea Război Mondial, efectuând șaizeci și opt de misiuni într-un avion P-51 Mustang. A fost primul om care a zburat deasupra Uniunii Sovietice într-un avion spion U-2. A efectuat curse de eșantionare a radiațiilor prin nori de bombe termonucleare de dimensiuni de megatone în Insulele Marshall. A efectuat misiuni în Războiul din Vietnam până când a fost împușcat, s-a prăbușit, a fost capturat, torturat și făcut prizonier de război timp de aproape șase ani. După eliberarea sa din martie 1973, Hervey a insistat să poarte uniforma de prizonier de război la ceremoniile de premiere, spre marea dezamăgire a Pentagonului. „Invitațiile au încetat să mai vină”, mi-a spus el. „Voiau eroi de război, nu foști prizonieri.”

Charles H. Townes (1915–2015), laureat al Premiului Nobel în 1964, a avut un impact profund asupra gândirii mele (despre care scriu în Phenomena). Conceptul de tehnologie cu dublă utilizare – știința care poate fi folosită pentru a ajuta sau a face rău – este un paradox. Invenția lui Townes, laserul, a adus atât de multe beneficii omenirii, de la chirurgia cu laser la imprimantele laser, dar programul secret de arme laser al Pentagonului încurajează un nou tip de cursă a înarmărilor.

Dr. Walter Munk (1917–2019), geofizician și oceanolog, a lucrat la războiul antisubmarin și acustica marină pentru Marina SUA. Mi-a împărtășit cu generozitate povești despre experimentele oceanografice pe care le-a efectuat în timpul testelor cu bombe nucleare din Pacific. A consiliat președinți, a deținut titlul de Secretar al Marinei, Catedră de Cercetare în Oceanografie, și a revoluționat înțelegerea omului asupra mării. Colegii l-au numit „Einsteinul oceanelor”.

Edward Lovick Jr. (1919–2017), bunicul tehnologiei stealth și angajat de lungă durată al Lockheed Skunk Works, m-a învățat multe lucruri de-a lungul a zece ani de interviuri. Perspectiva sa asupra revelațiilor științifice este neprețuită. Lovick a deblocat îndelungata căutare a tehnologiei stealth în mod întâmplător, a explicat el - în timp ce îi schimba scutecul copilului său. Momentul său „Eureka!” a venit atunci când și-a dat seama că secretul stealth-ului era absorbția.

Machine Translated by Google

Paul S. Kozemchak (1948–2017), cel mai longeviv angajat al DARPA,
Într-un interviu din 2014, mi-a împărtășit o întâmplare șocantă, care a pus bazele acestei cărți. „Ghici câte rachete nucleare au fost detonate în timpul crizei rachetelor cubaneze?”, a întrebat el, apoi a continuat: „Vă pot spune că răspunsul nu este «niciuna». Răspunsul este «mai multe», adică patru.” Două de către SUA (pe 20 și 26 octombrie 1962) și două de către Uniunea Sovietică (pe 22 și 28 octombrie 1962), fiecare dintre acestea fiind detonată în spațiu.

Lansarea testelor cu arme nucleare într-un mediu DEFCON 2 însemna testarea destinului.

Marvin L. „Murph” Goldberger (1922–2014), fondatorul grupului consultativ Jason, a proiectat numeroase sisteme de arme pentru Pentagon. Mi-a împărtășit vastele sale cunoștințe despre tehnologia senzorilor și rolul acesteia în comandă și control. De asemenea, mi-a împărtășit un regret. Goldberger mi-a spus că și-ar fi dorit să fi petrecut mai mult timp făcând știință de dragul științei și nu făcând știință pentru război. „La sfârșitul vieții te gândești la aceste lucruri”, a spus el.

Dr. Jay W. Forrester (1918–2016), un pionier în ingineria calculatoarelor și părintele dinamicii sistemelor, m-a învățat un concept fundamental care stă la baza comenzii și controlului nuclear: este un sistem de sisteme. O mașinărie gigantică formată din multe piese mobile. Știind acest lucru și știind că toate mașinile în cele din urmă se strică, este un gând terifiant.

Cercetarea, relatarea, scrierea și publicarea unei cărți necesită enorm ajutor. Ingeniozitate și generozitate din partea multor oameni, dar și muncă asiduă, ca de obicei. Câteva persoane cărora aș dori să le mulțumesc aici sunt: John Parsley, Steve Younger, Sloan Harris, Matthew Snyder, Tiffany Ward, Alan Rautbort, Frank Morse, Jake Smith-Bosanquet, Sarah Thegeby, Stephanie Cooper, Nicole Jarvis, Ella Kurki și Jason Booher.

Mulțumesc, Claire Sullivan, editor de producție, și Rob Sternitzky, corector, pentru că ați rămas atenți până la sfârșit.

Multe surse m-au ajutat cu informații generale sau cu informații mai detaliate, pe măsură ce am să zicem în afaceri, unele datând de zece și doisprezece ani în urmă. Vă mulțumesc. Și un semn imens de recunoștință pentru toți cei îndrăzneți și curajoși care au ieșit la iveală și mi-au permis să-i citez în acest scenariu. În special, aș dori să le mulțumesc

Machine Translated by Google

Glen McDuff și Ted Postol, care au citit primele versiuni (dezordonate) ale manuscrisului și mi-au arătat unde trebuia să aprofundez anumite lucruri. Mulțumesc lui Jon Wolfsthal și locotenentului general Charles Moore (în retragere), pentru că au citit corecturile de pagină mai aproape de final cu o precizie rară, care vine odată cu decenii petrecute în serviciul națiunii. Mulțumesc lui Hans Kristensen pentru citirea și corectarea numerelor privind focoasele nucleare și sistemele de arme cu o expertiză (și un nivel de răbdare) care pare de neegalat. Ben Kalin a asigurat o verificare excelentă a faptelor. Mulțumiri lui John Tyler Moore de la Arhivele Laboratorului Național Los Alamos, lui Max Howell, arhivist de manuscrise la Biblioteca și Arhivele Niels Bohr, și tuturor celor de la Arhivele Naționale și Administrația Înregistrărilor de-a lungul anilor, dar în special lui Richard Peuser, David Fort și Tom Mills. Mulțumesc Cynthiei Lazaroff pentru perspicacitatea sa asupra subiectului pericolelor nucleare. Și Paulinei Sokolovsky, Juliei Grinberg și Nathan Sokolovsky pentru că m-au ajutat cu traducerile în limba rusă. Doresc să-i mulțumesc lui Shane Salerno de la The Story Factory pentru că mi-a venit ideea pentru această carte și pentru că a colaborat cu mine la manuscris. Mulțumesc arheologilor Dr. Oliver Dietrich și Dr.

Jens Notroff, care au lucrat la Göbekli Tepe de-a lungul anilor și mi-au împărtășit perspectivele lor despre acest loc remarcabil și misterios.

E nevoie de un sat întreg pentru a realiza tot ce merită. Satul meu îi include pe Tom Soininen (persoana de la care am moștenit sloganul vorbirii), Alice Soininen (mi-e dor de tine, mamă), Julie Soininen Elkins, John Soininen, Kathleen și Geoffrey Silver, Rio și Frank Morse, Kirston Mann, Ellen Collett, Nancie Claire, Judith Edelman. Și, bineînțeles, nimic din ce fac nu se întâmplă fără strălucirea și ideile nesfârșit de inspiratoare pe care le primesc de la Kevin, Finley și Jett; voi sunteți cei mai buni prieteni ai mei.